

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

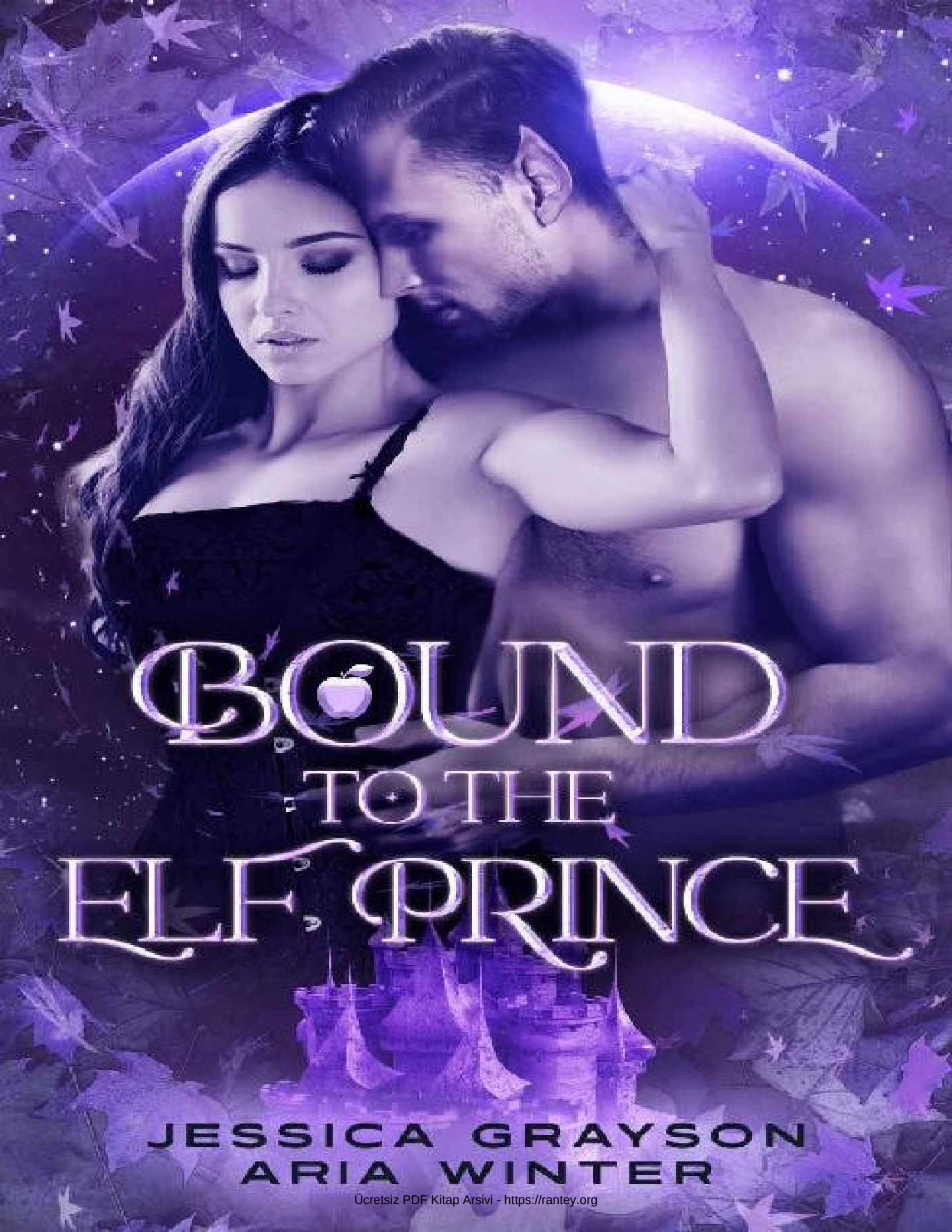
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOUND
TO THE
ELF PRINCE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

JESSICA GRAYSON ARIA WINTER

BOUND TO THE ELF PRINCE

JESSICA GRAYSON
ARIA WINTER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ELF PRENSINE BAĞLI

JESSICA GRAYSON
ARIA WINTER

Telif Hakkı @ 2021 Jessica Grayson & Aria Winter

Elf Prensi'ne bağlı. Uluslararası ve Pan Amerikan Telif Hakları Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır.

Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir.

Bu metnin hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, Jessica Grayson & Aria Winter'ın yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Purple Fall Publishing tarafından Amerika Birleşik Devletleri'nde yayımlanmıştır. Purple Fall Publishing ve Purple Fall Publishing Logoları Purple Fall Publishing LLC'nin ticari markaları ve/veya tescilli ticari markalarıdır.

Kapak Tasarımı: Maria Spada

AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ'NDE BASILMIŞTIR

DEDİKASYON

Kocama: Sen sadece benim kocam değilsin, sen benim en iyimsin. dostum ve kayam. Tüm sevginiz ve desteğiniz için teşekkür ederim. Seni kelimelerin anlatamayacağı kadar çok seviyorum.

-Jessica Grayson

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Sonsöz

BÖLÜM 1

LYANA

T Bugün, bir yılı aşkın süredir korktuğum gün. Babamın yanında duruyorum, talipler kapının önünde sıraya girmiş, benimle evlenmek için kendilerini göstermeye hazır bekliyorlar.

Bugün benim yirmi üçüncü doğum günüm.

Derin bir iç çektim. Arkadaşlarımla kutlama yapıyor olmalıydım, bir prensesle evlenmek için gelen yabancıları kabul ediyor değil.

Kısa, kahverengi saçlı ve gri gözlü, uzun boylu bir adam yaklaşıyor. Tam bir zırh giymiş, ancak muhtemelen dekoratif olduğunu düşünüyorum. Metal, savaş görmeyecek kadar cilalı ve lekesiz. Yakışıklı bir gülümseme takınıyor ve durduğunda ben de ona en iyi gülümsememle karşılık veriyorum.

Zırhındaki yansıma bir an bakıyorum ve kendimi zar zor tanıyorum. Uzun, mavi ipek elbise çok güzel ama normalde giyeceğim bir şey değil. Bedeni o kadar dar ki zar zor nefes alabiliyorum ve kumaş boyunca uzanan şeffaf kristallerden oluşan karmaşık bir desenle kaplı. Tahtımda otururken tenimdeki sert ve acımasız kıstırmalarının verdiği rahatsızlığı görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Ancak bu renk, uzun siyah saçlarım, annemden miras kalan açık kahverengi gözlerim ve kırmızı dudaklarımla iyi bir kontrast oluşturuyor. Ağır tacım çenemi eğip yakışıklı adamı görmezden gelmemi zorlaştırıyor ama bir şekilde başarıyorum. Başımın üzerinde çok dikkatli bir şekilde dengelemek zorunda olduğum için, sert bir şekilde oturuyorum, uzun boylu, gururlu bir figür yanılsaması , oysa gerçek şu ki, bitkinim ve bu süreç daha yeni başladı.

Biz bir sonraki talibin odaya beklerken, babam eğilip fısıldıyor: "Fredrik hakkında ne düşünüyorsun?"

İlk başta zihnim boştu, ta ki az önce giden adamı kastettiğini anlayana kadar. Rahatsız kıyafetlerim yüzünden dikkatim o kadar dağılmıştı ki, bize adını söylediğinde dikkatimi vermemiştim. "Güzel bir gülüşü var."

Babam dudaklarını büzüyor, koyu kahverengi gözleri benimkileri arıyor. "Hepsi bu kadar mı?"

Ona göz kırpyorum. "Başka ne ki? Onun hakkında bir dakikadan kısa bir süre içinde gördüklerim dışında hiçbir şey bilmiyorum."

"Babasının Winterhold krallığını miras aldığıında, tüm diyardaki en zengin krallardan biri olacak. Toprakları altın ve gümüş madenleriyle ünlüdür."

"Fakir miyiz?"

Babamın kafası geriye gitti. "Ne?"

"Krallığımız ağır borç altında mı?"

"Tabii ki hayır," diye alay ediyor. "Neden böyle düşündün ki?"

Omuz silktilim. "Belki de bu yüzden beni Fredrik'e doğru itiyorsundur diye düşündüm."

Gözlerini kısar. "Bir baba kızının rahat içinde yaşamasını isteyemez mi? Hiçbir şey istemek zorunda kalmamasını?"

"Artık rahatlık içinde yaşıyorum," diye karşı çıkıyorum. "Bunu neden başka bir yerde aramam gerektiğini ."

Babam iç geçiriyor ve sıcak bir gülümsemeye üvey annemin elini tutuyor. "Yönetmek yalnızlıktır, Lyana. Ben sadece senin yanında hüküm sürecek birini bulmak istiyorum. Fredrik zenginliği ve yumuşak huyluluğu nedeniyle iyi bir seçim olacaktır."

"Baban haklı, Lyana." Üvey annem Rina elimi tutuyor, yeşil gözleri şefkatle parlıyor. Aramızda sadece beş yaş var ama o bana her zaman çok daha yaşlı ve bilge görünmüştür. Belki de babamla evlenmeden önce benim öğretmenim olduğu içindir. Onun tavsiyelerine her zaman değer vermişimdir. "Böyle bir yükü omuzlamak için bir ortağa ihtiyacın var."

Ağır bir yük. Winterhold'da büyüdüm. Ailem nesiller boyunca kraliyet ailesine hizmet etti. Prens Fredrik takdire Őayan bir insan." Babama bir bakış fırlatıyor ve bana göz kırpmadan önce gülümsüyor. "Ayrıca yanınızda benim gibi yakışıklı bir erkeğın olması da sizi incitmez."

Babam kendini beğenmiş bir tavırla çenesini yukarı kaldırıyor, ben de alaycı bir bakış fırlatıyorum. "Ona böyle Şeyler söyleme, Rina. Kafasına nasıl girdiğini biliyorsun."

Rina ve ben gülerken babam sözlerime kızmış yapıyor.

Keskin bir nefes alıyor, sonra bir elini yuvarlak karnının üzerine koymadan önce durgunlaşıyor. Babası endişeyle başını ona doğru çeviriyor. "Ne oldu?"

"Hiçbir Şey," diye yanıtlıyor. "Bebek hareket etti ve beni korkuttu."

Babam avucunu karnının üzerine koyuyor ve dudakları geniş bir gülümsemeye dönüşüyor.

Onlar adına çok mutluyum. Rina erkek olacağında ısrar ediyor ama babam bir kız daha beklediğini defalarca söyledi. Sanırım bekleyip göreceğiz.

Spiker başka bir talibin ismini söylerken kapılar açılıyor ve bizi bölüyor.

Sonraki bir saat yüzlerin ve unvanların bulanıklığıyla geçiyor. Erkeklerin çoğu yakışıklı ve yaşıma yakın, ancak birkaç yaşlı erkekle de şaşırmadım. Krallığımız refah içinde ve benim. Benimle evlenen kişi sadece topraklarını değil, servetini ve statüsünü de artıracak.

Son adam da kendini gösterir göstermez bir sonraki odaya kaçıyoruz.

İnsanlarla dolup taşan büyük balo salonu seslerin kakofonisiyle çalkalanıyor. İçeri girdiğimizde sessiz ve durgunlaşıyorlar, biz orta koridorda  tahtı destekleyen bir kürsüye doğru ilerlerken tüm gözler üzerimizde.

Üvey annem duraklıyor ve doğum günümü kutlamak için balonun başladığını duyuruyor. Kalabalık alkışlıyor. Daha önce tanıştığım her adam bakışlarını bana çeviriyor, şimdiden en iyi yaklaşımını düşünüyor.

"Ne düşünüyorsun, Lyana?" Rina sıcak bir tavırla birçok yemek masasından birini işaret ediyor. "Mutfakta bayıldığın o güzel çikolatalı keklerden yaptırdım."

"Teşekkür , Rina."

Bu baloyu hazırlarken gerçekten kendini aşmış. Üzerimizdeki altın avizeler cilalı taş zemin üzerinde ışıltılı yansımalar yaratıyor. Uzun masaların üzerinde fokurdayan şampanya kadehleri ve şarap kadehleri odanın iki yanında sıralanıyor. Onların arkasında etler, peynirler, meyveler ve ekmeklerle dolu masalar ve sadece tatlılara ayrılmış bir masa daha var. İnce kumaşlar giymiş erkekler ve zarif elbiseler giymiş kadınlar, köşedeki yaylı çalgılar dörtlüsünün çaldığı büyüleyici müziğe ayak uydurarak pistte dönüp durmaktadır.

Bir adam yaklaşıyor, adı aklıma gelmese de tanıdık geliyor. Onun beni istemeye gelen taliplerden biri olduğunu anlıyorum - Prens Fredrik.

Eğilerek selam veriyor. "Prenses Lyana, acaba bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Babama ve üvey anneme bir bakış fırlatıyorum. Rina cesaretle başını sallıyor.

Ayağa kalkıyorum. "Memnun olurum," diye yalan söylüyorum. Hiç öyle değilim.

Fredrik yakışıklı olabilir ama sırtışında beni rahatsız eden bir şey var. Benim hoşuma gitmeyecek kadar geniş ve dişlek. Ama şimdi onun ve ailesinin Kurt değiştiren olduğunu hatırlıyorum, bu yüzden şaşırmamalıyım.

Uzattığı elini tutuyorum ve beni yere çekiyor. O diğer elimi tutarken ben de bir elimi omzuna koyuyorum. Boştaki elini belime koyuyor ama elini sırtımın alt kısmına doğru kaydırırken

ve beni ona uygun olandan daha fazla yaklaştırdığında, gözlerimi kısıyorum ve onu itiyorum. "Fikrimi değiştirdim."

Ağzı bir karış açık kalıyor ve eminim ki yaptıkları için bir bahane ya da başka bir şey sunmayı planlıyor ama elimi sallayarak onu kovuyorum ve yerime dönüyorum.

Balo salonu sessizliğe gömüldüğünde henüz oturmamıştım. Yavaşça dönüp kalabalığa bakıyorum ve bu sessizliğe neyin sebep olduğunu merak ediyorum.

şaşkınlıkla ana kapıya göz kırpıyorum. Elflerden oluşan bir maiyet yaklaşıyor. Onları bekleyip beklemediğini merak ederek babama şaşkın bir bakış fırlatıyorum. Yüzündeki şaşkın ifade bana beklemediğini söylüyor. Taşıdıkları pankart beni duraksatıyor. Bunlar herhangi bir

Elfler, Rivenyl'den gelen Yüce Elfler. İki krallığımız arasındaki saldırmazlık anlaşmasına rağmen birçok sınır anlaşmazlığı yaşadık. Son sınır çatışmalarıyla birlikte babam anlaşmanın devam etmeyeceğinden korktu ve şimdi de barışı sona erdirecek talepler getirmelerinden endişe ediyorum.

Bir adam maiyete liderlik ediyor. Başında kraliyet ailesinden olduğunu gösteren gümüş bir taç vardır.

Dar bir bele doğru incelen geniş omuzlarıyla, zayıf kaslı formu şimdiye kadar gördüğüm tüm insanlardan daha uzun. Tahmin etmem gerekirse, başımın üst kısmının çenesiyle aynı hizada olduğunu söyleyebilirim.

İnce, koyu yeşil bir tunik ve pantolon giymiş ama dikkatimi en çok yüzü çekiyor, özellikle de yeşil, dikey yarık göz bebekleri. Bakışlarım kısa sarı saçlarında, kulaklarının sivri uçlarında, aristokrat yüzünde ve kare şeklindeki erkeksi çenesinde geziniyor.

Metanetle yaklaşıyor ve alçak sesle eğiliyor. Başını kaldırıyor ve yeşil gözleri benimkilere dönmeden önce delici bir yoğunlukla formumu tarıyor. "Eryadon Prensesi Lyana, ben Prens Caelen.

Rivenyl. Halklarımız arasında kan bağıyla bir antlaşma imzalamak için seninle evlenmeye geldim."

Teklifi beni o kadar şaşırttı ki cevap vermem bir anımı aldı. "Kan bağı mı?" Daha konuştuğumun farkına bile varmadan soru dudaklarımdan dökülüveriyor.

Sarsılmadan başını sallıyor.

Omurgamdan aşağı bir korku akıyor. Teklifine güçlük çekiyorum. Kan bağı fikri en hafif tabirle dehşet verici. Elflerin nasıl bağ kurduğuna dair hikâyeler duymuştum ve eğer doğruysa, bu ritüel kesinlikle denemek isteyeceğim bir şey değil.

Oda şaşkın bir sessizlik içinde bizi izliyor. Babama endişeli bir bakış attım.

Ayağa kalkar ve Prens Caelen'e doğru ilerler. "Bu konuşmaya daha özel bir ortamda devam etmemiz gerektiğine inanıyorum."

Prens Caelen'in bakışları kabul ederken bile sertleşiyor.

Babam bana ve üvey anneme dönüyor. O bir elini koruyucu bir şekilde karnının üzerine koyarken ben de diğerini tutuyorum ve hepimiz bitişik odaya geri dönüyoruz.

Muhafızlarımızdan birkaçı etrafımızı sararak Prens Caelen'i koruyan Elf şövalyeleriyle aramızda canlı bir duvar oluşturuyor. Özel taht odasına varır varmaz ve babam oturur oturmaz Caelen'e temkinli bir şekilde hitap ediyor.

"Neden şimdi bize geliyorsunuz? Ve neden siz, Prens Caelen?" Babam tahtında öne doğru eğildi ve gözlerini kıstı. "Sen tahtın varisi olan kızımı istemeye gelen ikinci oğlusun. Ağabeyin Dhurvaen nerede?"

Caelen babamın bakışlarını tutarken gözleri öfkeyle ve başka bir şeyle yanıyor. "Dhurvaen öldü. Orklara karşı savaşıırken düştü."

Ağzım açık kalıyor ve gözlerinin ardında yansıyan diğer duyguyu fark ediyorum: keder.

"Kardeşinizi kaybettiğiniz için başınız sağ olsun," diye yanıtlıyor Peder.

"Teşekkür . Bugün burada olmamın sebebi Dhurvaen'in ölümüdür." Duraksıyor. "Orklar her iki krallığın da ortak düşmanı. Evlilik yoluyla kurulacak bir ittifak onlara karşı durma kabiliyetimizi güçlendirecektir."

Babam doğruldu. "Rivenyl ile zaten bir saldırmazlık anlaşmamız var."

"Bu doğru," diye yanıtlıyor Caelen. "Ama ikimiz de bu tür anlaşmaların ne kadar kolay bir kenara atılabileceğini biliyoruz. Kan yoluyla kurulan bir ittifak herhangi bir kâğıt parçasından daha güçlüdür."

Babam arkasına yaslandı, düşünüyordu. "Kızım bu krallığın varisidir. Kocasının kral mı yoksa sadece eş mi olacağına sadece o karar verebilir."

Caelen tereddütsüz ona bakıyor. "Ve ben Rivenyl'in varisiyim. Eryadon'un hükümdarı olarak taç giymek istemiyorum."

Caelen'in bakışları benimkilerle kesişiyor ve bir adım öne çıkıyor. "Tahtınızı istemiyorum. Krallıklarımız arasında kalıcı ve sürekli bir barış yaratma umuduyla sizden elinizi istiyorum."

Önümde diz çöktü. Hızlı bir hareketle kılıcını kınından çıkardı ve keskin kenarını avucunun içine doğru çekti. Eğildi ve sapını bana uzattı.

Yeşil gözleri beni olduğum yere mıhlıyor. "Seni her zaman koruması ve savunması için kılıcımı ve bizi birbirimize bağlaması için kanımı sana veriyorum. Bu sunuyu eski tanrıların dikkatli gözleri önünde yapıyorum. Gümüş ışıkları üzerimde parlarken yıldızları yeminime tanıklık etsin."

Bıçağı incelerken ağzım kurudu.

Başka bir Elf Caelen'in yanına gider ve alçak sesle eğilir. "Bu bir övgüdür Prens. Kılıcı kabul etmeniz Prens Caelen'in teklifini dikkate alacağınız anlamına geliyor."

İleriye uzanıp ihtiyatla kabul ederken kalbim boğazıma çarpıyor. Metali boyayan obsidyen kanı bana müstakbel kocam olacak adamın insan olmaktan çok uzak olduğunu hatırlatıyor.

Bıçağın üzerinde mavi ışık yanıp sönüyor ve sonra kararıyor. "Büyü," diye fısıldıyorum, herkesten çok kendime.

Caelen'in yeşil gözleri benimkileri tutuyor. "Bozulamaz bir yemin."

"Peki kızım seni reddederse?" Baba araya girer.

Caelen başını kaldırıyor. "Beni eşi olarak kabul edene kadar büyü bağlayıcı değil. Ve eğer kabul etmezse, topraklarımızın sınırları boyunca şüphesiz daha fazla kan dökülecektir. Bunu muhtemelen savaş izleyecektir. Senin ve benim türümüz arasında çok fazla öfke ve nefret var. Orklar bunu kendi çıkarları için kullanıyor, bizi bölünmüş halde tutmaya çalışıyorlar ki kontrolsüzce daha fazla toprak fethedebilsinler. Ortak bir düşmana karşı durabilmemiz için iki krallığımız arasındaki uçurumu ancak kanla yapılmış bir eşleşme iyileştirebilir."

Babam bakışlarını ondan ayırmıyor. "Teklifinizi değerlendireceğiz. Sizi kararımızı verene kadar kalmaya davet ediyorum."

Caelen başını sallar.

Babam muhafızlara döner. "Onlara misafir kanadına kadar eşlik edin."

Caelen tam boyunda duruyor, çenesini eğerek aşağıya doğru buyurgan bir şekilde bakıyor. Zümrüt yeşili, dikey olarak yarılmış gözbebekleri benimkilerle buluştuğunda önce küçülüyor, sonra büyüyor.

Korku, onun uhrevi ve ölümcül güzelliği karşısında nefesimi kesiyor. Ellerimi yumruk yapıp titremelerini durdurmak için yanlarıma bastırıyorum.

Caelen'in bakışları ellerime kayıyor, gözleri bir duyguyla yanıp sönüyor ben fark edemiyorum, yüzü ise mükemmelliğini koruyor,

Yüce Elfler'e özgü vurdumduymaz bir maske.

Dönüyor ve korumalarıyla birlikte ayrılıyor. Kapılar arkalarından kapandığı anda Rina elimi tutuyor ve beni korumak istercesine kendine çekiyor. "Onunla evlenemez. Rivenyl'li bir Yüce Elf'le değil. Onlar bizim ezeli düşmanlarımız."

"Bir anlaşmamız var," diye yanıtlıyor Peder. "Onlar bizim düşmanımız *değil*."

"Evet, öyle," diye itiraz ediyor, sesi öfkeyle titriyor. "Bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Kızımı bir Yüce Elf Prensine vermeyi düşünmemin kolay olduğunu mu sanıyorsun?" Baba çenesini sıkıyor. "Her gün aramızda yeni bir sınır çatışması olduğuna dair haberler alıyorum. Onlardan hoşlanmıyor olabilirim ama prens haklı. Kâğıt üzerinde yaptığımız anlaşma yeterli değil."

Sert sözlerine rağmen, bana bakarken gözlerindeki endişeyi fark ediyorum. "Ama aranızda gerçekleşecek bir evlilik bizi kalıcı bir barışa götürecek katalizör olabilir."

"Bunun işe yarayacağı kesin değil," diye karşı çıkıyorum.

"Hiçbir şey kesin değildir, kızım." Babanın gözleri acıma duygusuyla parlıyor. "Bu bir risk. Onunla evlenebilirsin ve savaş devam edebilir ve senin fedakârlığın boşa gider." Eğildi ve elimi tuttu. "Ama ben Elflerin bilmediği bir şey biliyorum."

"Bu da ne?"

"Bizi barış yoluna götürebilecek biri varsa o da sensin. Tıpkı annen gibisin. Her zaman siyasete kafa yorardı ve tanıdığım en özverili insanlardan biriydi. Bunu sana hiç söylemedim ama şimdi söyleyeceğim. Annen benimle aşk için evlenmedi. Benimle iki krallığımız arasındaki barışı sağlamak için evlendi. Aşk bizim için çok sonra geldi. Belki senin için de öyle olabilir."

"Onu gerçekten Yüce Elflere kurban etmek istiyor olamazsın," diye araya giriyor Rina. "Bunu konuşmuştuk. Prens Fredrik'in onun-"

Baba sessizlik için elini kaldırır. "Biliyorum sevgili karıcığım, ama bu Prens Caelen gelmeden önceydi. Ve onu Yüce Elflere bırakmıyorum, seçimi ona bırakıyorum." Bana döndü. "Sen ne diyorsun, kızım? Hangi yolu seeceksin?"

Babamın sözleri suçluluk, korku ve öfkenin garip bir karışımını ortaya çıkartıyor. Bunun benim seimim olduğunu söylüyor ama böyle bir seçim olmadığını zaten biliyor. Bilge ve adil bir yönetici her zaman krallığının ve halkının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının üstünde tutar.

Kalbimde ne yapmam gerektiğini biliyorum ama bu karar vermeme kolaylaştırmıyor. Elimdeki hanere bakıyorum - müstakbel kocamın kanıyla lekelenmiş.

Çenemi sıkarak gözlerini eşit bir şekilde karşılıyorum. "Rivenyl Prensi Caelen ile evleneceğim."

BÖLÜM 2

CAELEN

A Misafir odalarına doğru ilerlerken prensesi hayal etmeden duramıyorum. Gece kadar siyah uzun saçları, yıldızlar gibi parlayan altın sarısı gözleri ve Ay ışığının dokunuşuyla ortaya çıkar, seyredilmesi büyüleyici güzelliكتedir.

Bunu hiç beklemiyordum. İnsanların bizim insanlarımızın güzelliğine yaklaşmadığını duymuştum ama görünüşe göre bu söylentiler yanlışmış.

Lyana'nın gözlerindeki korkuyu ya da bakışları benimkilerle buluştuğunda ellerinin hafifçe titremesini de beklemiyordum.

Onun gözünde ben düşmanım, onu çalmaya ve gelini olarak sahiplenmeye gelen bir canavar. Bu düşünce dilimde acı bir asit gibi yanıyor. Bu evliliği istemediğini biliyorum ama krallıklarımızın menfaati için bunun gerekliliğini anlıyor.

Her iki taraf da çok sayıda kayıp verdi ve ağabeyim Dhurvaen'in Orklarla savaşırken ölmesi tüm krallıkta hissedilen yıkıcı bir darbe oldu.

Orkların kana ve savaşa karşı doymak bilmez bir açlığı var. Eğer güçlerini yenmek için herhangi bir şansımız olacaksa, daha fazla müttefikimiz olmalı. Bu savaşta tek başımıza savaşamayız.

Omzuma dokunan bir el dikkatimi çekiyor ve Ruvaen'i bulmak için dönüyorum. Altın rengi gözlerinde bilgelik var. Çocukluğumdan beri benim akıl hocam olmuştur. Bugün bana eşlik etmek için ısrar etti ve ben onun varlığından memnunum.

"Bugün kendinizi onurlu bir şekilde sundunuz, prensim. Ağabeyiniz sizinle gurur duyardı."

Dhurvaen'den bahsedince boğazımdaki yumruya karşı yutkunuyorum. Onu özlüyorum. Her birini. Her gün. Her gün. "Teşekkür ederim, Ruvaen."

Eryadon muhafızları bana odama girmem için jest yaptığında, sıkışık alan beni şaşırttı. İnsanların kalelerini bizimkilerden farklı inşa ettiklerini duymuştum ama bunu hiç beklemiyordum. Büyü ve mumların yumuşak ışıltısını yansıtan ince kristal veya cilalı cam yüzeyler yerine, duvarlar koyu gri taştan yapılmış ve pencereler her duvarda bir kareden biraz daha fazla.

Kale estetikten ziyade savunma için inşa edilmiş. Yine de, insanlar büyüye sahip olmadığı için, sanırım bu mantıklı bir seçimdi.

İnsanlar büyüden korkar. Anlaşmanın bir parçası olarak, Eryadon'da bulunduğumuz sürece güçlerimizin bağlanması konusunda ısrar ettiler. Bu pazarlık aramızdaki anlaşmanın imzalanmasıyla mühürlendi.

Elime bakıyorum ve derin bir iç çekiyorum. Bu kasvetli odaları aydınlatmak için basit bir aydınlatma büyüğü bile yapamamak çok garip.

Kürkler ve kalın yorganlar uzak duvara dayalı yatağın üzerinde derin bir tabaka oluşturuyor. Yanındaki şömine ısınmak için çoktan yakılmış, bir masa ve sandalye de yolun karşısında duruyor.

Sol duvardaki bir kapı, seyrek bir şekilde dekore edilmiş ve faydacı bir temizlik odasına açılmaktadır. Bir başka ağır kapı ise saray bahçelerine bakan bir balkona açılıyor. Ailemin şatosundaki bahçelerle kıyaslandığında, bunlar tuhaf ve doğal olmayan görünüyor. Her bitki düzgün sıralar ve desenler halinde düzenlenmiş ve çalılıklar keskin açılar ve şekiller halinde kesilmiş. Neredeyse her kökten güzel çiçekler açıyor ama buranın vahşi ya da doğal hiçbir yanı yok.

Evimin bahçeleri, başkentimizi çevreleyen büyük ormanlar kadar vahşi ve evcilleşmemiş. Halkımızın doğayla her zaman o kadar yakın bir bağı olmuştur ki, onu asla insanların yaptığı gibi evcilleştirmeye çalışmayız. Bunun yerine, yalnızca çevremizle uyum içinde yaşamaya ve tüm yaşamın büyümesini teşvik etmeye çalışırız.

İnsanların artık Elfler gibi ormanları gözeten eski tanrılara saygı göstermediğini duydumBakışlarım kalenin ötesine, Arnavut kaldırımli sokakları, ağır taş binaları ve müstahkem duvarlarıyla şehirlerine doğru ilerlerken, eski yöntemleri uzun zaman önce terk ettikleri aşikâr.

Dışarısı karanlık ama görüşüm keskin. Elfler geceleri de güneş ışığında olduğu kadar iyi görebilirler.

Kalenin uzak duvarındaki hareket dikkatimi çekiyor.

Başımı çeviriyorum ve prensesin balkondan yakındaki bir ağaca atlayıp yere tırmandığını gördüğümde ağızım açık kalıyor.

Kalın sarmaşıklar balkonumun yanındaki duvarlara tutunuyor ve güçlerini test ediyorum. Ağırlığımı taşıyabileceklerinden emin olduğumda, onu takip etmeye karar veriyorum. Nereye gideceğini merak ediyorum. Bir sevgilinin kollarına mı? Yoksa sadece evliliğimizden kurtulmaya mı çalışıyor?

Duvar boyunca onun hareketlerini izlerken kaşlarımı çatıyorum. Kokusunu ciğerlerimin derinliklerine çekerken burun deliklerim alevleniyor, onu takip etmek için kullanabilmek üzere hafızama kaydediyorum. Çilek ve sıcak yaz günleri kokuyor; hoş bir kombinasyon ve kolay kolay unutmayacağım bir koku.

Halkımın sahip olduğu gizlilikle hızla hareket ederek, onu takip edebilmek için içgüdülerime teslim oluyorum. Nereye gittiğini göreceğim, sonra onunla yüzleşip yüzleşmeyeceğime karar vereceğim.

BÖLÜM 3

LYANA

Gölgelerin arasında gizlenmeye dikkat ederek bahçe duvarı boyunca olabildiğince sessizce sürünüyorum. Bahçe duvarına doğru ilerlerken yoluma rehberlik etmesi için parmaklarımı engebeli taş üzerinde gezdiriyorum.

Gizli çıkış.

Parmaklarım kaçışımı örten uzun sarmaşıklara dokunur dokunmaz, onları dikkatlice ayırıyorum ve perdenin içinden ormana doğru kayıyorum. Ayın sadece dörtte biri dolunay ama ormandaki aşınmış patikada güvenle ilerlememe yetecek kadar ışık saçıyor.

Sert toprakta süzülürken gece yaratıklarının gölgeleri görüş alanımın kenarında dans ediyor. Ancak yırtıcı hayvanlar konusunda endişeli değilim. Babamın muhafızları ve dağlarda yaşayan Cüceler arasında hiçbir kurt ya da ayı bu bölgede avlanmaya cesaret edemez.

Ormanın içinden serin bir esinti geçiyor. Soğuktan korunmak için pelerinimi etrafıma daha sıkı sarıyorum. Umarım Bran bu akşam nöbettedir ama emin olamıyorum. Normalde onu sadece hafta sonunda, onu yakalayacağımı bildiğim zaman ziyaret ederim. Onu son gördüğümünden bu yana üç gün geçti - üç gün çok uzun.

Dağın girişine doğru dik patikayı tırmanırken, ileride bir şeklin hareket ettiğini fark ediyorum. Durdum ve çömeldim. Haber vermeden öylece ortaya çıkamam. Muhafızlar beni bir istilacı zannedip doğrudan bir ok fırlatabilir.

Ellerimi ağızıma götürerek, Bran'ın bana öğrettiği yumuşak kuş sesini çıkarıyorum ki muhafızlar düşman değil de bir dostun yaklaştığını anlasınlar.

Uzaktaki şekil durgunlaşıyor ve vurulma korkusu olmadan kendimi gösterebileceğimi bildiren bir cevap çağrısı gönderiyor.

Ayağa kalkıp karanlığa el sallıyorum, cücelerin gece görüşlerinin benden çok daha keskin biliyorum. Muhtemelen beni çok net görebiliyorlar, oysa ben sadece bir adamın belli belirsiz şeklini seçebiliyorum. En azından... Bir adam olduğunu düşünüyorum. Cüceleri bu kadar uzaktan ayırt etmek zor. Boyları insanlara benziyor. Erkekler de kadınlar da aynı geniş omuzlara, düz göğüslere ve dar kalçalara sahip, ağır kaslı bir yapıya sahipler.

Adam bana doğru koşuyor ve Bran'ı tanıdığım anda gülümsüyorum. Benden sadece yarım kafa uzun, ama o kadar kaslı ki beni kollarının arasına alıp döndüğünde kendimi büyük bir ayı sarılmasıyla sarılmış gibi hissediyorum.

"Burada ne işin var Lyana? Bu gece nöbetçi olacağımı nereden bildin?"

"Ben ." Sırıtiyorum. "Seni görmek için bir şans yakaladım."

Ayın loş ışığında bile yüzümü incelerken yüz hatlarındaki endişeyi okuyabiliyorum. "Bir sorun mu var?"

Yüz ifadem düştü. Bran çocukluğumdan beri en iyi arkadaşım ve beni çok iyi tanıyor. Duygular boğazıma düğümleniyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor.

İri elleriyle yüzümü kavırıyor, nasırlı başparmaklarıyla kirpiklerimden kaçan gözyaşlarımı fırçalıyor. "Ne oldu? Söyle bana, Lyana. Lütfen."

Hıçkırıklarımı yutuyorum. "Yüce Elflerden biriyle, Rivenyl Prensi Caelen'le evleneceğim."

Bran durur ve dudakları inceler. "Hayır," diye fısıldar. "Bir Yüce Elf'le evlenemezsin."

BÖLÜM 4

CAELEN

Cüce'onu kollarının arasına alıp göğsüne sıkıca sarılmasını şaşkınlıkla izler.

Bu onun sevgilisi mi? Bir cüce mi?

Çalıların arasına çömelip gölgelerden izliyorum.

"Bir Yüce Elf'le evlenemezsin," diye ısrar ediyor Cüce, yüz hatlarında panik belirliyor. "Zalim oldukları kadar soğuklar da. Baban bu evliliği nasıl kabul edebilir?"

Bu ne cüret? Sanki kralın kızını çalmaya gelmiş vicdansız bir hırsızmışım gibi davranıyor.

"O yapmadı, Bran. Kararı bana bıraktı. Krallıklarımız arasında barışı sağlamak ve daha fazla kan dökülmesini önlemek için prensle evlenmeliyim."

"Hayır, !" diye . "Sana izin vermeyeceğim!"

Ondan uzaklaşıyor. "Görmüyor musun? Başka seçeneğim yok."

Çenesini sıkıyor, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Kaderine çoktan razı olduysan neden buraya geldin?"

"Halkınızın Yüce Elflerle benimkilerden daha fazla ilişkisi var. Kan bağı hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Hayatım boyunca sadece söylentiler duydum."

Bran ona göz kırparken ağzı açık kalıyor. "Seninle kan bağı kurmayı mı teklif etti? Basit bir evlilik değil mi?"

"Ne fark var?" diye soruyor. "Aynı olduklarını sanıyordum."

Nefes nefese kaldı. "Pek sayılmaz." Kadının omuzlarından tutarak onu kendine çekiyor ve bir elini uzun siyah saçlarında gezdiriyor. "Muhtemelen Vahşi Av sırasında seni de almak istiyordur."

"Vahşi Av mı?"

"Evet," diyor. "Erkeğin dişiyi kovaladığı ve Avcı Ayı sırasında yıldızların altında onu kabaca sahiplendiği barbarca bir uygulama."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum. Pek memnun görünmüyor. Eğer bir Yüce Elf olsaydı, böyle bağ teklif etmemin bir onur olduğunu düşünürdü, ama görünüşe göre insanlar aynı şeyi hissetmiyor.

"Burada kal Lyana. O canavarla evlenmek zorunda değilsin."

"Yapamam Bran. Tebaamın iyiliği için onunla evlenmeliyim. Sadece bu prensin nasıl biri olduğunu bilmem gerek. Yüce Elfler hakkında sadece karanlık hikâyeler ve söylentiler duydum. O kadar uzun zamandır düşmanımızdılar ki... Bugüne kadar bir tanesini bile yakından görmemiştim."

Başka bir cücenin koşarak yanlarına gelmesini izliyorum. Lyana'nın bariz sıkıntısını fark eden cücenin yüzünde endişeli bir ifade belirliyor. "Lyana, sorun ne?"

"Rivenyl Prensi Caelen'le evlendirilecek, Rob," diyor Bran kesin bir dille.

"Hayır," diye nefes alıyor, yüz ifadesi harap olmaktan başka bir şey değil. "Yüce Elfler değil."

Bran elini yatıştırıcı bir şekilde sırtında gezdirirken omuzları hıçkırıklarla sarsılıyor.

Üst dudağım bir hırıltıya dönüşüyor, dişlerim sivri uçlara uzanıyor ve ölümcül pençelerim ortaya çıkıyor, eşim olacak *kadına* dokunmaya cüret ettiği için etini kemiklerinden ayırmak için can atıyorum.

Rob onun sırtını sıvazlıyor. "Seni saklayabiliriz Lyana. Halkımız seni koruyacaktır."

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim," diyor Bran kararlılıkla. "Kendini bu şekilde feda edemezsin."

"Bunu yapmak *zorundayım*. Ve evet, korkuyorum ama prens beni tehdit etmedi" diyor. "Sadece gerginim çünkü *ne* kendisi *ne de* halkı hakkında anlatılan üzücü hikayeler dışında hiçbir şey bilmiyorum.

tüm hayatım boyunca duyduğum. Buraya korunmak için gelmedim. Bir arkadaşımın desteğine ihtiyacım olduğu için geldim."

Arkadaşım. Bu kelime ağzından çıktığında omuzlarımın nasıl birdenbire gevşediğine şaşırdım. Onun sevgilisi ya da gizli nişanlısı olmasından korkuyordum. Yine de bunun benim için neden önemli olduğunu bilmiyorum. Eğer zaten bir başkasıyla sözlenmiş olsaydı, bu beni barış için evlenme yükümlülüğünden kurtarmaz mıydı?

Ancak içimden bir ses rahatsız edici bir gerçeği fark ediyor. Bu önemli çünkü ona ilk baktığım andan itibaren büyülenmiştim. Ve vereceği kararı zaten biliyordum. Kararlılığı omuzlarının gergin duruşundan, bakışlarımı karşılayışından, iki yanında yumruk yaptığı ellerinden okunuyordu. Korkularını yatıştırmaya çalışıyordu.

Bu kadın krallığının iyiliği için kendini bana bağlamaya çoktan karar verdi. Prenses beklediğim gibi şımarık ve şımartılmış bir insan kızı değil. Hayır, o özverili bir lider.

Gözlerimiz buluştuğu anda, onun benim olduğunu düşünmeye başlamıştım bile. Damarlarımda şiddetli bir sahiplenme duygusu dolaşüyor. Hiçbir cüce gelinimi benden uzak tutamaz.

BÖLÜM 5

CAELEN

BRan onun küçük elini kavıyor. "Halkımız seni seviyor, Lyana. Ben-" kısa bir süre durdu ve devam etmeden önce boğazını temizledi. "Aramızda seni seven tek bir Cüce bile yok.

sizi korumak için canlarını feda etmezler."

Yüzünü kavıyor ve başparmağını yanağına sürüyor. "Kimse umursamazken bizi tek başına kurtardın. Eğer babanı bize yardım etmeye ikna etmeseydin, halkımız beş kış önce açlıktan ölmüş olacaktı."

Kaşlarım çatıldı. Nylrian Dağları Cüceleri ile Eryadon Krallığı arasındaki barışa aracılık eden kişi oydu. Halkım antlaşmayı biliyordu ama bunun nedenini bilmiyordu.

Görünüşe göre müstakbel gelinim politikada usta. Her büyük hükümdarın öğrendiği ilk şey, halkın kalbini kazanırsanız, onların sonsuz sadakatini kazanacağınızdır.

Bu Cüceler sırf onun benimle evlenmesini engellemek için bile isteye silaha sarılırlar. Bu bir kişi için büyük bir güç ve etkilenmemek elde değil. Cüceler mükemmel savaşçılardır, bir savaşta gidişatı değiştirebilecek türden.

Bilmem gerekirdi. Atalarım onları düşmanlarımıza karşı savaşmaları için manipüle etti ve bu süreçte kendi krallığımız için büyük topraklar fethetmemizi sağladı. Şimdi benim türümden bu kadar nefret etmelerinin sebebi de bu.

"Görev yerime dönmem gerekiyor," diye anons ediyor Rob. "Ben de seninkine göz kulak olurum, Bran."

Ayrılmadan önce prensese sarılıyor. Onu izlerken kaşlarımı çatıyorum. Bu cüceler dağları için zavallı nöbetçiler.

İkisinin de burada olduğumdan haberi yok. Onlara zarar vermek isteseydim, daha ne olduğunu anlamadan ikisi de ölmüş olurdu.

"Sana bu şekilde geldiğim için özür dilerim. Ağlamaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun," diye itiraf ediyor Lyana Rob'u duymazdan geldikten sonra.

Bran'ın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme . "Evet, ."

"Biliyorsun sen benim en yakın arkadaşımın ve ben... sadece konuşacak birine ihtiyaç duydum."

İki parmağını kızın çenesinin altına yerleştiriyor ve yüzünü yukarı kaldırıyor. "Bana ihtiyacın olduğunda her zaman yanında olacağımı bil. Eğer elf prensiyle evlenmemeye karar verirsen, halkımın arasında her zaman hoş karşılanacaksın. Baban istemediğin bir şey için ısrar ederse seni koruyacağız."

"Teşekkür ederim Bran, ama babam beni zorlamıyor. Bunu asla yapmaz." Duraksıyor. "Kararı bana bıraktı ve ben bunu halkım için yapıyorum. Ben sadece... neye bulaştığım hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Bana hâlâ kan bağından bahsetmedin. Ne biliyorsun?"

Kaşlarını çatıyor. "Yüce Elfler eşlerini bağlanma sürecinin bir parçası olarak işaretler."

"Onları işaretlemek mi?" Göz kırpmıyor. "Nasıl?"

Boynunun kıvrımını işaret ediyor. "Boyun boyunca atardamarı delen keskin dişleri vardır. Buna *kara öpücük* derler. Vahşi yaratıklardır; eşlerinin kanını içerler."

Hızla yutkunuyor ve bir elini boğazına koyuyor. "Bunu neden yapsınlar ki?"

"Bunu bilmiyorum," diyor. "Sadece yapıldığını biliyorum."

Kadının kaşları derin bir şekilde çatılır ve bunun onu rahatsız ettiğini görmek kolaydır.

İşaretleme eylemi kutsaldır, *vahşi değil*. Yine de böyle bir şeyi düşünmek bile onu dehşete düşürüyor.

Bran onun bakışlarını eşit bir şekilde karşılıyor. "Hâlâ anlamıyorum Lyana. Bunu neden yapıyorsun? Halkının zaten Yüce Elflerle bir anlaşması var."

"Orkları yenmek ve onları topraklarımızdan uzak tutmak istiyorsak, kendi aramızda savaşmayı bırakmalıyız. Antlaşmaya rağmen Rivenyl sınırı boyunca hâlâ çatışmalar yaşanıyor. Krallıklarımız arasında yapılacak bir evlilik aramızda daha kalıcı bir barış sağlayabilir."

Bran ona acıyan bir bakış atıyor. "Bunu yapmaya gerçekten kararlısın, değil mi?"

" zorundayım," diye cevaplıyor ciddiyetle. "Halkım için fedakârlık yapmaya hazır olmasaydım nasıl bir hükümdar olurum?"

Işık dağın üzerinden süzülüyor, yeni bir şafak vaat ediyor. "Gitmeliyim," diye mırıldanıyor. "Gün doğmadan eve dönmezsem babam endişelenecek."

Ayağa kalkıyorlar ve onu bırakma konusundaki isteksizliğini fark ediyorum. "Onunla evlenmeyi yeniden düşünmen için sana yalvarıyorum Lyana," diye .

Onun elini sıkar. "Bunu yapmam gerektiğini biliyorsun."

Onun uzaklaşmasını izlerken gözleri hüznle parlıyor. Arkasından sesleniyor, "Bana ihtiyacın olursa, nerede olduğumu biliyorsun."

"Teşekkür , Bran."

Şatoya giden yolu geri dönerken onu sessizce takip ediyorum. Odasına gitmek için ağaca tırmandığında, ben de çıkmaya karar verdim.

Bunun sadece siyasi bir evlilik olması gerekiyordu, daha fazlası değil. Prensese olan hayranlığımı anlamıyorum ama onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için kendimi durduramıyorum.

Ağır dalların gölgesine gizlenip, o odasını karıştırırken onu izliyorum. Sonunda yatağının kenarına oturuyor. Başını ellerinin arasına almadan önce yüzünde bir düzine duygu uçuşuyor.

Omuzları sessiz hıçkırıklarla titriyor ve kalbim sıkışıyor çünkü onun sıkıntısının sebebi benim. O ve ben düşmanız; halklarımız nesiller boyu savaştı. Şu anda, ona zarar vermeyeceğimi kanıtlayacağıma yemin ediyorum. Bu durumda ben de onun kadar kapana kısılmış durumdayım.

Aramızda aşk olmayabilir ama belki anlayış olabilir.

Gözyaşlarını siliyor, sonra derin bir nefes alıyor, sanki olacaklar için kendini hazırlıyor.

Beni gerçekten bir canavar olarak mı görüyor?

Onun korkularını yatıştırmanın bir yolunu bulmalıyım. Karımın ve müstakbel kraliçemin benden korkmasına izin veremem.

Elbisesini çıkarmak için kaldırdığında, bakışlarımı hemen kaçırıyorum. Evlenene kadar onu çıplak görmek uygun değil.

Aklıma onu gözetlemenin de pek uygun olmadığı düşüncesi geliyor.

Ağır bir iç çekişle ağaçtan iniyorum, vicdanım galip geliyor ve odama geri dönüyorum.

BÖLÜM 6

LYANA

hızlıca uyku önlüğümü giyip yatağa giriyorum. Yorganı omuzlarıma çekerek çarşaflara sarılıyorum. Dün gece hiç uyumadığım için en azından birkaç saat dinlenmeye çalışacağım.

Ailem beni aramadan saatler önce.

Gözlerimi kapatıyorum ama uyku beni ele geçiriyor. Prens Caelen'in bana kılıcını ve yeminlerini verirken ruhumu ortaya çıkaran yeşil gözlerini düşünmeden edemiyorum. bana zarar vermeyeceğini söylüyor ama aklım yine de temkinli olmaya çağırıyor.

Yüce Elfler hakkında hepsini göz ardı edemeyeceğim kadar çok korkunç hikâye duydum.

Halklarımız o kadar uzun süredir düşman ki, aramızdaki tüm güvensizliği bir kenara bırakmak ve yaptığımız kanlı savaşların tarihini unutmak zor.

Kapımın çalınması dikkatimi çekti. "Girin!" .

Kapı yavaşça açılıyor ve karşımda üvey annem ve arkadaşım Rina beliriyor. Uzun, sarı saçları örülmüş ve başının üzerinde karmaşık bir tarzda bükülmüş, çok güzel. Hamileliği cildine sağlıklı bir parlaklık katıyor. Yatağın kenarına oturuyor ve saçlarımı nazikçe okşayarak yüzümden geriye doğru tarıyor.

Ela gözleri benimkileri arıyor. "Krallık için en iyisini yapmak istediğini biliyorum ama ben seni mutlu görmek isterim Lyana. Prens Fredrik sizin için mükemmel bir koca olurdu. O yakışıklı-"

Benden bir kıkırdama yükseliyor. "Beni ona satmaya çok niyetli görünüyorsun, acaba onu kendin için mi istiyorsun?" diye takılıyor.

Dudakları kıvrılmadan önce ifadesi bir an için duraksıyor. "Ah, Lyana, böyle şeyler söyleme. Kalbimde sadece bir erkeğe yer olduğunu biliyorsun - babana."

Ağır bir i çekişle tekrar yatağa uzanıyorum ve hüzünle tavana bakıyorum. "Seni benden nasıl aldığını çok iyi hatırlıyorum Rina." Sırıtıyorum ve bir elimi karnına koyuyorum. "En azından bir kardeşim olacak."

"Evet, yapacaksın." Elimi tuttu. "İstersen babanla Fredrik hakkında konuşabilirim, canım."

"Hayır, babam haklı. Prens Caelen'le evlenmek benim için mantıklı. Onun yerine Fredrik'le nasıl evlenebilirim? Kendi mutluluğumu halkımın hayatına tercih ettiğimi bilerek?"

Büzülmüş dudakları verdiğim cevabın onu rahatsız ettiğini düşündürüyor ama sanırım bunun nedeni beni sevmesi ve geleceğim için en iyisini istemesi.

Yatakta doğrudum. "Sana minnettarım Rina -gerçekten minnettarım- ama kararımı verdim. Sanırım geriye kalan tek şey babamı bilgilendirmek."

Başını öne eğiyor. "Tabii ki." Elimi sıkıyor, sonra ayağa kalkıyor. "Aşağıda görüşürüz."

Yemek odasına girdiğimde babam ve Rina'yı çoktan orada buluyorum. Yanında, üvey annemin koltuğa oturuyorum ve bakışlarını bana çeviriyor. "şimdi düşünmek için daha fazla zamanın olduğuna göre, neye karar verdin?"

Babam hiçbir zaman lafı dolandıran biri olmamıştır, bu yüzden açık sözlü sorusu beni şaşırtmadı. "Krallığımızın ve halkımızın iyiliği için Prens Caelen'le evleneceğim."

Yanağından bir damla gözyaşı süzülürken babamın dudaklarında acı dolu bir gülümseme beliriyor. "Bana onu çok hatırlatıyorsun. O da senin gibi özveriliydi."

Annemden bahsettiğinde boğazımdaki düğüme rağmen yutkunuyorum. Küçük kız kardeşimi doğururken öldü. İkisi de

kurtuldu.

Rina'nın bakışları tabağına düşüyor. Sık sık babamın annemle ilgili anılarını kıskanıp kıskanmadığını merak etmişimdir. Hiçbir şey söylemedi ama yine de onun için endişeleniyorum.

Masanın öbür ucuna uzanıp elini tutuyorum. Gözlerini bana kaldırıyor ve gülümsüyor.

"Benliğimin büyük bir kısmı senin tarafından şekillendirildi, Rina." Babama bakıyorum. "Sanırım annem sana onay verirdi."

Rina'nın gözleri mutlulukla parlıyor. "Teşekkür , Lyana."

Babam gözyaşlarını silerken derin bir iç çekiyor. "Kahvaltıdan sonra Prens Caelen ve adamlarını taht odasına çağıracağım, böylece kararınızı duyabilecekler."

Dikkatimi yumurta ve tostuma vermeden önce başımı sallıyorum. Birdenbire iştahım tamamen kayboluyor ve korku çökerken midem bulanıyor.

Bugün, krallığının geleceği için önemli bir taahhütte bulunuyorum. Tek duam hepimiz için iyi bir seçim yapmam.

BÖLÜM 7

LYANA

A Taht odasında Prens Caelen'i beklerken eteğimin kumaşıyla oynuyorum ve sinirlerim tam bir kargaşa içinde çırpınırken hafifçe midemin bulandığını hissediyorum. Gözlerimi

Üvey annem, babamı incelerken kaşlarını çatıyor.

Beni ne kadar önemseydiğini takdir ediyorum ama içten içe bu kararın doğru olduğunu biliyorum. Prens Caelen de biliyor, yoksa en başta evlenme teklif etmezdi. Bu yüzden düne göre biraz daha az .

Kapılar açıldığında ve etrafı maiyetiyle çevrili bir şekilde içeri girdiğinde, midemdeki endişe düğümüne karşı yutkunuyorum ve bakışlarımı ona kilitlemeye zorluyorum.

Koyu renk tuniği ve pantolonuyla güçlü, zayıf bir figür çiziyor. Pencerelerden süzülen ışık, kısa kesilmiş saçlarını altın gibi yaldızlayarak yaklaşıyor. Tahta yaklaşıırken yüzü kusursuz, vurdumduymaz bir maske gibi. Babama saygı göstererek eğiliyor ve bana dönüp daha da alçak sesle eğildiğinde şaşırıyorum.

Gözleri benimkilere dikiliyor ve kendimi onların yoğun, yeşil derinliklerinde kaybediyorum.

Bu benim kocam olacak adam. Kendi yüzümden daha iyi öğreneceğim yüz. Evliliğimizin en azından dostlukla kutsanması için dua ediyorum. Zaten ortak bir amacımız var, barış. İkimiz de buradayız, ikimiz için de pek ideal olmayan bir anlaşma yapıyoruz. Bu gelecekteki ilişkimiz için iyi bir alamet olmalı. Krallığımızı ve halkımızı kendimizden önce düşünen yöneticiler olacağız.

Prens Caelen doğruldu. Kararımızı duymak için dikkatini babama vermek yerine, bakışları benim üzerimde kalıyor. İfadesi soğuk kalsa da gözleri büyük bir beklentiyle benimkileri arıyor. "Teklifime vereceğiniz cevabı bilmek isterim, Prenses Lyana."

"Evlilik teklifinizi kabul ediyorum, Prens Caelen."

Bir kez başını sallar. "Eğer kabul edersen, hemen evlenmemizi öneriyorum. Burada bir insan töreni, krallığımda da bir Elf töreni düzenleyebiliriz."

Babam öne doğru eğildi. "Kızımın hazırlanmak için zamana ihtiyacı olduğunu anlamış olmalısınız."

"Her şey yolunda baba." Caelen'e dönüyorum. "Ne kadar erken öneriyorsun?"

"İ..." Gözlerini kırptırıyor ve onu şaşırttığımı anlayabiliyorum. Kırılmamış, soğukkanlı maskesine geri dönmeden önce boğazını temizliyor. "Yarın."

"Yarın mı?" Rina, sesinin tonunu yükselterek araya giriyor. "Bu yeterli bir zaman değil-"

"Sorun yok Rina," diye onu rahatlatıyorum. Caelen'in bakışlarıyla buluşuyorum. "Yarın evleneceğiz."

Caelen'in gözleri tekrar eğilmeden önce bir an için benimkileri tutuyor. "O zaman yarın." Muhafızları onu odadan çıkarken takip ediyor.

Sandalyeme yığıldım. gerçek etkisini ancak şimdi anlıyorum. Beni bu kadar çabuk kabul etmeye neyin zorladığını bilmiyorum.

Yarın evleneceğime inanamıyorum.

Belki de bu benim doğamda var. Ben zaman her zorlukla doğrudan yüzleşen, kaçınılmaz olanı ertelemekten nefret eden biri oldum.

Babam bana dönüyor, ağzı bir karış açık. "Bunu bu kadar çabuk yapmak emin misin?"

Rina bana doğru yaklaştı ve elimi tuttu. "Bunu yapmak değilsin Lyana. Prens Fredrik-"

"Prens Fredrik zengin olabilir ve yakışıklı olduğunu inkâr edemem ama onunla yapılacak bir evlilik halkımızın hayatını Prens Caelen ile yapılacak bir evlilik kadar iyileştirmeyecektir."

Gözyaşları gözlerini aydınlatıyor. "Oh, Lyana."

Yanağına dokunuyorum. "Benim için ağlama, Rina. Her şey yoluna girecek. Prens'in anlaşması onun karakterini ortaya koyuyor. O da tıpkı benim gibi halkının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının üstünde tutan bir hükümdar. Soğuk dış görünüşüne rağmen, kalıcı bir anlaşmayı güvence altına almak için özgürlüğünü feda edecekse, bir çeşit kalbi olmalı."

Babam bir kolunu benim omzuma, diğerini de Rina'nın beline dolayarak bizi kucaklıyor. "Sen" -Rina'yı işaret ediyor- "Lyana'nın düğün hazırlıklarına yardım ederken ben de duyuruları göndereceğim."

Rina başını sallarken burnunu çeker ve gözlerini siler.

BÖLÜM 8

LYANA

Terzi ölçüleri alıp dikişleri ayarlarken ben boy aynasının önünde kollarımı açmış duruyorum. Hafif bir gülümseme ağzımı eğiyor; annemin düğün kıyafetini giyiyorum.

Elbise. Bu gün için saklamıştım. O günün çok yakında geleceğini ve hayal ettiğim gibi olmayacağını çok az biliyordum.

Her zaman aşk için evleneceğimi düşünmüştüm ama sanırım barış için evlenmek çok daha asil bir çaba.

Rina'nın gözleri beni değerlendirirken kırmızı çerçeveli. "Kesinlikle çok güzelsin, canım."

"Teşekkür ."

Terzim provaya devam ederken hava kasvetli. Neşeli bir olay olması gereken şey hüzne bulanmış durumda. Bu odadaki herkes bana acıyor çünkü müstakbel kocam Rivenyl'in Yüce Elf Prensi.

Terzi elbisemle işini bitirdiğinde, şeffaf kumaştan bir parça çıkarıyor. Ölçü almak için formuma doğru kaldırdığında gümüş lifler yıldız ışığı gibi parlıyor.

Malzemeyi merakla inceliyorum. "Bu ne için?"

Bakışları Rina'ya yönelirken yanakları kızarıyor. Rina'nın da kızardığını fark ediyorum. "Lyana, resepsiyondan sonra bunu giyeceksin. Evliliğin tamamlanması için yatak odası elbisesi."

Keskin bir nefes alıyorum. "Ama... bu tamamen saf. Bu-"

"Sevgili çocuğum, bir erkekle bir kadın arasında düğün gecesi ne olur biliyor musun?" Rina kulağımın arkasındaki bir tutam saç şefkatle okşarken yüzünü buruşturuyor.

"Hikayeler duydum," diye teklif ediyorum. "Bir erkek ve kadının evlilik yatağında birlikte yattığını biliyorum, ama itiraf etmeliyim ki..."

ne beklendiğine dair ayrıntılar hakkında."

Rina hizmetçilerden odadan çıkmalarını istedi. Onlar gider gitmez elimi tuttu. "Bırak konuşalım, sevgilim. Bilmen gereken her şeyi sana anlatacağım."

BÖLÜM 9

CAELEN

A Terzi, değerlendirmem için transparan kumaşı bana uzatırken, malzemeyi başparmağımla işaret parmağımla arasında ovuşturarak şaşkınlıkla inceliyorum. "Bu kumaşın amacı nedir?

bu kumaş?" diye sordum. "Hiçbir şeyi gizlemiyor."

Ruvaen'in de kaşları çatıldı. Sorunun onun düşüncelerini yansıttığından eminim.

Terzi başını eğiyor. "Düğün gecesi birbirinize takdim edilirken ikinizin de giyeceğı örtü." Duraksıyor. "Prenses sizi yatak odasında bekleyecek. Evliliğın tamamlandığından emin olmak için birkaç şahit hazır bulunacak-"

"Tanıklar mı?" Tamamen dehşete düşmüş bir şekilde ağızımdan kaçırdım. "Düğün gecemizde mi?" Başını salladı. "Bu bir gelenek, lordum."

"Kesinlikle olmaz. Bir oda yabancının önünde karıma sahip çıkmayacağım. Düğün gecesi özeldir, sadece çiftler arasında paylaşılır." Başım Ruvaen'e doğru savruldu. "Kralla konuşmalıyım."

Ruvaen'in gözleri endişeyle parlıyor. "Belki de yeniden düşünmelisiniz, prensim. Ne de olsa bu bir insan geleneğı. Prensesin sizinle birlikte Rivenyl'e giderken Elf bağlanma geleneklerimize saygı göstermesini beklemiyor muyuz?"

Sözlerini düşünürken bakışlarımı aynaya çeviriyorum. Yanaklarım ve kulaklarımın uçları, öfke içimi burkarken açık yeşil bir renk alıyor. Ne demek istediğini anlıyorum ama içgüdülerimi görmezden gelemiyorum. Yabancıların gelinimin çıplak bedenine bakmasına izin vermeyeceğim ve kesinlikle bağımızın tamamlanması için onların orada bulunmasına izin vermeyeceğim. Bu insanların böylesine barbarca bir uygulamaya bağlı kaldıklarına inanamıyorum.

Derin bir nefes alarak Ruvaen'in haklı olduğunu anladım. Taht odasına dalıp krallığın gelenekleriyle ilgili taleplerde bulunamam. Ancak yapabileceğim şey gelinimle konuşmak ve bu gelenek hakkındaki düşüncelerini öğrenmek. Eğer şahitlerin hazır bulunmasını isterse, buna uyacağım ama geleneklerin hatırına bunun yapılması düşünürse, katılmayı reddedeceğim.

Güneş batmaya başlarken balkona çıkıp geleceğimi düşünüyorum. Günün sonu benim için her zaman kasvetli ve düşünceli bir zamandır, belki de ağabeyimle evimizin bahçesinde dinlenip sohbet ettiğimiz zamanlar olduğu içindir.

Dhurvaen'in hayatı için pek çok planı vardı. Asil bir adamdı ve çok daha büyük bir kral olabilirdi. Güçlü ve cesurdu, aramızdaki en azılı savaşçılardan biriydi. Her zaman geleceğimizi ve krallığımız için çizeceğimiz parlak yolu tartışırdı. Ben ise her zaman onun sağ kolu, kardeşi ve danışmanı olacağımı biliyordum.

Duvarın ötesindeki bahçelere ve ormana bakarak derin bir iç çektim. Güzel bir rüyaydı ve gerçekleşemediği için sonsuza dek pişmanlık duyacağım. O daha iyi bir adamdı ve korkarım ki onun ölümüyle geride kalan boşluğu asla dolduramayacağım.

Arkamdaki ayak sesleri dikkatimi çekiyor. Dönmeden, Ruvaen'i taş balkondaki adımlarının ritminden tanıyorum. "İyi misiniz prensim?"

Bir iç çekişle daha başımı sallıyorum. "Olabildiğim kadar iyi, Ruvaen." Ona . "Sanki Dhurvaen'in yapacağı şeyi yapıyormuşum gibi hissediyorum ama bunun halkımız için doğru yol olup olmadığından emin olamıyorum."

Başını yana eğiyor. "Krallığınız için özverili bir fedakârlık yapıyorsunuz prensim. Kardeşinizin bile yapacağından emin olmadığım bir fedakârlık." Kaşlarını çatıyor. "Onun insanlar hakkında ne hissettiğini biliyorsun."

Bir sırtış dudaklarımı büküyor. Sanırım haklı. Dhurvaen halkımızın iyiliği için bile olsa bir insanla evlenmeyi kabul etmezdi.

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Gideli bir yıl bile olmadı. Bazen onu kendi yarattığım bir mercekla hatırladığıma inanıyorum."

Ruvaen bir elini omzuma koyuyor. "Sanırım herkes birini kaybettiğinde böyle hissediyor, Caelen."

Benim soyadımı kullanmakta özgür. Ruvaen pratikte üçümüzü - erkek kardeşim, küçük kız kardeşim Nurala ve beni - büyüttü. Çocukluğumuzdan beri bizim akıl hocamız ve koruyucumuzdu.

"Ailelerimiz sizi öğretmenimiz olarak seçmekle akıllılık etmiş Ruvaen."

Başını eğiyor. "Eğitiminizde payım olduğu için kendimi kutsanmış hissediyorum. Üçünüz de herkesin takip etmek isteyeceği liderler olarak yetiştiniz."

İçimi çekerek bakışlarımı indiriyorum. "İnsanlar Dhurvaen'i istedi. Ben kötü bir ikameyim."

"Kendine bu kadar yüklenme Caelen. Sen iyi bir ." Etrafımızdaki kaleyi işaret ediyor. "Sen zaten halkının refahı için fedakârlık yolunu seçtin." Bana tereddütlü bir bakış atıyor. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Ses tonundaki bir şey beni endişelendiriyor. "Ne oldu?"

"Kendini kardeşinle çok sık kıyaslamandan endişe ediyorum. Onun belirlediğine inandığın bir standarda göre yaşamaya çalışıyorsun. Ama ikiniz her zaman çok farklıydınız, Caelen. Kardeşinizin krallığı bir savaş krallığı olabilirdi, ama sizinki bir barış krallığı olacak. Her iki yaklaşım da güçlü bir krallık yaratır, ama sadece bir tanesi

sayısız hayatı kurtarabilecek potansiyele sahip." Duraklıyor. "Kardeşinize kendi çocuğum gibi baktım, tıpkı size ve kız kardeşinize baktığım gibi. Onu her gün özleyorum. Ama sana yalvarıyorum... onun olabileceğini düşündüğün kişi olmaya çalışma. Büyük bir hükümdar olacaksın. Bundan hiç şüphem yok."

Sözleri bana dokunuyor. Derinden. Boğazımdaki yumruya karşı yutkunuyorum. "Teşekkür , Ruvaen."

Başını hafifçe sallayarak çenesini eğiyor. "Ben yatmaya gidiyorum. Önümüzde uzun ve önemli bir gün var prensim."

Dün gece ağlayan Lyana'nın görüntüsü zihnimi doldururken, bu hatırlatmayla yüz ifadem düşüyor. Ona benden asla korkmaması gerektiğini göstermenin bir yolunu bulmalıyım.

"Evet, var."

Ruvaen gittikten sonra dikkatimi tekrar bahçelere veriyorum. Aşağıdaki gölgelerdeki hareket gözüme çarpıyor. Prens Fredrik'i hemen tanıyorum ama kraliçenin ona yaklaştığını görünce şaşıyorum.

Ailesi komşu krallık Winterhold'u yönetiyor. Sanırım krallıkları arasında bir ittifak kurmak için prensesin elini öpmeye gelmiş olması gayet doğal.

Ancak şu anda neden kraliçeyle yalnız olduğunu anlamıyorum.

Bir dizinin üzerine çöküp kraliçenin elini tutuyor ve tekrar ayağa kalkmadan önce parmak eklemlerinin arkasına bir öpücük konduruyor. Kulaklarımı onlara doğru çevirip dinliyorum.

"Beni seçmesi için onu ikna etmek için ne yapmalıyım?" diye sorar. "Prensесin beni kabul edeceğinden çok emindin ama yanılmışsın."

"Rivenyl Prensi'nin elini uzatacağını tahmin etmemiştim."

Fredrik başını sallar. "Ama benimle evlenmenin krallık için daha iyi olacağına eminim. Eryadon gücümüzü Yüce Elflerle savaşmak ve sınırlarınızı korumak için kullanabilir."

"Onu ve kralı ikna etmeye çalıştım zaten," diye yanıtlıyor. "Hiçbir faydası olmadı. Ama belki de stratejimizi değiştirebiliriz."

"Ne önerirsiniz?"

O cevap veremeden kulakları sağır eden gök gürültüsü tepede patlar.

Rüzgâr kalenin etrafında uğuldamaya başlıyor ve hava yağmur vaat eden nemle ağırlaşıyor. Bakışlarımı gökyüzüne ve yukarıda dalgalanan kara bulutlara kaldırıyorum. Şimşek, bulutların arasından parlak bir gösteriyle yaylanıyor.

Eski tanrılar bu topraklarda hâlâ yaşıyor mu bilmiyorum ama yaklaşan fırtınayı onların kutsamasının bir işareti olarak kabul edeceğim. Bağlanma gününde yağan yağmurlar, tanrıların yukarıdan bereketlerini yağdırmasıdır.

Bahçeyi tekrar taradığımda, kraliçe ve Prens Fredrik gitmişti. İnsanlar Elf kulaklarının ne kadar keskin olduğunun farkında değiller. İlk geldiğimizde kraliçenin prensese ve krala Fredrik'in elini kabul etmeleri için baskı yaptığını duydum.

Görünüşe göre kraliçe, yaklaşan törenimize rağmen bu fikirden henüz vazgeçmemiş. Şimdi, kendimi yarın hala bir düğün olup olmayacağını merak ederken buluyorum.

BÖLÜM 10

LYANA

W

Sabah olduğuunda balkona çıkıyorum ve kara bulutlara bakıyorum. Üzerimizde gök gürlerken havada taze yağmur kokusu var. Şimşek

Gökyüzünde çizgiler belirir ve ağır damlalar düşmeye başlar.

Düğün günüm için ne kadar uğursuz bir zemin. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca gökyüzü açıktı, ancak bugün bir fırtına kopuyor. Belki de bu bir hata yaptığımın işaretidir.

Yağmurun düğün günü için kötü bir alamet olduğunu hep duymuşumdur.

Kapı çalınca irkiliyorum ve döndüğümde Rina ile bir hizmetçinin içeri girdiğini görüyorum. Elbisemi bana sunarken Rina'nın gözleri cam gibi. Acı dolu bir gülümsemeyle beni boy aynasına doğru yönlendirirken başka hizmetkârlar da içeri giriyor. "Yapacak çok işimiz var canım. İstedığinin bu olduğuna emin misin?"

Elini tutuyorum ve nazikçe sıkıyorum. "Benim istediğim bu olmayabilir ama kalbimde bunun doğru olduğunu biliyorum."

Kirpiklerinden bir damla yaş süzülür ve yanağından aşağı yuvarlanır. Onu çabucak fırçalıyor ve yüzüne parlak bir gülümseme yerleştiriyor.

"Pekâlâ." Beni aynaya doğru çevirdi. "Gelmiş geçmiş en güzel gelin olacaksın."

Rina'nın yardımıyla hazırlanmak düşündüğümde çok daha kısa sürdü. Gelinliğimle aynanın karşısına geçtiğimde dudaklarımı hafif bir gülümseme kaplıyor. Keşke annem de burada olsaydı da beni gelinliğini giyerken görseydi. Babamla evlendiği gün onu giydiğinde ne kadar mutlu olduğunu hayal edebiliyorum.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, odaya giriyor.

Sıcak bir şekilde gülümsüyor ve beni kucaklıyor. "Sen de en az annen kadar güzelsin."

Sözleri içimde derin bir yankı uyandırıyor. "Teşekkür ederim baba," diyorum gözyaşlarımı zorlukla tutarken.

Babam çenemi kaldırıyor. "Yapmak istediğinin bu olduğuna emin misin?"

Başımı salladım. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun baba."

"Evet. " İç çekiyor. "Ancak Cüceler buna inanmıyor. Düğün için geldiler, kralları müstakbel kocanın seninle evlenmesine izin vermektense onu tepelere kaçmaya göndermemi talep ediyor."

Kıkırdıyorum. "Onlar onurlu insanlar. Sadece benim için endişeleniyorlar."

"Özellikle Bran," diye ekliyor babam. "Resepsiyonda ona göz olmamız yoksa yeni kocanızın bu akşam en yakın arkadaşını çaldığı için morarmış bir gözün gururlu sahibi olacağından şüpheleniyorum."

Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme beliriyor çünkü haklı olduğunu biliyorum.

Babam bana kolunu uzattı. "Pekâlâ, sevgili kızım. Hazır mısın?"

Kolumu onunkine doladım. "Evet, öyleyim."

Büyük salona ulaştığımızda, babam kapının hemen dışında duraklıyor. Müstakbel kocamın diğer tarafta beni beklediğini bildiğim için kalbim küt küt atıyor. Derin ve sakin bir nefes alarak ilerlemeye başlıyoruz.

Muhafızlar kapıları açıyor ve bakışlarım koridorun sonunda yanında başka bir Elf'le duran Prens Caelen'e kayıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve zar zor nefes alabiliyorum.

Zümrüt rengi, zarif cübbesi içinde asil ve yakışıklı bir duruş sergiliyor. Kıyafeti gözlerini ve kusursuz tenini mükemmel bir şekilde tamamlıyor, yüz hatlarına ruhani ama vahşi bir güzellik katıyor.

Güzel ipek kurdeleler Büyük Salon'u süslüyor. Güneş ışığı vitray pencerelerden içeri süzülüyor. Desenleri ve renkleri şatonun gri taşlarıyla ve her koridorun ucundaki beyaz gül demetleriyle keskin bir tezat oluşturuyor. Dağınık beyaz gül yaprakları mihraba giden halı kaplı yolu kaplıyor ve havayı tatlı parfümleriyle dolduruyor.

Babam ve ben koridorda ilerlerken, tanrılara annemin ruhuna bana bunu başaracak gücü ve cesareti vermeleri için dua ediyorum. Bugün, eski düşmanım kocam ve sevgilim olacak.

BÖLÜM 11

CAELEN

R Ben gelinimi beklerken uvaen büyük salonun ön tarafında yanımda duruyor. Kalabalıktaki insanlar bizi hayranlık ve hoşnutsuzluk karışımı bir duyguyla inceliyor. Eminim birçoğu Prenses benden başkasıyla evlenemez.

Cüceleri düşünüyorum. Birçoğu bana şüpheyile ve düpedüz öfkeyle bakıyor; özellikle de arkadaşı Bran. Yüzümü vurdumduymaz bir maske haline getirip başımı dik tutuyorum.

Prensesimi beklerken büyük salonu tararken süslemelere dikkat ediyorum. Kalabalık, ortasından bir koridor geçen sıra sıra ahşap banklarda oturuyor. Uçlarını çiçekler süslüyor ve gül yaprakları halı kaplı yürüyüş yolunu kaplıyor.

Duvarlara dizilmiş çok sayıdaki vitray pencere, cilalı taş zemin üzerinde ışıltılı yansımalar yaratıyor. Kapılar açılıyor ve gözlerim Lyana'ya kayıyor.

Derin bir nefes çekiyorum. Güller ve sarmaşıklardan oluşan karmaşık bir desende gümüş ipliklerle işlenmiş uzun, dökümlü beyaz bir elbise giymiş. Başını gümüşten bir taç süslüyor. Uzun siyah saçları, boynunun zarif sütununu ortaya çıkaran ikinci bir örgülü taç gibi başında düzenlenmiş.

Babasıyla birlikte koridorda yürüyor. Kürsüye ulaştıklarında kızının elini tutup elime koyuyor. Bakışları sözsüz bir uyarıyla üzerime düşüyor ve kızına asla zarar vermeyeceğimi bilmesini umarak başımı sallıyorum.

Narin eli elimde sıcaklık ve teni yumuşacık. Başının tepesi çeneme ancak ulaşıyor. Yüzünü bana doğru kaldırıyor ve altın-kahverengi gözleri benim gözlerime sabitleniyor, sanki arıyormuş gibi

Bir şey, ama ne olduğunu bilmiyorum. Yavaşça diğer elimi tutuyor ve benimkinde dinlenirken titrediklerini fark ediyorum.

Önümüzdeki rahip ona bir dizi yemin okumasını söylüyor. Beni seveceğine, onurlandıracağına ve besleyeceğine yemin ederken bakışları benimkileri tutuyor.

Sevgiler. Bana böyle bir söz vereceğini düşünmemiştim ama . Birdenbire, yemin etme sırası bana geldiğinde ben de aynı sözü vermekte tereddüt etmedim.

Böylesine güzel bir hediye bana, yani tamamen yabancı ve eski düşmanına bu kadar kolay sunacağını bilmek bile kalbimi hafifletiyor. Bu bana, belki de bizimkinin bir antlaşmayı güvence altına almak için olduğu kadar aşk için de bir evlilik olacağı umudunu veriyor.

Onu -insan eşimi ve gelinimi- incelerken dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme beliriyor.

Babası törenin bittiğini işaret etmek için şimdi onu öpmem gerektiğini söylüyor. Garip bir şekilde ayak parmaklarının üzerine uzanıyor ve ben de öne doğru eğilerek dudaklarımı onunkilere bastırıp iffetli bir öpücük konduruyorum.

Geri çekildiğinde, içgüdüsel olarak dilimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum, öpücüğünün narin tadını alıyorum.

Birlikte kalabalığa dönüp koridordan büyük yemek salonuna doğru yürüyoruz. Ne bekleyeceğimden emin değilim, bu yüzden beni ön tarafa yakın uzun bir masaya yönlendirirken onu takip ediyorum.

Konuklar arkamızda sıralanırken biz de tam ortasındaki koltuklara oturuyoruz. Etrafımızda uzun sıralar halinde uzanan masalar, ince gümüş takımlar ve kadehlerle kaplı. Ellerinde pişmiş etler, meyveler, sebzeler ve ekmeklerle dolu tepsiler taşıyan hizmetkârlar beliriyor.

Daha fazla hizmetkâr kadehlerimizi mayalanmış birayla dolduruyor ve Cücelerin her içkide daha da artan gürültülü davranışlarına , muhtemelen olması gerekenden daha fazla içtiklerini algılıyorum.

Lyana ve ben sessizce yan yana oturuyoruz. Sol tarafımda Ruvaen eğilip fısıldıyor: "En azından onunla konuşmayı denemelisin. Bu seni

Bu akşam işler senin için daha az garip olacak."

Evliliğimizin tamamlanmasından bahsettiğini anladığımda yanaklarım ve kulaklarımın uçları sıcaklıkla kızarıyor.

Bardağımdan içerken gelinime ne söyleyebileceğimi düşünüyorum, acı sıvı dilimin üzerinde yuvarlanıyor. Kadehimi bırakıp yüzümü ona dönüyorum ve onun bir kadehi, ardından diğerini içişini izliyorum. Birden niyeti kafama dank ediyor; daha sonra olacaklar için sinirlerini köreltmeyi umuyor.

"Lyana."

İlk müzik notaları havayı doldururken bana doğru dönüyor. "Açılış dansını yapmamız gerekiyor," diyor. "Bu bir gelenek."

Gelenek. Bu kelimeyi düşünürken, bu gece başka hangi geleneklerin söz konusu olduğunu hatırlıyorum. Birleşmemizin sözde tanıklarını hatırladıkça bu düşünce dilimde acı bir asit tadı bırakıyor. Ayağa kalkıyor ve odanın ortasına doğru yürürken ona kolumu uzatıyorum.

Misafirler sessizliğe gömüldü, bakışları üzerimizdeydi. İnsanlar ve gelenekleri hakkında pek bir şey bilmiyorum olabilirim ama nasıl dans edileceğini biliyorum. Halkım dans etmeyi sever ve müzik aramızda büyük bir keyif kaynağıdır.

Müzisyenlere dönüyorum. "Volkaera'yı biliyor musunuz?" Biri başını salladı. "Evet."

"Lütfen çalar ?"

Yavaş, unutulmaz güzellikteki melodi başlarken Lyana'yla yüzleşiyorum. Bunu özellikle seçtim çünkü bu bir entrika dansı. Adımlar bizi birbirimize o kadar yaklaştırıyor ki duyulmadan birbirimizle sessizce konuşabiliyoruz.

Avucumu kaldırıyorum ve birbirimizin etrafında dönerken o da elini benimkine koyuyor. Tempo değişiyor ve dönüp ters yönde daireler çiziyoruz. Altın sarısı gözleri benimkilere kilitlenirken

avularımız birbirine yakın ama tam olarak dokunmadan bir alma-verme dansında ritme giriyor. Burada sadece biz kalana kadar oda dağılıyor. Yanımdan süzölerek geçip avucunu bir kez daha benimkine dayadığında kalbim küt küt atıyor.

Bu, krallıklarımız arasındaki çatışmadan bile eski bir danstır. Bir zamanlar eş bulmak için insan krallığına gelen Yüce Elf lordları tarafından icra edilirdi. Düşman olmadan çok önce, bizi bölen büyük ve yıkıcı savaştan önce.

Tempo değişiyor ve ellerimi beline dolayarak, ayaklarını tekrar yere koymadan önce hızlı bir dönüşle onu kaldırıyorum. Halkımdan birine kıyasla ne kadar hafif olduğunu görünce şaşıyorum. Onu göğsüme yaklaştırdığımda, göğsünün altındaki kalbinin atışını hissedebiliyorum. Onun narin kokusunu, baş döndürücü bir buketi içime çekerken burun deliklerim alevleniyor.

Odanın içinde bir dizi karmaşık adımla dans edip dönüyoruz. Birbirimizin etrafında dolanırken hareketlerimiz pürüzsüz ve akıcı ve bunun birlikteliğimizin ne olabileceğine dair bir işaret olduğunu ummaktan kendimi alamıyorum.

Birbirimizin etrafında dönerken avucunu tekrar benimkinin içine yerleştiriyor ve parmaklarımı dikkatlice onunkilerin arasından geçirmeye cesaret ediyorum, yanaklarının pembenin hoş bir tonuna dönüşmesini hayretle izliyorum. Halkıma çok küçük yaşlardan itibaren duygularımızı vurdumduymaz maskelerin ardına saklamamız öğretilir. Bakışlarım onunkileri tutarken ve yüzünde bir düzine duygu titreşirken tamamen büyülenmiş durumdayım. Onu incelerken utanmadan bakıyorum, tamamen ve tamamen büyülenmiş bir şekilde.

Müzik çok erken bitiyor ve gözlerimi kırıştırıyorum. Neşeli bir melodi çalmaya başladığında çiftler pistte bize katılıyor. Bran gelinime yaklaşıyor ve omzuna dokunuyor. Gelinim ona dönüyor ve güneşin parlaklığıyla yarışan göz kamaştırıcı bir gülümseme yayıyor yüzüne.

Mantıksız bir kıskançlık işliyor. Keşke o da beni onun kadar nazik karşılasaydı. Bran başını eğip elini uzatarak onu benden uzaklaştırıp odanın içinde fırıl fırıl dönerken gözlerimi kısıyorum.

Bu cüce gelinimi almaya nasıl cüret eder? Buz gibi bir bakış fırlatıp ona doğru ilerliyorum ama yüzünü gördüğümde duruyorum. Şu anda bana baktığı her zamankinden daha fazla sevinç gösteriyor. Yavaşça göz kırpıp tekrar düşündüm.

Lyana'nın iyiliğini kazanmanın yolu ona meydan okumak değil. Hayır. Bran'ın istediği bu ve ben bunu reddediyorum. Bana doğru sırtırken oynamaya çalıştığı oyunu anlıyorum.

Bunun yerine onlara sakince yaklaşıyorum, ama hiç de öyle değilim. Elimi uzatıyorum, o da temkinli bir şekilde tutuyor. Onu kendimden uzaklaştırıyorum ve odanın etrafında dönerek diğer dans eden çiftlere katılıyoruz.

Başını yana doğru eğiyor. "Yüce Elflerin dans etmeyi sevdiğini sanmazdım."

Kaşlarımı çatıyorum. "Görünüşe göre birbirimiz hakkında bilmediğimiz pek çok şey var."

"Sanırım haklısın," diye cevap veriyor, yüz ifadesi okunamaz halde.

Resepsiyon sona erdiğinde, bir grup hizmetçi bizi yemek salonundan kalenin uzak kanadına götürüyor. Görünüşe göre tahmin ettiğim gibi odalarımızda uyumayacağız.

Kalenin bu kısmı terk edilmiş gibi görünüyor ama yine de düzenli ve temiz, sanki her zaman konuklar için hazırmış gibi. Bir odaya giriyorum ve onun bir sonraki odada kayboluşunu izliyorum.

Bir hizmetçi öne çıkıp cüppemi çözmeye başlayana kadar neden ayrıldığımızı anlamıyorum. çekiliyorum.

"Bunu kendim yapabilirim," diye ısrar ediyorum. "Üstümü değiştirdikten sonra nereye söylemeniz yeterli."

Başını sallayıp yatağın üzerindeki şeffaf kumaşı işaret etmeden önce gözleri hafifçe açılıyor. "Birleştirici cübbelerinizi giydikten sonra şu kapılardan geçin. Prenses diğer tarafta bekliyor olacak."

Koridordaki uğultu dikkatimi çekiyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Bu gürültü de ne?"

"Tanıklar, lordum."

İşte korktuğum an geldi. Onu itip geçiyorum ve kapıyı açıyorum. Koridora adım atıyorum ve gelinime giden kapıyı kapatarak kalabalık grupla yüzleşiyorum. "Durun," diyorum sertçe. "Daha fazla yaklaşmayacaksınız."

Kır saçlı, şık giyimli, önemli biri olduğunu belli eden bir adam bana dik dik bakıyor. "Biz şahitleriz. Bu bir gelenek. Ne cüretle-"

"Hayır," diye tükürdüm dişlerimi sıkarak. "Ne cüretle gelinimin böyle bir şey istediğini varsayarsın?"

Bana göz kırpmıyorlar ve dikkatlerini çektiğimi fark ediyorum.

"Bu geleneği onurlandıracağım, ama sadece o kabul ederse. Eğer kabul , hiçbiriniz giremezsiniz. Açık iznimiz olmadan girmeye cüret eden olursa, kılıcımın ucuyla tanışacaksınız," diye homurdandım. "Anladınız mı?"

Yanıt beklemeden topuklarımın üzerinde dönüp yatak odama .

"Hepiniz gidebilirsiniz. Gelinim için hazırlanmalıyım," diyorum hizmetkârlara. selam veriyorlar, sonra da aceleyle çıkıyorlar.

Kıyafetlerimi çıkarıyorum ve şeffaf kumaş örtüyü üzerime çekiyorum. Beni tuhaf bulup bulmayacağını merak ederek vücuduma bakıyorum. Ben

Anatomimizin Terran erkeklerine oldukça benzediğini duydum, ama bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum.

Bağlandığımız kişiye ilk katılma gecesinde bir hediye vermek adettendir. Atılmış tuniğimin cebinden küçük ahşap kutuyu çıkarıyorum ve bu hediyeden memnun kalacağını umuyorum. Odalarımız arasındaki kapıya doğru ilerlerken kutuyu sıkıca tutuyorum ve yavaşça kapıyı çalıyorum.

"Girebilirsiniz," diye .

Dikkatle kapıyı itip açıyorum ve zifiri karanlığa adım atıyorum.

Gözlerim ışığın yokluğuna kolayca uyum sağlıyor. İnsanların gece görüşü olmadığını sanırdım ama belki de .

Lyana'nın siyah saçları uzun, ipeksi dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor. güzel hatlarını inceliyor, narin yanaklarına, burnuna ve kaşlarına hayret ediyorum.

Bakışlarımın vücudunda gezinmesine izin veriyorum. Şeffaf kumaş onun formunu benden gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Gözlerim boynunun zarif sütunundan aşağıya, göğüslerinin yumuşak kabarıklığına, belinin hafif eğimine ve kalçalarının nazik parıltısına doğru ilerliyor. Onun zarif, zarif formunu içime çekerken içimde arzu yükseliyor. Hayal ettiğimden çok daha güzel.

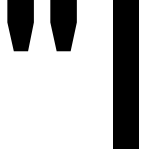
"Umarım karanlığı başırlarsınız lordum," diyor. "Birleşmemize tanıklık edenlerin olması bir gelenektir. Bunun bize daha fazla mahremiyet sağlayabileceğini düşündüm." Temkinli bir şekilde kolunu bana doğru uzattı. "Sesimi takip edersen beni bulacaksın."

Başımı yana eğiyorum. Karanlıkta onu zorlanmadan görebildiğimin farkında değil.

BÖLÜM 12

LYANA

karanlıkta gayet iyi görebiliyorum Prensese."

"Oh." Yüzüm kızarıırken irkildim. "Fark etmemiştim lordum."

"Lütfen," diyor. "Bana Caelen de."

"Caelen," diye tekrarlıyorum adını usulca.

Titreyen kolum hâlâ önümde uzanıyor. Geri çekmek için hamle yapıyorum ama sıcak eli benimkini buluyor ve nazikçe sıkıyor. Teni benimkine karşı nasır tutmuş, ama yetenekli bir kılıç ustası için bunun doğal olduğunu düşünüyorum. "Tanıklardan dışarıda kalmalarını istedim. Sizin izniniz olmadan içeri girmeyecekler. Onların geleneğinizin bir parçası olduğunu anlıyorum ama ilk birleşmemizde hazır bulunmalarına izin vermeden önce düşüncelerinizi bilmek isterim."

İlk birleşmemiz. İçimdeki endişe düğümüne karşı yutkunuyorum. sözlerini düşündükçe midem bulanıyor.

Sinirlerime rağmen, şahitlerimizin olmayacağı düşüncesiyle içimde bir rahatlama oluyor. "Onları burada istemiyorum."

"Nasıl istersen, gelirim."

Elimi bırakıyor ve odanın içinde kapıya doğru ilerlerken adımları yumuşak bir şekilde yankılanıyor. "Birleşmemize tanıklık edecek kimse olmayacak. Şimdi hepiniz gidebilirsiniz," diye emrediyor.

Koridordaki sesler bana pek çok kişinin bu karardan rahatsız olduğunu söylüyor ama umurumda değil. Bu geleneği hiçbir zaman onaylamadım ve bunu onurlandırmayacağımız için mutluyum.

Elimi tekrar tutuyor ve onu göremesem de çenemi kaldırıp ona titrek bir gülümseme veriyorum. "Teşekkür ederim, Caelen. Lütfen bana Lyana de."

"Lyana," diye tekrarlıyor adımları nazik bir okşayış gibi.

Yaklaşıyor. Vücudundan ısı yayılıyor ve tüm sinir uçlarım onun farkındalığıyla uğulduyor. Kokusunu içime çekerken ılık tarçın kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

Yüzümdeki saçları tarıyor ve başparmağını hafifçe yanağımda gezdiriyor. Vücudum gergin bir bekleyişle titrerken titrek bir nefes alıyorum.

Elimi kaldırıyor ve parmak eklemlerimin üstüne şefkatli bir öpücük konduruyor. "Benden korkmana gerek yok, Lyana."

"Ben... yok," diye yarı doğruyu söylüyorum. "Sadece gerginim."

Sinirden daha fazlası. İlk seferin çok acı verici olabileceğini duydum ve Yüksek Elf erkeklerinin insanlarla nasıl kıyaslandığını bilmiyorum. Tek bildiğim çoğu insan erkeğinden daha uzun olduğu. Ya uymazsak?

"Sormam gerek," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve kadife gibi yumuşak. "Tanıkların amacı nedir?"

"Evliliğimizin düzgün bir şekilde tamamlanmasını sağlamak için lordum."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, eli elimde olmasa hala burada olmadığını bile düşünebilirdim. Sonunda konuştu. "Anlamıyorum. Bir evlilik nasıl *düzgün* bir şekilde tamamlanır?"

Yanaklarıma sıcaklık doluyor. "Çarşaflar. Onlar... biz-"

"Teftiş mi?" diye soruyor kuşkuyla. "Ne için?"

Sertçe yutkunuyorum. "Kan için."

"Kan mı?" diye soruyor, ses tonunda şaşkınlık var.

Yüzümün daha da ısınmasının mümkün olduğunu düşünmemiştim ama şimdi sanki yanıyormuş gibi hissediyorum. "Kızlığımın kanı. Bir kadının bariyeri ilk kez aşıldıktan sonra çarşafları lekelemeli."

Keskin bir nefes alıyor. "İnsan dişileri birleştiklerinde kanarlar mı?" "Evet, ama sadece ilk seferinde."

"Bu... acı verici mi?" diye soruyor, sesinde bir endişe notası var. "Olabileceğini duymuştum."

"Ben... hala anlamıyorum. İlk birleşmemizden sonra çarşıların üzerindeki bu kanı başkalarının görmesi neden önemli?"

"Anladığım kadarıyla iki nedeni var lordum," diye cevap veriyorum sesimi dengede tutmaya çalışarak. "Birincisi, evlilik yatağımıza bakire olarak geldiğimi kanıtlamak için. İkincisi ise hiç kimsenin birlikteliğimizin geçerliliğini sorgulayamaması için; böylece daha sonra iptal edilemeyecek. Sizin halkınız da benzer bir şey uygulamıyor mu?"

"Hayır, ." Duraksıyor. "Siz hazır olana kadar katılmak zorunda değiliz. Bekleyebiliriz."

"Peki ya çarşılar? Burada şahit olarak bulunmasalar bile, yine de birileri onları denetleyecektir. Bu bir gelenek ve-"

"Adamlarımdan birini göndereceğim, bize gizlice bir tavuktan ya da onun gibi bir şeyden kan getirsin. Bu yeterli olur mu?"

Bir gülümseme dudaklarımı kaldırıyor. "Evet." Vücudumdaki gerginlik azalırken omuzlarım gevşiyor. "Teşekkür ederim." El yordamıyla yatağa yakın olması gereken bornozu arıyorum. Burası çok karanlık, göremiyorum.

"İşte," diyor Caelen ve elimde kumaşın baskısını hissediyorum. "Bunu mu arıyordun?"

Başımı sallıyorum ve cübbeyi hızla omuzlarımdan geçirip kuşağı belime bağlıyorum.

Kıyafetlerin yumuşak hışırtısını duyuyorum ve onun da giyinip giyinmediğini merak ediyorum.

Ayak sesleri odayı geçip pencereye yöneliyor ve perdeleri aralayarak gümüş rengi ay ışığının odaya dolmasına izin veriyor. Yumuşak örgü pantolonu zayıf kalçalarını ve sıkı bacaklarını sarıyor ama başka bir şey giymiyor.

Yumuşak ışık geniş omuzlarını ve kaslı fiziğini aydınlatıyor. Aynı akıcı ve ölümcül zarafetle hareket ediyor.

Dans ederken. Bana döndüğünde parıldayan ışınlar yüzünün keskin hatlarını ve kulaklarının sivri uçlarını vurguluyor.

Bakışlarım onun formunda gezinirken, elindeki bir şey dikkatimi çekiyor. Kare şeklinde, ahşap bir nesne, ama ne olduğundan emin değilim.

uzatıyor ve ben de dikkatle alıyorum. "Nedir bu?"

"Halkım geleneksel olarak evliliğin ilk gecesinde bağlandığımız kişiye bir hediye sunar."

Kutuyu inceliyorum. Üst kısmı, kalp şeklinde yaprakları olan sarmaşıkların karmaşık kaydırma desenleriyle oyulmuş. Başlı başına bir sanat eseri gibi. Yan tarafında küçük bir mandal buluyorum ve açtığımda, şimdiye kadar gördüğüm en güzel yüzük içine yerleşiyor.

Pencereden gelen ışıltı, minik yapraklı sarmaşıklar gibi şekillendirilmiş narin gümüş bir bandı vurguluyor. Ortada, küçük yuvarlak bir taş ay ışığı gibi parıldıyor. Nefes kesici olmaktan başka bir şey değil. "Bu çok güzel," diye fısıldıyorum.

"Nesillerdir ailemize ait."

"I-" Ne diyeceğimi bilemeyerek kısa bir süre durdum ve sonunda kararımı verdim. "Bu kadarı çok fazla Caelen. Sana hiçbir şey almadım bile." Yüzüğü dikkatle kutudan çıkarıyor ve parmağıma takıyor. "Bu annemindi," diyor, sesi duygu yüklü.

"Sana çok yakışmış."

Bakışlarımı onunkilere kaldırıyorum. "Teşekkür ."

Kutuyu yan sehpanın üzerine, evlenme teklif ettiğinde bana sunduğu bıçağın yanına koyuyorum.

"Gel," diyor. "Uyuyalım."

Elimi dikkatlice çekerek beni yatağa götürüyor. Yorganın altına girip yan yatıyorum. Yatağın arkama doğru eğildiğini hissettiğimde nefesim kesiliyor ve o da hareketsiz kalıyor.

"Yerde uyumamı ister misin?" diye soruyor. Ses tonu hiç de içten değil, verdiğim tepkiye pişman olmama neden oluyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum karşı kenara geçerken. İki yastık alıp aramıza bir bariyer olarak yerleştiriyorum, uyurken herhangi bir gariplikten kaçınmayı umuyorum.

Uzun bir iç geçirdi. Muhtemelen bugünden sonra o da benim kadar yorgun düşmüştür.

"Peki... krallığınıza ulaştığımızda ne olacak?" Beni nelerin beklediğini merak ederek soruyorum. Bran'ın Vahşi Av hakkında söylediklerini düşündükçe içten içe ürperiyorum.

"Babam bir ziyafet düzenleyecek ve-"

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması dikkatimizi çekiyor. "Kim var orada?" Caelen yatakta doğrulup soruyor. "Benim, Ruvaen, prensim."

"Ruvaen?"

Caelen bana döndü. "Beni affet. Ne istediğine bakacağım ve onu hemen göndereceğim."

Caelen kapıyı konuşabilecek kadar açtığında, battaniyeleri etrafıma sararak . "Bir sorun mu var?"

"Lordum, ben-" diye başladı ama durdu. "Ne oldu?" Caelen bastırıyor.

"İnsanlardan bazılarının, geleneksel zıfaf şahitliğini reddettiğinizi söylediğini duydum. Zorluklar yaşıyor olabileceğinize inandıklarını söylediler," diyor biraz tereddütle.

"Zorluklar mı?" Caelen soruyor.

"İlk birleşmeden önce endişe duymanız alışılmadık bir durum değil, prensim. Size yardımcı olacak bir iksir verebilirim."

"Benim iksire ihtiyacım yok Ruvaen," diye homurdanıyor Caelen. "Eşim bu barbarca geleneğe katılmak istemedi, ben de tanıkları gönderdim."

Eş. Bu terim beni şaşırttı ama sanırım Elfler eşlerine böyle hitap ediyor.

Devam ediyor. "Ancak sabah ilk iş olarak bana biraz tavuk kanı getirmeni istiyorum."

"Tavuk... kanı mı?" "İhtiyatlı bir şekilde," diye ekliyor Caelen.

"Elbette, prensim."

Ruvaen'in gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kayıyor, sonra bakışlarını hızla indiriyor. "Beni affedin leydim."

" değil," diye cevap veriyorum.

Yanaklarına renk gelir ve eğilerek selam verir. "İkinizle de Lütfen, rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Caelen onun omzuna bir el vuruyor. "Her şey yolunda Ruvaen. Seninle sabah konuşacağım."

O gidince Caelen yatağa döndü. oturuyor. "Ruvaen'in kusuruna bakma. İyi niyetli biri. O benim akıl hocam. Biz büyürken kardeşlerime ve bana öğreten oydu." Hafif bir kıkırdama duyuyorum ve bunun tanıştığımızdan beri ağzından çıkan kahkahaya en yakın şey olduğunu fark ediyorum. "Dhurvaen ona hep sorun çıkarırdı. Ona sürekli şakalar yapardı."

Yüzünde kısa bir süreliğine hüznün beliriyor ve kalbim onun kaybı için acıyor. "Kardeşini duyduğuma üzüldüm."

Gözleri benimkilere dikildi. Halklarımız uzun zamandır düşman ve muhtemelen sözlerimin samimiyetinden şüphe ediyor.

"Bir ağabeyi kaybetmenin ne demek olduğunu bilirim," diye ekliyorum. "Ama benimki hastalıktan oldu, savaştan değil."

Yavaşça başını sallıyor. "Ölüm haberini duyduğumu hatırlıyorum. Prens Arthur kendi halkım arasında bile azılı bir savaşçı olarak bilinirdi."

"Evet, öyleydi." Ağabeyimi hatırlayınca dudaklarımda hüznü bir gülümseme beliriyor. "Harika bir kral olurdu."

Caelen yatağa uzanmış, uzaklara dalıp gitmiş bir bakışla tavana bakıyor. "Sanırım Dhurvaen de öyle olurdu."

Aramızdaki boşluğa sessizlik yerleşti. Görünüşe göre yeni kocamla daha fazla ortak noktamız varmış. İkimizin de hükmetmemesi gerekiyordu ama işte buradayız: her birimiz sevgili bir kardeşimizi kaybetme pahasına bir krallığın varisiyiz.

Karanlıkta yan yana yatıyoruz. Belki de korktuğum gibi bir canavar değildir. Bu akşamki davranışları kesinlikle onurlu bir adam olduğunu gösterdi.

Bir süre sonra fısıldıyor. "İyi geceler, Lyana." "İyi geceler, Caelen."

BÖLÜM 13

CAELEN

Mirakilere uyanıyorum ve gözlerim Lyana'nın sırt üstü uyuduğunu görmek için açılıyor. Gümüş rengi ay ışığı perdelerin arasından süzülerek vücudunu soluk bir ışıltıya boğuyor.

Uzun siyah saçları yastığın altında yayılıyor. Koyu renk kirpikleri pembe yanaklarının üzerinde dalgalanıyor ve dudakları küçük bir O şeklinde açık.

Onu incelerken ağırlığımı dirseğime veriyorum, uykuda rahatlamış. Bir Elf'in sivri olması gereken hafifçe yuvarlatılmış kulakları, güzel, pürüzsüz cildi ve dolgun, mükemmel pembe dudakları. O büyüleyici, gelinim ve ben tamamen büyülenmiş durumdayım.

Titriyor ve yorganı dikkatlice omuzlarına çekiyorum, sırt üstü yatmadan önce onu sıcaklığının içine sokuyorum. Tavana bakıyorum. Evlendiğime inanamıyorum. Her ne kadar onu halkımın yöntemleriyle kendime bağlamamış olsam da, şimdiden ona karşı koruyucu, hatta sahiplenici hissediyorum.

İnsani bağlanma yeminini ederken beni seveceğine, onurlandıracağına ve el üstünde tutacağına dair yemin etti ve ben bundan çok etkilendim.

Koridordan gelen boğuk bir çığlık aniden kesiliyor ve donup kalıyorum. Çizmeli adımların ağır sesi kapının dışında yankılanıyor. Yataktan kaydım ve kapıya doğru süründüm.

Omzumun üzerinden Lyana'ya bakıyorum ama o . Belki de onun insan kulakları benimkiler kadar keskin değildir.

Kapının yanında duruyorum, keskin dişlerim ve aşağı iniyor ve koridorda gizlenen her neyse ona karşı bizi savunmaya hazırlanıyorum.

Kulakları sağır eden bir *patlama* sesi duyulur ve ahşap kapı içeri doğru uçar. Prens Fredrik'in evinin tabardını giyen bir adam aceleyle içeri girer. Lyana yatağında doğrulur, odaya ışık dolduğunda bakışları vahşi ve odaklanmamıştır.

Ben pençelerimle boğazını parçalamadan önce asker yatağına doğru iki adım bile atmıyor. Dizlerinin üzerine çöküp bir kan gölü içinde yere yarasından kırmızı fışkırıyor.

Lyana'nın çılgın gözleri benimkilerle buluştu. Ona nasıl bir canavar gibi görüldüğümü ancak hayal edebilirim. " oluyor? Kimdi-"

"Prens Fredrik'in muhafızlarından biri." Cansız bedenini incelerken bir hırıltı yükseliyor. "Aileni ve halkımı bulmalıyız. Acele et. Giyin."

Başını sallıyor ve giysilerimizi alıyoruz. Giyinirken yüzümüz karşı duvarlara dönük. Aramızda gariplik için zaman yok.

Yan masadan bıçağı alıyorum ve bakışlarını eşit bir şekilde karşılarken eline . "Bunu kullanmaktan çekinme. Anladın mı?"

Başını sallıyor ve ben de onun diğer tutuyorum. "Hadi gidelim."

BÖLÜM 14

LYANA

Şatodan babam ve Rina'nın odalarına doğru koşarken dışarıda hâlâ gece var. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve onlara zamanında ulaşabilmek için dua ediyorum.

Normalde koridorları aydınlatan meşaleler karanlık. Caelen elimi sıkıca kavlıyor, neredeyse zifiri karanlık koridorlarda bana rehberlik ediyor, ben de ona hedefimize ulaşana kadar kaç dönüş ve kapı olduğunu söylüyorum.

İleride loş bir ışık parlıyor, aileme doğru koşarken artık kendi ayaklarıma takılmaktan korkmamamı sağlayacak kadar aydınlatıyor.

Prens Fredrik'in renklerini taşıyan bir asker bize doğru koşuyor. Caelen beni arkasına itiyor, saldırırken adamın kılıcının kenarından zar zor kaçıyorum.

Caelen kükrer ve ileri atılır, bir kılıç darbesinden daha kaçınmak için dönerek adama çarpar ve onu taş duvara çarptırır.

Yıldırım hızıyla, pençeleriyle askeri parçalara ayırıyor. Dişlerini gösterip eti kemikten ayırırken dudakları vahşi bir hırıltıyla geriye doğru sıyrılıyor. Adamın kanlar içinde yere yığılmasını izliyorum.

Caelen askerin kılıcını alıyor ve sonra elimi tutup koridorda aceleyle ilerlerken beni arkasından çekiyor.

Yerde bir Elf buluyoruz, sırtı duvara yaslanmış ve vücudu obsidyen kanıyla çevrilmiş.

Caelen soluk soluğa dizlerinin üzerine çöküyor ve adamın elini tutuyor. "Ruvaen. Ne oldu?"

"Caelen," diye mırıldanıyor. "Prens Fredrik ve adamları... bunu onlar yaptı.

Prencesi güvenli bir yere götür. Saklanmalısın.

Gitmelisin." "Seni bırakmayacağım."

Caelen yardım ediyor ve duvara yaslanırken giysilerini kaplayan koyu kanı fark ediyorum. "Ben yaralıyım. Seni sadece . Fazla gücüm kalmadı. Beni bırakmak zorundasın."

"Hayır."

Yakınlarda bir bağırış duyuldu ve Caelen'in kafası ona doğru kaydı.

"Git!" Ruvaen bağırıyor. "Şimdi! Onları geldiğinde uzak tutacağım."

Bir savaş çılgılığıyla Fredrik'in askerlerinden önünü kesmek için koridordan aşağı koşar.

Caelen elimi tutuyor. "Ailenin odası nerede?"

"Şurada." Uzun bir koridoru işaret ediyorum. "Acele etmeliyiz, Caelen. Lütfen."

Babamın odasının kapısına ulaştığımızda kapıları iterek açtı ve içeri daldık. "Kral Gareth!"

manzarayı gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor. Prens Fredrik, kılıcından kıpkırmızı kan damlayan babamın hareketsiz bedeninin üzerinde duruyor.

"Hayır!" Boğazımdan acı dolu bir feryat kopuyor.

Başını kaldırıyor, gözleri vahşi ve artık gri yerine sarı parlıyor. Dişlerini hırıldayarak açtığında içindeki korkunç kurdu görmek çok kolay. Kollarındaki kaslar sanki tamamen *kurt* formuna geçmeye hazırlanıyormuş gibi derisinin altında dalgalanıyor.

Rina için duyduğum çaresiz korkuyla kalbim duracak gibi oluyor. Fredrik avına yaklaşan bir yırtıcı gibi bana doğru yaklaşırken bile gözlerim odanın içinde gezinerek onu arıyor.

"Çekil yolumdan, Elf Prensi. Bunun seninle bir ilgisi yok. Prenses ölmeli."

Fredrik'in vahşi bakışları benimkileri kavrarken panik göğsümü sıkıyor.

Caelen kolumdan tutup beni arkasına çekiyor. "O benim eşim." Dişlerini gösterirken göğsünden bir hırıltı yükseliyor ve parmak uçlarından ölümcül pençeler kayıyor. "Ona dokunmayacaksın."

Yıldırım hızıyla Caelen Fredrik'e saldırır. Dişleri ve pençeleriyle bir telaş içinde çarpışır ve birbirlerinin etlerini vahşice parçalayarak, karmakarışık bir uzuvlar karmaşası içinde yere düşerler.

Caelen pençelerini böğrüne saplarken Fredrik'in boğazından tiz, hayvansı bir inilti kopuyor. Fredrik'i geriye fırlatıyor ve mide bulandırıcı bir *çatırtıyla* duvara çarpıyor.

Caelen ilerlerken Fredrik kırık bir yığın halinde yere yığılır, nefes nefese kalır.

Kapılar arkamızdan pat diye açıldı. Hepsi de Fredrik'in evinin sarı armasını giymiş bir düzine muhafız odaya daldı.

Caelen'in kolları fırlıyor ve gövdeyi sımsıkı sarıyor. Balkona doğru koşarken beni sıkıca göğsüne doğru çekiyor. "Tutun bana!"

İçgüdüsel olarak, balkon korkuluklarının üzerinden atlayıp aşağıdaki bahçelere inen kalın, ağır sarmaşıklara tutunurken kollarımı ona doluyorum. Baş döndürücü bir hızla iniyor. Toprağa ulaştığımızda, düzinelerce çizmeli ayağın gümbürtüsü havayı yırtıyor.

"Beni takip edin!" Elini tutuyorum ve onu bahçe duvarındaki gizli kaçış yerime doğru yönlendiriyorum.

Beni şaşırtarak, onun yerine beni sürükleyerek gidiyor. Etrafımıza oklar yağmaya başladığında henüz oraya varmamıştık ve çıkışı kapatan bir kaya parçasını fark ettiğimde panik beni demir bir mengene gibi kavradı.

Caelen'e dönüyorum. "Nerede olduklarını nasıl bil-"

Gözlerim kocaman açılıyor. Doğruca ona doğru giden bir oku takip ediyorum. "Caelen, dikkat et!"

Dönüyor ama yeterince hızlı değil. Tereddüt etmeden kendimi göğsüne doğru fırlatıyorum ve onu yolundan çekiyorum.

Ok etimin derinliklerine batarken keskin bir acı yan tarafımda patlıyor.

Yıldırım hızıyla Caelen tüylü ucu kopardı. Beni bir koluna alıyor ve diğer koluyla duvara tırmanıyor. Acı çekmeme rağmen bilincimi kaybetmemek için mücadele ederken göz kapaklarım titriyor.

"Rina," diye nefes nefese kaldım. "Onu bırakamayız."

Duvarın üzerinden atlarken hiçbir şey söylemiyor. Yere sertçe çarpıyoruz ve çarpmanın etkisiyle yan tarafımdaki yara sarsılınca boğazımdan bir feryat kopuyor.

Caelen iki kolunu da bana doluyor ve ormanda göz kamaştırıcı bir hızla ilerlerken beni göğsüne bastırıyor.

Yeterince uzaklaştığımızda kayarak durdu ve dizlerinin üzerine çöktü. Sersemlemiş bir halde nerede olduğumuzu fark ediyorum. Cücelerin dağı Caelen'in omzunun üzerinde gururla duruyor. Yüzümü kavırıyor, panik içindeki yeşil gözleri beni arıyor. "Lyana, uyanık kalmalısın."

Gün doğumunun ışığı ormanın içinden süzülüyor ve onu kaplayan obsidyen kanı görebileceğim kadar aydınlatıyor. Karanlık görüş alanımın kenarında dans ederken zihnim sis dolu bir pus içinde yüzüyor. Uzanıp pençelerin tıniğini ve derisini kestiği göğsüne dokunuyorum. "Yaralanmışsın," demeyi zar zor başarıyorum.

"Ben iyiyim," diyor çabucak. "Lyana, Cüceler. Dağlarının girişi nerede?"

Uyku çağırıyor. Konuşmak zor ama kelimeleri dudaklarımdan zorla geçiriyorum. "Bran'in yardımı olmadan onu bulamam."

Caelen başını kaldırıyor ve bir arkadaşın geldiğini haber vermek için Cücelerin bana öğrettiği kuş sesini çıkarıyor.

Bir an sonra tiz bir ses duyuldu ve hemen ardından bir ok Caelen'in kafasının yanından vızıldayarak geçti. "Olduğun yerde kal Elf," diye emrediyor tehditkâr bir ses. "Bir sonraki tam gözlerinin arasından geçecek. Ne-" Keskin bir nefes aldı. "Lyana!"

"Prenses! Prensesi kurtarın!" Sesler çınlıyor ama onları tanımlayacak kadar uzun süre odaklanamıyorum.

Caelen bir elini yan tarafıma bastırıyor ve yaramın etrafında biriken ve elbisemin kumaşında çiçek açan koyu kırmızı kanı görmek için aşağı bakıyorum. "Çok fazla kan var," diye zar zor söyleyebiliyorum.

Caelen' dişlerini uzatıp bileğini ısırmasını dehşet içinde izliyorum. Damlayan yarayı ağzıma doğru itiyor. "İç."

"Hayır." Dudaklarım tiksintiyle kıvrılıyor. "İ-"

Bileğini ağzıma bastırıyor ve ben geri çekilemeyecek kadar güçsüzüm. Kolunu kaldırmadan önce kanın acı tadı dilime değiyor.

Yanımda bir *gümbürtü* duyuyorum ve gözlerimi kaldırdığımda Bran'ın bana baktığını görüyorum, telaşlı ve nefes nefese. "Lyana!"

Beni çağıran karanlığa karşı koyamayarak gözlerimi kapatıyorum ve boşluğa düşüyorum.

BÖLÜM 15

LYANA

A Bilincim yerine geldiğinde bağırışlar havayı yarıyor. Bran'in sesini hemen tanıyorum, ardından Caelen'in alçak homurtusu geliyor. Beynim ne söylediklerini anlamakta zorlanıyor.

Nazik eller yanıma dokunuyor ve gözlerim açıldığında bir cücenin bana doğru eğildiğini görüyorum. Sıcak bir gülümseme yayıyor. "İşte buradasın canım. Bize geri döneceğini biliyordum."

"Lyana?" Bran bana doğru koşuyor. Elimi tutuyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor. "Aman Tanrım. Ne oldu? Anlat bize."

Caelen diğer tarafıma geçiyor, yeşil gözleri beni tarıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"İ-"

"Geri çekil, seni kötü adam!" Bran onu tersler. "Henüz kafanı baltamla koparmadığım için şanslısın!"

"Bran," diye araya giriyorum. "Beni o kurtardı."

Yüzündeki tüm öfke siliniyor ve yerini şaşkın bir ifade alıyor. "Ne?"

Kirpiklerimden bir damla gözyaşı kaçıyor. "Babam öldü. Ve Rina... Ona ne yaptıklarını bilmiyorum."

"Kral öldü mü?" Bran'in babasının, dağın kralının sesini tanıyorum. "Nasıl?"

"Kurt değiştirenler," diye cevaplıyor Caelen. "Prens Fredrik'in askerleri." Kral Edwyrd ona ters ters bakıyor. "Sana sormuyordum, Elf."

"Caelen beni kurtardı." Sesim sert bir hırıltıyla çıkıyor. "Eğer o olmasaydı, ölmüş olurdum."

Kral Edwyrd'in bakışları formumdan aşağı, sargılı yarama doğru ilerliyor. "Kesinlikle öyle görünmüyor." Caelen'e dönerken yüzü kızarıyor. "Yaraların nerede, Elf?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, sonunda Caelen'i daha yakından inceliyorum. Yırtık tuniğine ve vücudunu boyayan kana rağmen, üzerinde tek bir çizik bile yok gibi görünüyor.

"Benim halkım çabuk iyileşir. Bunu biliyorsun, Cüce Kral," diyor, sesine acı bir renk katarak.

Kral alay ediyor ve dikkatini bana çeviriyor. "Bana ne olduğunu anlat Prenses."

Babamın hareketsiz halini hatırlayınca hıçkırıklarımı yutuyorum. "Prens Fredrik. Babamı öldürdü ve kuvvetleri kaleyi ele geçirdi. Rina'yı görmedik. Ona ne yaptıklarını bilmiyorum."

Kral elimi tutuyor ve nazikçe okşuyor. "Bizimle güvendesin, Lyana. Sana göz kulak olacağız ve üvey annene ne olduğunu öğrenmesi için kaleye birini göndereceğiz."

"Burada kalamayız." Caelen'in sesi kralla yüzleşirken çelik gibi. "Yakında bizim için gelecekler."

"Bırakın onları!" Bran tersler. "Savaşacağız-"

"Rivenyl'e gitmem gerek." Caelen onun sözünü kesti. "Ordularımızı toplayacağım."

"Bunun arkasında senin olmadığını nereden bileceğiz?" Kral Edwyrd talep ediyor. "Fredrik'le işbirliği yapıyor olabilirsiniz; ordularınızı topraklarımıza getirmek için mükemmel bir bahane."

Bran, Caelen'e öldürücü bir bakış fırlatıyor. "Emin olmak için onu zindana kapatalım derim."

Kral Edwyrd muhafızlarına bakar. "Elf'i götürün-"

Uzanıp elimi zayıfça koluna doladığımda aniden durdu. "Kocamı hapsedmeye gerek yok. Caelen Fredrik'le çalışıyor olsaydı, beni ölüme terk etmesi daha kolay olurdu. Bunun yerine beni buraya getirdi."

"Sen *koca* diyorsun," diye karşı çıkıyor Bran, "ama ben *alçak* diyorum." Çenesini sıkarak gözlerini Caelen'e dikeyor. "Nasıl oldu da

gizli çağrısı biliyor
musun?" Caelen
durur.

"Söyle bana, Elf."

Caelen gözlerini indiriyor, yüzünde suçluluk duygusuna benzer bir ifade beliriyor. "Lyana'yı düşünümüzden iki gece önce buraya kadar takip ettim." Ağzım açık kalıyor. Sarayın bahçe duvarındaki deliğin nerede olması gerektiğini bu şekilde biliyordu.

Bran gözlerini kısar. "Onu gözetliyor muydun?"

"I-" Caelen söze başlıyor ama ben konuşmama izin verilmesi için ellerimi sessizce .

Etrafta dikilip tartışacak vaktimiz yok.

"Rina hâlâ kalede." Kral Edwyrd'e bakıyorum. "Geri dönüp-"

"Hâlâ iyileşiyorsun," diyor Bran. "Hiçbir yere gitmemelisin."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama Caelen öne çıkıyor.

"Kaleye dönüş yolunu biliyorum. Kraliçeyi arayacağım ve hala yaşayıp yaşamadığını öğreneceğim."

Bran hırslıyor. "Ya da geri dönüp yönetimi ele geçirmeyi planlıyorsun. Darbeniz başarılı oldu, kral yolunuzdan çekildi ve-"

"Bran, dur," diyorum ona. "Eğer bunu isteseydi, beni çoktan öldürmüş olurdu."

Bran kaşlarını çatır, düşünür. "Ben de seninle geleceğim,"

diye sözlerini tamamlar. "Bu çok tehlikeli. Yakalanırsın."

"O haklı," diye ekliyor Caelen. "Kurtlar senin kaba adımlarını duyacak ve kokunu bir mil öteden alacaklar." Burnunu tiksintiyle kırıştırıyor. "Bana eşlik edersen bizi kesinlikle keşfederler."

Caelen'e ters ters bakıyorum. "İkinizi de kastetmiştim."

Bana göz kırpmıyor. "Elfler istersek görünmeden seyahat edebilirler."

"Beni buraya kadar takip ettiğın zaman yaptığın gibi mi?"

"Affet beni." Ağır ağır iç geçiriyor. "O gece seni balkonda gördüm. Ağaçtan indiğinde nereye gideceğini merak ettim."

Üzgünüm ama bunu tartışacak vaktimiz yok. "Madem saklanmakta bu kadar iyisin, Rina'yı aramak için beni de yanında kaleye götür. Tüm planı ezbere biliyorum."

Kendimi oturmak için yukarı itiyorum ama keskin bir acı yanıma saplanınca tıslayarak hızla geri düşüyorum.

"Gidecek durumda değilsin." Caelen'in yeşil gözleri endişeyle bedenimi tarıyor. "Yaran hâlâ iyileşiyor Lyana. Sen burada kalıp dinlenirken ben kaleye dönüp kraliçeyi arayacağım."

"Ben de seninle geliyorum Elf, o kadar," diye homurdanıyor Bran.

Caelen bana doğru eğilip elimi tutmadan önce isteksizce başını sallıyor. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Yüz ifadesindeki şefkat, her zaman taktığı soğukkanlı maskeye kıyasla çok yabancı. Belki de oku onun yerine ben aldığım için kendini suçlu hissediyordur. "Pekâlâ. Dikkatli ol."

Bran'e işaret eder ve ikisi de odadan çıkar. Rina'nın hâlâ olması için tanrılara dua ediyorum.

BÖLÜM 16

CAELEN

A Cüce ve ben ormanda ilerlerken Lyana'yı düşünmeden edemiyorum. Benimkini alabilecek oku almak için hayatını riske attı. Bunu neden yapsın ki?

Bu
mu?

çok az tanıyoruz. Aramızdaki bağı tamamlamadık.

Beni kolayca ölüme terk edebilirdi. Onun yerine beni kurtardı.

"Hâlâ yaşadığı için şanslısın Elf," diye düşüncelerimi bölen Bran'in sesi. "Eğer ölürse, baltamla kelleni alırım."

"Lyana iyi olacak," diyorum kararlılıkla. "Ona kendi kanımı verdim. Sabaha kadar tamamen iyileşmiş olur."

Yüz ifadesi tekrar öfkeye dönüşmeden önce bir anlığına şaşkınlıkla bana bakarak olduğu yerde durdu. "Sana hâlâ güvenmiyorum. Eğer onu bir damla bile ağlatırsan, göz açıp kapayıncaya kadar kafanı koparırım."

Göklere bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Beni tehdit etmeye devam mı edeceksin yoksa kraliçeyi bulmama yardım mı edeceksin?"

Kaşlarını indiriyor. "İkisi de."

Dudaklarımı büzüp burun deliklerimden derin bir nefes çekiyorum ve sonra hayal kırıklığı içinde nefesimi veriyorum. Cüceler gerçekten de bana hep söylendiği gibi inatçı, hoyrat ve kımıldayamazlar.

"Biliyor musun," diyor Bran, "senin türünün şeytani bir yanı olduğunu hep duymuşumdur. O dişleri ve pençeleri gördüğümde bunun doğru olduğunu anladım. Elfler, Fae'ler, hepiniz kötüsünüz."

"Pek çok ırkın dişleri ve pençeleri var," diye karşı çıkıyorum.

"Haklısın. Ejderhalar, Fae'ler, Elfler, Kurtlar, Goblinler, Troller, Orklar..." Doğaüstü türlerin bir listesini çıkarmaya devam ediyor.

"Hepinizin başka ortak noktası ne biliyor musunuz?"

İ iç çek ama söyle hiçbir şey Çünkü o ihtiyaçlar Hayırek teşvik.

"Hepiniz kalbi karanlık kötü adamlarsınız."

Gözlerimi deviriyorum. Bu basit fikirli cüceyle tartışmanın hiçbir faydası olmayacak.

"Söyleyecek bir şey yok, ha?" diye bastırıyor. "Gerçeği söylediğim için mi? Sinirime mi dokundu?"

Omuzlarım geriliyor ama sessiz kalıyorum.

"Söyle bana Elf," diye hırılıyor. "Ona karşı en azından nazik miydin?" Ona döndüm. "Sen ne-"

Kısa kesiyorum. Dişlerini sıkarken gözleri öfkeli gözyaşlarıyla parlıyor. Şüphelendiğim gibi. Bu cüce Lyana'ya aşık.

Şu anda ona gerçekten acıyorum.

"Bu seni ilgilendirmez Cüce, ama dün gece aramızda hiçbir şey olmadı."

Bana göz kırparken yüzündeki tüm öfke siliniyor. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım.

Başka bir şey söylemiyor ve gözlerinde yanan umudu fark ettiğim anda arkamı dönüyorum. Çenemi sıkıyorum. Lyana benim. *Beni* kocası olarak seçti ve bir cüceye o kadar kolay teslim olmayacağım.

Kale duvarına ulaştığımızda, gölgelerin arasına çömeliyorum. Bran bir *turlayan* öküzü gibi tepinerek yanıma geliyor. Gözlerimi kısıyorum ve tıslıyorum, "En azından sessiz olmayı *deneyebilir* misin?"

Gözlerini kısar. "Sessiz oluyorum."

Bakışlarımı kaleye çevirirken bir kez daha iç geçiriyorum. Eğer gizlilikten anladığı buysa, kesinlikle yakalanacağız.

Prens Fredrik'in renklerini taşıyan bir muhafız duvar boyunca bir ileri bir geri adım atıyor ve geri dönmeden önce bir dakikalığına köşede kayboluyor.

Ona doğru işaret ediyorum. "Bu bizim girişimiz." Bran başını salladı.

Muhafız tekrar gözden kaybolur kaybolmaz, kalın sarmaşıkların yardımıyla duvara tırmanıyoruz. Ustaca hareket ediyorum ama Bran'in debelendiğini fark ediyorum. Ayağını kaybedip taşa çarparken dişlerimi sıkıyorum.

Hemen kendini düzeltiyor ve ağırlığımızı tepeye taşıyana kadar tırmanmaya devam ediyoruz. İç duvardan tırmanarak aşağı iniyor ve yere düşüyoruz. Kralın bir ağaca asılı cesedini fark ettiğimde damarlarım buz tutuyor. Birkaç yanan meşale etrafını sarmış, böylece herkes hükümdarları olan adama kolayca bakabiliyor ve onun öldüğünü anlayabiliyor.

"Onu orada asılı bırakamayız," diye fısıldıyor Bran, yüz ifadesini acı kaplıyor. "Kral Gareth onurlu bir adamdı."

O haklı. Kralın bedenine saygısızlık etmişler. Onursuzluk içinde asılı kalırsa eski tanrılar ruhunu bulamayacak. Sonsuza dek kayıp bir ruh olarak yeryüzünde dolaşmaya mahkum olacak.

"Tanrıların onu kabul etmesi için uygun ayinlere ihtiyacı var. En azından bedenini yakmalıyız; onu böyle çürümeye terk etmemeliyiz," diye ısrar ediyor Bran. Onun sözleri karşısında kaşlarım kalkıyor ve o da kaşlarını çatıyor. "Halkımızın eski yöntemleri unuttuğunu mu sanıyordun?"

O devam ederken hiçbir şey söylemiyorum. "İnsanlar artık bu kurallara uymuyor olabilir ama biz " Başını sallıyor, sonra dikkatini önümüzde duran dehşet verici görüntüye veriyor. "En azından tanrılara şükürler olsun ki kraliçe onun yanında asılı değil. Bu da hâlâ hayatta olabileceği anlamına geliyor."

Ağacı koruyan adamlardan biri uzaklaşıp kaleye giden açık bir yol bırakırken, "Gidelim," diye fısıldıyorum.

İçeri girdiğimizde, ne kadar kolay geçtiğimize şaşırdım. Dün gece kaç muhafızın peşimize düştüğünü düşünürsek, koridorlarda daha fazlasının dolaşmasını beklerdim. Eryadon askerlerinin cesetleri

biz geçerken zeminler. Halkımın kırık ve kanlı hallerini de fark ediyorum. Havadaki demir ve ölüm kokusu o kadar yoğun ki, dilimin ucuna kadar geliyor. Dün gece çok kişi öldü.

Ruvaen'i bıraktığım yeri arıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Nereye düştüğünü ya da bedenine ne yapmış olabileceklerini bilmiyorum. Ellerim yanımda yumruk şeklinde kıvrılıyor. Fredrik bunun bedelini ödeyecek. Eski tanrılar üzerine yemin ederim.

Akrabalarımın birine rastladığımızda içimi yeniden hüzün kaplıyor, bakışları sabit ve görmüyor. Yanında diz kyorum ve fısıldarken gözlerini kapatıyorum. "Tanrılar seni tüm acı ve kederlerin ötesindeki sonsuz krallığa taşısın."

Ayağa kalkıyorum ve Bran yolumuza devam etmeden önce acıyarak yüzünü buruşturuyor.

Kraliyet odasına ulaştığımızda kapı aralıktı. Dikkatlice itiyorum ve içeri girdiğimizde kraliçeyi yatağında uzanmış, gözleri uykuya dalmış halde buluyoruz.

Ayak bileğine bağlı uzun bir zincir var. Ancak onu izleyen hiçbir muhafız yok, bu yüzden onu serbest bırakmak için ileri atılıyorum. Ellerim metale değdiği anda tenim yanıyor. *Demir*. Soydaşlarım için zehirdir. Ancak Bran etkilenmedi.

Ofluyor. "Söylentiler doğru o zaman?" diye soruyor. Gözlerimi kısıyorum. "Acele et."

"Kraliem," diye tıslıyor. "Sizi kurtarmak için buradayız."

Gözleri fal taşi gibi açılıyor ve bakışları Bran'in yüzüne yerleşmeden önce yüz hatlarını panik kaplıyor. "Bran. Lyana nerede?"

"Güvende. Dağda," diye cevap veriyor. "Seni oraya götürüyoruz."

Yatakta doğruluyor. Prangaların kırılırken çıkardığı sert ses beni irkiltiyor. Sesin koridora taşınıp askerlerden birini uyurabileceğinden endişeleniyorum.

Serbest kaldığında Bran onu kollarına alır ve göğsüne doğru kaldırır. "Yürüeyebilirim Bran," diye ısrar eder.

Başını sallır. "Hayır, kraliçem. Hamilesiniz ve hemen harekete geçmeliyiz."

Birlikte, olabildiğince gizlice koridora geri dönüyoruz. Çıkışa ulaştığımızda kraliçe dönüyor ve kralın cesedini görmemek için yüzünü Bran'in göğsüne gömüyor.

Bir at kişniyor ve ben de dönüp baktığımda birkaç hayvanın eyerlenmiş halde direklerine bağlı olduğunu görüyorum. Kapılar ardına kadar açık ve görünürde hiç muhafız yok.

Şansımıza inanamıyorum. Sanırım dün geceki hızlı zafer Fredrik'i kendinden emin ve dikkatsiz yaptı.

Bran'a dönüyorum. "At sırtında kaçabiliriz."

Başını salladı.

Tırnaklarımı pençelere dönüştürerek ağaca doğru koşuyorum ve kralı kesiyorum. Tuniğimi çıkarıp yüzüne ve vücudunun üst kısmına örtüyorum. Yakındaki meşalelerden birini tutarak kumaşı ateşe veriyorum. Çabucak, bu hayattan diğerine yolculuğunu kolaylaştırmak için kutsal geçiş ayinlerini fısıldıyorum.

Onu gerçekten tanımasam da, eşimin babası ve Eryadon'un kralıydı. Bu nedenle, bundan çok daha hak ediyor, ama hiç zamanımız yok. Karısının ve doğmamış çocuğunun güvenliğini sağlamalıyız.

Bran ve kraliçeye geri dönüyorum.

Atlardan birine binmesine yardım ediyor, sonra o ve ben iki tane daha alıyoruz. Bana hazır olduğunu göstermek için başını sallıyor ve topuklarımızı atların yanlarına vurarak kapılara doğru koşuyoruz.

Kaçışımızın dört nala koşan toynakları dikkat çekiyor. Muhafızlar her taraftan bağırırken alarm zilleri havada çınlıyor. "Durdurun onları! Kaçıyorlar!"

Atlarımızı daha çok zorluyoruz. Peşimizden gelmelerinden korktuğum için arkama bakmaya cesaret edemiyorum. Ormanın kalın örtüsünün altında kaybolduğumuzda, nal sesleri arkamızda gürlüyor, dallar kırılıyor ve yapraklar çıtırdıyor.

Bran'a, onları izimizden uzaklaştırmak için ağaçların arasından kıvrılıp giden bir patikaya dönerken beni takip etmesini işaret ediyorum.

Akan suyun sesi dikkatimi çekiyor ve bizi ona doğru yönlendiriyorum. Kurt şekil değiştirenlerin olağanüstü bir koku alma duyusu vardır, ancak suyun içinden geçerse onları kaybetme şansımız var.

Suya ulaştığımızda, nehrin ne kadar geniş ve hızlı bir şekilde önümüzde kükrediğini görünce hayrete düşüyorum. Bu beklediğimden daha zor olacak.

Atım protesto için başını sallıyor, ben de yelesine nazik bir el koyuyorum. "Sakin ol dostum. Bunu başarabiliriz. Yapabileceğimizi biliyorum."

"Senin için söylemesi kolay, Elf," diye cevap veriyor kafamın içinde alaycı bir şekilde. "Sen de benim gibi akıntının ne kadar hızlı olduğunu görüyorsun."

İç çekiyorum. Görünüşe göre atım huysuz bir tip. Ona sesleniyorum. "Senin basit fikirli olduğunu ima etmiyordum. Sadece güven vermeye çalışıyordum."

"Atla mı konuşuyorsun?" diye sorar kraliçe.

Başımı sallıyorum ama Bran araya giriyor, "Elfler pek çok yaratıkla iletişim kurabiliyor. Bana sorarsanız bu hiç doğal değil."

Kollarımı kavuşturup iç geçiriyorum. "Ve sanırım siz Cücelerin maden çıkarırken ve bir şeyler inşa ederken yaptığınız taş fısıldaşması artık doğal, öyle değil mi?"

Bran gözlerini kısar.

Atım gülmeye yakın bir şekilde homurdanıyor.

Bacağımı sırtına doğru sallıyorum ve dizginini tutarak yere düşüyorum. Atıma seslenirken Bran'in yorumunu görmezden gelmeyi seçiyorum

tekrar yüksek sesle. "Sizi karşıya geçireceğim. Yükünüzü artırmayacağım."

Kocaman başını eğiyor. *"Teşekkür ederim. Şimdi bir şansımız varmış gibi hissediyorum."*

Suya girdiğimizde akıntı bizi çekerek nehrin derinliklerine doğru yutmaya çalışıyor. Bran kendi atını ve kraliçenin atını sürüyor, kraliçe ise at üstünde kalıyor.

Diğer tarafa ulaştığımızda atıma döndüm. "İyi misin?"

Eleştirel gözleri formumun üzerinde gezinirken başını sallıyor. *"Ormanda hava soğuk,"* diyor ve ikimiz de sırlıslıkla olduğumuz için ona binmemi istemediğini anlıyorum.

İç çekiyorum. ". Yürümeye devam edeceğim."

Dağa yaklaştıkça arkamızdan gelen at ya da adam duymuyorum artık. Görünüşe göre planımız işe yaradı ve onları kaybettik.

Bran önden gidiyor. "Kullanabileceğimiz gizli bir giriş biliyorum." Gözlerini kısarak bana döndü. "Bunu akrabalarına söylemeyeceğine güvenebilir miyim?"

Öfkeli bir nefes çektim. "İnandığınızın aksine, ben sizin düşmanınız değilim."

Devam etmeden önce tek söylediği "Hımm," oluyor.

Ormanın içinde onu takip ediyorum. Tüm alan, ilerlememizi engellemeye çalışan iskelet eller gibi giysilerimize takılan uzun, telli dallarla dolu. Bizi nereye götürüyorsa, kalın bitki örtüsü ve engebeli zemin göz önüne alındığında, muhtemelen nadiren seyahat edilen bir yol.

Sarkan sarmaşıklarla tamamen gizlenmiş bir mağara girişine ulaşıyoruz. Cücelerin hayali büyü yapma yeteneğine sahip olduklarını biliyordum ama bu gerçekten etkileyici. Bran olmasaydı, *ben* bile dağın yamacındaki bu kapıları asla bulamazdım.

Kapıları açıyor ve biz geçerken tenimde hafif bir karıncalanma hissediyorum. Sanırım büyü'nün bir etkisi.

Ağır metal bir kapıya varmadan önce sonsuzluk gibi geliyor. Bran kapıya garip bir ritimle vuruyor ve kapı bir an sonra açılıyor. İki muhafız onu sıcak bir şekilde selamladıktan sonra bana doğru bakıyor. Arkamızdaki atın üzerindeki kraliçeyi fark ettiklerinde gözleri açılıyor.

Yüz ifadeleri kasvetli bir hal alıyor ve geçmemize izin verirken ona saygı ile eğiliyorlar.

"Lyana nerede?" Bran birine sorar.

"Prenses babanla birlikte taht odasında."

Bran kraliçenin attan inmesine yardım ediyor ve sonra bizi uzun bir koridora yönlendiriyor.

Duvarlara gömülü parlayan değerli taşlar, dağın derinliklerinde olmamıza rağmen sanki dışarıda duruyormuşuz gibi yeterli ışık sağlıyor. Büyük bir hassasiyetle oyulmuş devasa destek sütunlarıyla kaplı geniş bir mağaraya giriyoruz, gerçekten etkileyici görünüyorlar.

Bran bizi yolun tam karşısındaki, kralın salonu olduğunu tahmin ettiğim bir dizi büyük altın kapıya götürürken birkaç cüce durup bizi izliyor. Kapılar açılırken menteşeleri inliyor.

Lyana'nın başı bize doğru savruluyor. Rahatlama göğsümü şişiriyor. Onu daha iyi gördüğüme çok sevindim. Görünüşe göre kanım onu hızla iyileştirmek için çalışıyor çünkü hareket ettiğinde acı çekmiyor gibi görüldüğünü fark ediyorum.

Kraliçe ona doğru koşar. Lyana kollarını üvey annesine dolar ve ikisi de gözyaşlarına boğulur.

Sonunda Bran, kraliçeye dinlenmesi ve gücünü toplaması gerektiğini söyleyerek onu uzaklaştırır.

Lyana koridorda ilerleyip bir başka altın kapıdan geçerken gölgelerin arasından onu izliyorum. Metaldeki oymalar buranın bir ibadet yeri olduğunu gösteriyor.

Anlamasam da, içimdeki bazı ilkel içgüdüler onu takip etmem için ısrar ediyor. Belki de ona kanımı verdiğim içindir - halkım arasında en mahrem eylemlerden ve genellikle yalnızca eşiyle paylaşılır.

Ben daha fazla sorgulayamadan içeri girdi ve ben de sessizce onu takip ettim.

BÖLÜM 17

LYANA

M

Boş kilisede yürürken ayak seslerim yüksek sesle yankılanıyor. Sıra sıra taş bankların yanından geçiyorum. Duvarlara gömülü değerli taşların yumuşak aydınlatması

tüm alanı ruhani bir ışıltıya .

Sunağa yaklaşıp mumlardan birini yakarken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Bakışlarım onun yanında yanan diğer mumların üzerinde geziniyor. Hüzün göğsümü sıkıyor. Bunların her biri birinin anısına yakılmış.

Dizlerimin çöküp başımı eğiyorum ve bir zamanlar annemin bana öğrettiği eski bir duanın sözlerini mırıldanıyorum.

Dalgınca, yaramın olduğu tarafıma dokunuyorum. Cücelerin iyileşmesi etkileyici. Yaram çoktan kapandı ve yerinde hâlâ sadece bir parça acı var.

Arkamdan gelen yumuşak adımlar dikkatimi çekiyor. Dönüyorum ve Caelen'i görünce şaşırıyorum.

"Eski tanrılara dua ediyorsun," diyor ve ifadesindeki soruyu fark ediyorum. "İnsanların hâlâ onların yollarını izlediğini sanmıyordum."

"Annem öğretti. Arthur'a ve bana duaları o öğretti."

Caelen yanımda diz çöküyor, bakışları sunağa sabitlenmiş.

"Bran bana babam için ne yaptığını anlattı." Üzüntüme rağmen sesimi dengede tutmaya çalışıyorum. "Onu o şekilde bırakmadığın için teşekkür ederim... ve Rina'yı kurtardığın için."

Yüzü mükemmel bir soğukkanlılık maskesi ama çenesini hafifçe eğip başını sallarken yeşil gözleri acıma duygusuyla parlıyor.

Yan tarafıma, okun isabet ettiği yere bir bakış fırlatıyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet. Yaram çoktan iyileşti ve ağrı neredeyse tamamen geçti."

"Rahatladım," diyor. "Beklediğimden çok daha kısa sürede iyileştiniz."

Kapılar arkamızda açılıyor ve Bran'in yaklaştığını görmek için dönüyorum. Ayağa kalktım. "Rina nasıl?"

"Dinleniyor." Bakışları Caelen'e kayıyor. "Size odalarınızı göstermeye geldim."

Onu dağ boyunca takip ederken son birkaç günün stresinden başım zonkluyor. Birkaç cüce Caelen'e garip bir ihtiyat ve öfke karışımıyla bakıyor.

Muhtemelen bu evliliğe zorlandığıma inanıyorlar. Cüceler bana o kadar sadık ki, bu tür bir inancın yeni kocamı tehlikeye atabileceğini fark ediyorum. Bu yüzden adımlarımı yavaşlatıyorum ve onun bana yetişmesini bekliyorum. Tereddüt etmeden, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi kolumu onunkine doluyorum.

Caelen bir an duruyor, muhtemelen bu ani temas karşısında şaşıyor, sonra Bran'in arkasından devam ediyoruz.

Ana caddeden ayrılıp boş bir koridora sapar sapmaz Caelen'in kolundaki tutuşumu bırakıyorum.

Bran bir kapının önünde durdu ve bana döndü. "Burası senin odan. Bir şeye ihtiyacınız olursa benimki yan tarafta."

Düşünceliliği beni çok etkiledi. "Teşekkür , Bran." Ona sıcak bir şekilde sarıldım. "Sanırım biraz uzanacağım."

Başını sallıyor.

Caelen'in adımları yankılanıyor ve Bran etli bir kolu onun yoluna koyarken dönüyorum. "Bırak onu. Odan koridorun ilerisinde."

"O benim eşim." Caelen dişlerini gıcırdatıyor.

"Bırak onu, Bran."

Bran'in kafası şaşkınlıkla geriye atıyor ama geçmesine izin veriyor.

Caelen beni odaya kadar takip ediyor ve kapıyı kapatıyor.

Tek kelime etmeden yatağa yığılıyorum. Yan tarafıma kıvrılıyorum ve yastığı göğsüme sıkıca sarıyorum. Caelen yanıma oturduğunda şilte bir tarafa doğru eğiliyor. Nazik bir elini omzuma koyuyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun," diye fısıldıyorum ve o sakinleşiyor. "Biz evliliğimizi hiç tamamlamadık. Eğer istemiyorsan bana bağlı değilsin."

"Bunu neden söylüyorsun?" diye sorar.

Onunla yüzleşmek için yuvarlanıyorum. "Benimle krallıklarımız arasında barışı sağlamak için evlendin. Fredrik kontrolü ele geçirdi. Artık bana ihtiyacınız yok. Babam öldü, kalem gitti ve-"

"Önemli değil," diye araya giriyor. "Sen benim eşimsin. Yemin ettik."

İçimi çektim. "Onlar sadece kelimelerdi, Caelen. Başka bir şey değil."

Kaşları derin bir şekilde çatılır. "Onlar *kutsal* yeminlerdi," diye düzeltiyor. "Senin için hiçbir şey ifade etmiyorlar mıydı?"

Ayağa kalktım. "Özür dilerim Caelen, ama seni pek tanımıyorum. I-"

"Yine de Cücelerin önünde koluma girdin... arkadaşına bu gece seninle aynı odada kalabilmem için geçmeme izin vermesini söyledin." Duraksıyor. "Bunu beni korumak için yaptığını biliyorum Lyana. Yalnız , elinde baltayla yatağımın başında dikilen bir Cüceyle uyanacağımdan endişeleniyorsun."

Yumuşak bir kahkaha . "Oh, Caelen, o kadar ileri gideceklerini sanmıyorum."

Kaşlarını çatıyor, ikna olmamış gibi görünüyor.

Daha da sert gülüyorum ve yüz ifadesi tekrar ağırlaşmadan önce dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Sırtıma saplanması gereken bir oku aldın. Sana en azından bir hayat borcum var. Seni terk etmeyeceğim, Lyana."

BÖLÜM 18

CAELEN

H Bakışları benimkilerle buluşuyor, inançsızlıkla dolu. "O halde seni borcundan kurtarıyorum. Krallığına dönebilir ve beni unutabilirsin."

"Hayır, yapamam," diye

kesin bir dille ifade ettim.

"Neden?"

"Yemin ettik Lyana," diye açıklıyorum. "Ben bir Yüce Elf'im. Sözler bağlayıcıydı; artık birbirimize bağlıyız."

Çenesi düşüyor ama hemen kapatıyor. "Ettiğimiz yeminlerden azat edilemeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Benim türümle yapılan bir anlaşma kolay kolay bozulmaz."

"Ama bunu yapmanın bir yolu var mı?" diye sorar. "İkimizi de yeminlerimizden kurtarmanın bir yolu var mı?"

Bakışlarında umut kıvılcımları çakarken acı göğsüme saplanıyor. Bu umutsuzluk hissini anlamıyorum. Aslında istediğim bu değil miydi? Sadece siyasi nedenlerle yapılmış bir evlilikten çıkış yolu?

İsteksizce başımı salladım. "Büyüklerle gitmemiz gerekecek. Bu... hafife alınacak bir şey değil."

Kaşlarını çatıyor. "Yani... Yaşlılardan birine gidene kadar birbirimize bağlı mıyız?"

"Evet," diye cevap veriyorum ciddiyetle. "Sen benim eşimsin, ben de senin. İki krallığımızı birleştirmek için evlendik; halklarımız arasında daha fazla gereksiz kan dökülmesini önlemek için. Eryadon senin hakkın ve onu geri alman için sana yardım edeceğim."

Altın sarısı gözleri benimkileri arıyor. "Bunu benim için neden yaptın?"

"Birini kaybeden tek kişi sen değilsin Lyana. Akıl hocam Ruvaen de dahil olmak üzere tüm ekibim - beni ve kardeşlerimi adeta büyüten adam - Fredrik'in muhafızları tarafından katledildi. Onların ölümlerinin cezasız kalmasına izin vermeyeceğim."

Ben devam ederken delici bir bakışla beni inceliyor. "Türünüz arasındaki evliliklerin, zifaf kanıtı olmadığı takdirde iptal edilebileceğini söylemişsiniz."

Başını sallıyor.

"Krallığıma vardığımızda, Elf bağlanma töreninden vazgeçeceğiz ve bunun yerine ordularımızı topraklarınıza geri götüreceğiz. Ondan sonra evliliği feshedebilir ve iki krallığımız arasında bir ittifak kurabiliriz."

Bir an beni inceliyor, kaşları derin bir tefekkürle birbirine yaklaşmış.

"Cevabınızı bilirdim," diye .

"Evet," diye yanıtlıyor. "Cevabım evet. Rivenyl ile bir ittifakı onurlandıracağıma ve buna bağlı kalacağıma dair size söz veriyorum."

Başımı sertçe sallayarak çenemi eğiyorum. "O zaman anlaştık."

Elini uzatıyor ve ben de elimi tutuyorum. Bir anlaşmaya varmak için yapılan insan jestini tanıyorum. Yine de bakışlarım onun yumuşak, pembe dudaklarına kayarken, keşke anlaşmamızı halkımın eski yöntemleriyle, düğünümüzde yaptığımız gibi, bir öpücükle mühürleseydik diyorum. "Teşekkür ederim, Caelen."

Planımı kabul ettikten sonra tekrar yatıyor ve yan dönüyor.

Yerde uyumak niyetiyle birkaç yastık topluyorum ama o beni durduruyor. "Burada kalabilirsin," diyor yüzünde gergin bir gülümsemeyle. "Bir şey denemeyeceğine güveniyorum."

Yine de aramiki yastık koyarken dudaklarımda bir sırtış beliriyor. Sanki onun gibi bir canavar olsaydım bu beni durdurabilirmiş gibi.

Şüphesiz, önce öyle olduğuma inandı. Yine de ona zarar vermeyeceğimi bilecek kadar bana güvendiği için mutluyum.

Sırt üstü uzanıp tavana bakıyorum. Nefes alış verişinin ritmi yumuşak ve eşit hale geldikçe dinliyorum.

Bir süre sonra gözlerimi kapatıyorum, uzaklara dalmak niyetiyle. Gözyaşlarının tuzlu kokusunu alınca burun deliklerim alevleniyor ve tekrar açıp ona bakıyorum.

Kalbim sıkışıyor. Uykusunda ağlıyor. Gelinim çok şey yaşadı. Annesini, kardeşini ve şimdi de babasını kaybetti. En azından Rina'yı ona geri verebildiğimiz için mutluyum.

Yorganı dikkatlice üzerine çekip omuzlarına doluyorum. Battaniyenin altına giriyor ve bir şeye ihtiyacı olmadığından emin olmak için biraz daha uyanık kalıyorum. Kederin bedelini çok iyi anlıyorum. Onu bundan kurtarmanın bir yolu olsaydı, kurtarırdım. Ama olmadığı için, ona yardım etmek için elimden geleni yapacağım.

Birbirimize bağlıyız. Ve o bağımızı çözene kadar, eşimi terk etmeyeceğim.

BÖLÜM 19

LYANA

W

Sabah uyandığımnda Caelen hâlâ uyuyordu. Sessizce yataktan çıkıyorum ve giyinmek için temizlik odasına gidiyorum. Bir tunik ve bir çift elbise bulduğumda çok sevindim.

taytlar ve botlar beni bekliyor.

Cüce bir kadın için tasarlandığından üzerime biraz büyük geldi ama sorun etmedim. Rahatlar ve normal bir elbiseye göre içinde hareket etmek daha kolay.

Yakındaki bir masanın üzerinde duran bıçağımı fark ediyorum. Kemerime sokarken Caelen'in bana ilk sunduğu an aklımdan geçiyor.

Hazır olur olmaz sessizce odadan çıkıp koridora çıkıyorum. Bran'in kapısına doğru ilerleyip hafifçe vuruyorum.

Kapı neredeyse anında içeri doğru fırlıyor ve Bran'in karşımda durduğunu görünce şok oluyorum, gözleri kan çanağı ve kapaklarının altında ağır, koyu halkalar var. "Sen iyi misin? Sana zarar verdi mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Ben iyiyim Bran. Caelen bana zarar vermedi."

Koridora çıkıp odamın kapısına bakarken boğazından gürleyen bir hırıltı yükseliyor. "Nerede o?"

"Uyuyor." Dudaklarımı büzüyorum. "Bütün gün homurdanacak mısın, yoksa benimle gelecek misin?"

Başını geriye atıyor. "Nereye gidiyorsun?"

Koridorda ilerlemeye başladım ve omzumun üzerinden seslendim. "Rina'yı kontrol etmek için." Hıçkırıklarımı yutuyorum. "Hamile ve kısa süre önce kocasını kaybetti."

Bran'ın omzuma dokunan iri eli beni aniden durduruyor ve yüzümü ona dönüyorum. Gözleri hüznle parlıyor. Beni kucaklamak için kendine çekti. "Özür dilerim Lyana. Gerçekten. Baban iyi bir adamdı."

Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikiyor ama onları geri kırıyorum. "Teşekkür ederim, Bran."

Rina'nın odasına vardığımızda kapıyı nazikçe çalıyorum ama kimse cevap vermiyor. Dikkatle iterek açıyorum ve yatağında uyunmadığını görünce şaşıyorum. "Bu çok garip," diye mırıldanıyorum, Bran'den çok kendime. "Nerede ki?"

"Belki de uyuyamamıştır." Omuz silkiyor. "Yine de buralarda bir yerde olmalı. Onu bulacağız."

Başımı sallıyorum ve ana mağaralara doğru devam ediyoruz. Sessizce, bahçelere doğru yan yana yürüyoruz. Burası beni her zaman büyülemiştir. İçeri girdiğimizde, parlayan bitki örtüsünü merakla inceliyorum.

Bir insan boyundaki mantarlar, yumuşak mavi bir biyolüminesansla parlayarak yürüyüş yollarını sıralıyor. Küçük bir su akıntısı patika boyunca akarak bahçelerin arasından dolanıyor. Cüce çocuklar, ebeveynlerinin dikkatli gözleri altında gülerek ve birbirlerini kovalayarak çakıllı yürüyüş yollarında zıplıyorlar.

Merkeze yakın büyük çeşmeye ulaştığımızda, önünde duran babamın geri geliyor. O da en az benim kadar bu yerden büyülenmişti.

Yerde kanlar içinde yatan cesedinin acı dolu görüntüsü yeniden gözümün önüne geliyor ve gözlerim yaşıyor. Çenemi sıkarak onları aşağı itiyorum ve Prens Fredrik'i düşünürken ellerimi yanımda yumruk haline getiriyorum. "Onu öldürecekim Bran."

"Caelen?" diye sorar. "Güzel. Yardım edeceğim."

Cevabına şaşıarak başımı ona doğru çeviriyorum ve ağzımı bir gülümseme kaplıyor. Çocukluğumuzdan beri bunu hep yapardı. Her zaman şakalarıyla üzüntümü hafifletmeye çalışırdı. "Caelen değil. Fredrik," diye düzeltiyorum.

"Katılıyorum. Onu da öldüreceğiz. Caelen'den hemen sonra," diye alaycı bir sırıtışla ekliyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Lütfen ciddi olur musun?"

"Öyleyim," diyor masumca, gözlerinde eğlenen bir parıltıyla. "Neden aksini düşünüyorsun?"

"Oh, Bran, kes şunu," diye nazikçe azarlıyorum. "Caelen sandığın kadar kötü biri değil."

"Evet. Bunda doğruluk payı olabileceğini kabul etmek zorundayım."

"Öyle mi?" Soruyorum, cevabı beni şaşırtıyor. "Neden fikrini değiştirdin?"

Bakışları benimkilere kayıyor, artık alaycılığının tüm izleri kaybolmuş. "Seni iyileştirmek için sana kanını verdi."

Yaralandığımda Caelen'in bileğini ısırp kanını ağzıma akıttığı puslu bir anı zihnimin yüzeyine çıkıyor. "Ben... bunu şimdi hatırlıyorum."

"Yabancılar için asla yapılmaz. Asla," diye ekliyor vurgulamak için. "En azından benim duyduğum kadarıyla. Ya da en azından birkaç yıldır yapılmıyor."

Omurgamdan aşağı bir korku dalgası yayılıyor.

"Neden olmasın?" "Bu sana kendinden bir parça vermek gibi bir şey Lyana."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Seninle karşılaştığımda ne yaptığını gördüm. Şifacı'ya söylediğimde şok oldu. Yüce Elflerin bunu insan gelinleri için yaptıklarını söyledi. Bu onların yaşamlarını kendilerinininkine denk olacak şekilde uzatır ve onlara Elfler gibi benzer iyileştirme yetenekleri verirmiş."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Yani... Artık bir Yüce Elf kadar uzun mu yaşayacağım?"

"Diğer dünyadan herhangi bir yaratık olduğu sürece, aslında," diye yanıtlıyor. "Cüceler de dahil."

Bu bilgi beni tamamen şaşırttı. Caelen bu konuda hiçbir şey söylemedi. "Bunu neden yapsın ki?"

Bran başını sallar. "*Bunu* bilmiyorum."

Yüce Elfler ve Diğer Dünya varlıklarının uzun ömürleri vardır. Herhangi bir insaninkinden çok daha uzun. Caelen bunu yapmak zorunda değildi. Yaram yüzünden ölmeme kolayca izin verebilirdi.

"O gece seninle karşılaştığımda baltamı tutan tek şey buydu," diyor Bran, beni düşüncelerimden geri çekerek. "Seni onun kollarında hareketsiz yatarken ilk gördüğümde düşündüm ki-" Sesi kesiliyor. "En kötüsünü düşündüm."

"Yani... ona güveniyor musun?" Kararsız bir şekilde sordum.

"Hmmpf," diye homurdanıyor. "O bir Yüce Elf. Kendilerine fayda sağlayacak şeyler dışında hiçbir şey yapmazlar." Bana döndü ve konuyu değiştirdi. "Hadi gel. Hadi gidip pratik yapalım," diyor orantısız bir sırtıtışla. "Son dersimizden bu yana nişancılığının gelişip gelişmediğini göreceğiz."

"Pratik yapacak zamanım yok Bran. Tahtı geri almak için bir plan hazırlamaya başlamalıyım."

"Halkım yardım edecek," diyor. "Ama bize yardım etmeleri için Ferylan Dağları'ndaki Cücelerden takviye kuvvetlere ihtiyacımız olacak. Babam onlara haber gönderdi bile. Cevap gelmesi en az birkaç gün sürer. Bu arada," -onu takip etmemi işaret ediyor- "ok ve yayla yeteneklerini geliştireceğiz."

Onu bahçeden çıkarken takip ederken, yeni kocama dönüyor. İlk başta eski bir düşmanla evlenmekten korkuyordum. Ama onunla geçirdiğim zamandan ve Bran'ın bana anlattıklarından sonra, halkı hakkında duyduklarımın çoğunun tamamen yanlış olabileceğine inanmaya başlıyorum.

BÖLÜM 20

CAELEN

W

Uyandığımda Lyana artık yatağımda yanımda değildi. Doğrulup derin bir nefes alıyorum. Kokusu hâlâ burada, bana kısa süre önce gittiğini söylüyor.

Giyinmeye gidiyorum ve benim için hazırlanmış olan Cüce kıyafetlerinden tiksinererek burnumu kırııştırıyorum. Kaba elyafın cildime sert gelmesi bir yana, o kadar çok Cüce kokuyor ki, bunu birkaç saatten fazla giymek zorunda kalacağımı hayal bile edemiyorum.

Tunik, pantolon ve botların basit toprak grisi ve kahverengi tonları o kadar sıkıcıdır ki, Cücelerin her zaman kötü bir ruh hali içinde olmalarına şaşmamak gerekir. Böylesine sade ve sessiz renklerle giyinmek insanın ruhunu etkiliyor olmalı.

Koridora çıkıyorum ve koridorların labirentinde Lyana'nın kokusunu takip ediyorum. Üzerinde balta, ok ve yay ile kılıç sembolleri kazınmış bir dizi altın kapıya ulaşıyorum. Kapıları iterek açıyorum ve uzak duvar boyunca sıralanmış silahlarla bir tür eğitim alanı bulduğuma şaşıyorum.

Birkaç cücenin eşleştiğini ve birbirleriyle dövüştüğünü fark ediyorum ama dikkatimi çeken uzaktaki bir figür oluyor. Elinde yayıyla dimdik ve gururlu bir şekilde duran Lyana. Yay kirişine bir ok yerleştirmiş, dikkatlice nişan alıp oku izliyorum.

Ok biraz uzağa isabet ediyor ve bir tane daha fırlatıp bu sefer hedefine daha yakın bir yere isabet ettirmesini hayretle izliyorum.

Etkilendim. Eşimin bir savaşçı olduğunu bilmiyordum ama muhtemelen bilmeliydim. Dhurvaen, kardeşi Arthur'un gördüğü en yetenekli savaşçılardan biri olduğunu söylemişti.

Ona ulaşmak için eğitim alanında ilerlerken, kendimi eşim hakkında bilmediğim başka neler olduğunu merak ederken buluyorum.

Döndüğünde ve ışıltılı altın sarısı gözleri benimkilerle buluştuğunda, daha iyi bir yargıya rağmen, öğrenmeyi çok merak fark ediyorum.

"Ne istiyorsun, Elf?" Bran girdi. "*Bran*," Lyana ona uyarıcı bir bakış fırlattı.

İç geçirdi. "*Günaydın* demek istemiştin, Caelen."

Kaşlarımı çatıyorum, çünkü bunu söylemek istemediğinden eminim, ama boş veriyorum ve bunun yerine "*Günaydın*" diye cevap veriyorum.

Gözlerim Lyana'ya kayıyor. "Seninle konuşmaya geldim-"

"Bran," diye bir ses araya giriyor.

Döndüğümde başka bir cücenin bize doğru yürüdüğünü görüyorum. "Baban seninle ve prensesle konuşmak istiyor."

Birlikte, kralın özel odası olduğunu tahmin ettiğim yere kadar onu takip ediyoruz.

Kral Edwyrd büyük yuvarlak bir masada oturmaktadır ve Lyana'nın üvey annesi de onun yanında oturmaktadır. Odanın tamamı altına batırılmış gibi görünüyor, çünkü neredeyse her yüzeyi ve mobilya parçasını kaplıyor.

Kral, bakışları çevrilir çevrilmez kaşlarını çattı. Muhtemelen gelmemi beklemiyordu. Hizmetkârından gelen mesajda ismim yer almıyordu ama bu fırsatın bana planlarımı anlatma imkânı vermesinden memnunum.

Her birimiz masaya oturuyoruz. Önümüzde büyük bir harita ve orduları temsil ettiğini tahmin ettiğim birkaç oyma ahşap parça duruyor.

İki tanesinin Edwyrd'in sancağının rengi olan kırmızı olduğunu fark edince kaşlarımı çatıyorum. Bir diğeri mavi, Eryadon ordusunu temsil ediyor ve sonuncusu da Fredrik'in adamları için sarı.

Tahtada başka kimse yok. Bakışlarımı şahın üzerine kaldırıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Rivenyl'i temsil edecek bir taşınız yok."

Gözlerini kısar. "Evet. Sizinkilerin bunlarla uğraşacağını sanmıyordum."

Onun sözleri bir hakarettir. "Prenses Lyana benim eşim. Halkım ona yardım teklif edecek."

Kollarını kavuşturarak sandalyesine geri oturur. "Tabii ki yapacaksın. Krallığı geri almakta başarılı olursak, sanırım kendini kral yapmak isteyeceksin, değil mi?"

Çenemi sıkıyorum. "Lyana gerçek varis. Tahtı ondan almaya çalışmıyorum."

Bahsetmediğim şey dün geceki konuşmamız ve aramızdaki bağı nasıl çözdüğümüz. Bu aramızdaki özel bir mesele ve özellikle paylaşmak istediğim bir şey değil. Özellikle de bana ve akrabalarım bu kadar düşman olan biriyle.

Bakışlarım ona yöneliyor, bu bilgiyi gönüllü olarak verip vermeyeceğini merak ediyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve dikkatini tekrar krala çevirmeden önce aramızda sessiz bir anlayış geçiyor. "Caelen evlenmeden önce onun kral ya da eş olmasına benim karar vereceğimi biliyordu."

Kralın bakışlarını eşit bir şekilde karşılıyorum. "Krallığıma döneceğim ve kuvvetlerimi toplayacağım. Yapacağım-"

"Başaramayacaksın," diye araya giriyor

Rina. "Neden?"

"Fredrik herkese gece saldıranların sizin muhafızlarınız olduğunu söyledi ve o ve adamları kurtarmaya geldi. Kralı öldürdüğünüzü ve prensesi çaldığınızı iddia ediyorlar. Saray, yakalanmanızı ve öldürülmenizi talep eden bir bildiri yayınladı. Aranana bir adamsın. Buradan ayrılırsan fazla uzağa gidemezsin."

Ben hala. Babamı ve küçük kız kardeşimi düşündükçe kalbim göğsümde acıyla sıkışıyor. Bunu duyduklarında yıkılacaklar. Kralı öldürdüğüme ve Lyana'yı kaçırdığıma asla inanmayacaklarını biliyorum ama güvenliğim için sonsuza kadar endişelenecekler.

Krala dönüyorum. "Babama ve kız kardeşime haber göndermem gerekiyor." Kral Edwyrd, "Fredrik'in adamları tüm yollara yerleştirildi," dedi.

cevap verir. "En azından bir atlıyı Ferylan Dağları'ndaki Cücelere ulaştırıp yardımlarını isteyebildiğimiz için şanslıyız." Lyana ve Rina'ya bakar. "Kuzenim Dalwyn kalenin geri alınmasına yardım etmek için kuvvetlerini gönderecek. Bundan eminim."

"Ama sürücünün hâlâ yaşadığından nasıl emin olabiliyorsun?" Rina soruyor. "Sadece bir kontrol noktasından geçebilmiş olması hedefine ulaşmayı başardığı anlamına gelmez."

Haklı ve Edwyrd'in yüzündeki ifadeden onun da bunu düşündüğünü anlayabiliyorum. Öne doğru eğildim. "Rivenyl'e gitmem için bir sebep daha."

Rina başını sallar. "Fredrik'in seni ve prensesi arayan adamları var." Bakışları Lyana'ya yönelir. "İkinizi de bulup öldürene kadar durmayacak."

"Bırakın denesin," diye bağırdım.

BÖLÜM 21

LYANA

Caelen, Rina'nın uyarısına rağmen halkına geri dönmeye kararlı. Evine ve ailesine dönmek istemesini anlıyorum ama onu kalmaya ikna etmenin bir yolunu bulmalıyım. At En azından kalede gerçekte ne olduğunu yayana kadar.

Eğer şimdi ayrılacak olursa, kesinlikle yakalanacak ve işlemediği suçlardan dolayı cezalandırılacaktır.

Ana salonu geçerken Bran yanımda yürüyor. Zihnim Bran'in babası Kral Edwyrd ile yaptığım konuşmayı tekrarlayıp duruyor. Ferylan Dağları Cücelerinden haber beklerken burada ne kadar kalmam gerekeceğini merak ediyorum.

Bir başka büyük mağaraya girdiğimizde, bakışlarımın duvarlara gömülü parıldayan değerli taşların üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Neredeyse gün boyunca güneşin sağlayacağı kadar ışık sağlıyorlar. Bu güzel kayaların bu büyük salonlar ve mağaralar için böylesine parlak bir aydınlatma sağlayabildiğine şükrediyorum. Klostrofobime rağmen dağın içinde olmaya tahammül edebilmemin tek yolu bu.

Cüce çocuklar yanımdan koşarak geçiyor, biri eteğime çarpıyor. Küçük yüzünü bana doğru kaldırdı. "Bağışlayın beni, Prenses."

"Her şey yolunda." Gülümsedim. "Bunun bir kaza olduğunu biliyorum." Gülümsüyor ve arkadaşlarına katılmak için koşuyor.

Bakışlarım onları uzak duvara kadar takip ediyor, Caelen içeri girince duruyorlar. Hepsi onu dikkatle izliyor, sanki bir anda saldırmasını ya da bir canavara dönüşmesini bekliyorlarmış gibi.

Aval aval baktıklarını fark etmiş olmalı ama etkilenmemiş görünüyor. Çenesini yukarı kaldırmış ve ellerini arkasında düzgünce kenetlemiş bir halde, yanından geçenlere buyurgan bir tavırla bakıyor.

Çocuklardan biri geri geri giderken bir taşa takılıyor. Yıldırım hızıyla onu düşmeden yakalıyor. Dengesini yeniden yardım ederken titriyor. "Lütfen, bana zarar verme," diye inliyor.

Kızın önünde bir dizinin üzerine çöküyor ve yüzü kızınkiyle aynı hizaya gelene kadar daha da eğiliyor. "Korkma, Küçüküm. Benim türüm çocuklara zarar vermez."

Gözleri büyüyor.

"Gerçekten mi?" Adam çenesini eğiyor.

"Gerçekten."

Bir an onu inceliyor. "Senin kulakların benimkilerden çok daha sivri."

Dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Seni için daha iyi."

"Babam Elflerin hayvanlarla konuşabildiğini söylüyor. Bu doğru mu?"

Kaşlarını kaldırarak başını sallıyor. "taşlara fısıldayabildiğini duymuştum."

Küçük çenesini yukarı kaldırıyor. "Bir gün ben de babam gibi taşlara fısıldayan biri olacağım."

"Ve eminim ki iyi bir tane yapacaksınız," diyor.

Cebinden minik bir fare çıkarıyor, burnu havayı kokluyor. "Bu Teeny. Merhaba demek ister misin?"

Dikkatini fareye çevirip boğazını temizlerken ve yüz ifadesini ciddi bir hale getirmeye zorlarken bastırmaya çalıştığı gülümsemeyi görmek çok kolay. "Merhaba, Teeny, seninle tanışmak çok güzel."

Fare arka ayakları üzerinde ayağa kalkar ve Caelen dinliyormuş gibi başını yana eğir.

"Ne dedi?" diye sorar küçük kız.

Sırıttırıyor. "Adının Sanna olduğunu ve seninle arkadaş olmaktan hoşlandığını söylüyor."

Ağzı bir karış açık kalıyor ve faresine bakarken yüzünde ıslıl ıslıl bir gülümseme belirliyor. "Ben de senin arkadaşın olmayı seviyorum, Teeny."

Kollarını Caelen'e doladığında kalbim eriyor. "Teşekkür ederim, Bay Elf."

Kucağına dikkatle geri dönerken onu gözlemliyorum. "Rica ederim, Sanna."

Dönüyor ve arkadaşlarına katılmak üzere oradan uzaklaşıyor.

"Çocuklardan hoşlandığını bilmiyordum," diye mırıldanıyorum, Bran'den çok kendime.

Bran kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Evet. Muhtemelen zencefilli kurabiye evleri olan cadılar da onları öyle seviyordur," diye homurdanıyor.

Hayal kırıklığı içinde gözlerimi deviriyorum.

Caelen bize katılıyor ve bana hitap etmeden önce Bran'i sessizce onaylıyor. "Yarın sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkmalıyız."

"Gitmek mi?"

"Evet. Rivenyl'e gitmeli ve orduyu toplamalıyız. Tahtını geri almana ve intikamını almana yardım edeceğim."

"Peki ya Kral Edwyrd ve Rina'nın Fredrik'in adamları hakkında söyledikleri?"

Bran aramıza giriyor, gözlerini kısıyor. "Seninle hiçbir yere gitmeyecek. Lyana burada, güvenli bir yerde kalacak."

Caelen kararlı bir şekilde, "Burası Lyana *ya da* kraliçe için güvenli değil," dedi. "Gitmek zorundayız. Fredrik'in muhafızları muhtemelen şu anda bile buraya doğru geliyorlardır."

"Sana bunu düşündüren ne?" Bran sorar.

Caelen çenesini sıkıyor. "Çünkü kaleden kaçtığımızda nereye gittiğimizi anlamak için bir büyücü olmaya gerek yok. Eryadon Krallığı'nın sizin halkınızla müttefik olduğu iyi biliniyor."

"Rina seyahat edecek durumda değil," diye belirttim. "sadece birkaç hafta kaldı."

Caelen kaşlarını çatıyor. "Burada kalamazsınız, kraliçe de kalamaz. Eğer Fredrik'in amacı krallığı ele geçirmekse, buradan ayrılamaz."

Eryadon'un kraliyet ailesinden herhangi biri hayatta. Anlamıyor musunuz? Burası senin için güvenli değil."

Her ne kadar öyle olmamasını dilesem de, sözleri gerçekte örtüşüyor.

Yani.

Bran ayaklarını genişçe açarak göğsünü dışarı çıkarıyor. "Onlar çok Fredrik ve adamları tarafından avlanacaklarına hiç şüphe yok, burada daha güvende olurlar." Caelen'e buz gibi bir bakış fırlattı. "Yani gitmek istiyorsan, sorun değil. Ama Lyana ve kraliçe burada kalıyor."

Bran'in arkasından ilerliyorum. "Bizi güvende tutmaya çalışmanı takdir ediyorum Bran, ama Caelen haklı."

Bran bana öyle yaralı bir bakış atıyor ki, içimde keskin bir sızı hissediyorum. "Ama Lyana, sen-"

Elini tutup nazikçe sıkıyorum. "Eğer burada kalırsak Fredrik bizi aramaya gelecektir Bran. Sana ve halkına ne kadar değer verdiğimi biliyorsun. Hiçbirinizi tehlikeye atmaktan sorumlu olamam. Benim yüzümden sana ya da ailene bir şey olursa kendimle yaşayamam."

"Her birimizin senin için hayatımızı feda edebileceğimizi bilmiyor musun, Lyana?" Gözleri yaşlarla parlıyor. "Bizi kurtardın ve bu sana burada bir yer ve akrabalarımızın korumasını kazandırdı."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama alarmlar .

Bran'ın gözleri büyür. "Bunlar nöbetçi çanları. Saldırı altında olmalıyız."

Bir ses koridorlarda yankılanıyor. "Prens Fredrik'in adamları burada! Giriş aşımaya çalışıyorlar!"

BÖLÜM 22

LYANA

"T onun yolu!" Bran omzunun üzerinden sesleniyor. Biz de onu yakından takip ederek taş basamakları hızla çıkıp üst kata ve dış kapılara bakan bir balkona çıkıyoruz.

Caelen, Bran ve ben parmaklıkların üzerinden bakıyoruz ve Prens Fredrik ile ordusunu aşağıda, dağ girişinin hemen ötesinde gördüğümde çenem düşüyor.

Bizi göreceklerinden endişelenerek soluk soluğa kalıyorum ama sonra balkonu çevreleyen ince bir parıltı fark ediyorum. Bu bir gizleme büyü, çünkü dağa yaklaşırken bu bölgeyi hiç fark etmemiştim. Cücelerin yanıltıcı büyü yapabildiğini biliyordum ama şimdiye kadar kullanıldığını hiç görmemiştim. Bran her zaman bunun kendi türü arasında sıkı korunan bir sır olduğunu söylerdi.

Fredrik'in birkaç adamının kesilmiş bir ağacı gizli bir giriş olması gereken yere doğru taşınmasını izliyorum. Onu bir koçbaşı olarak kullanmayı planladıklarını fark ettiğimde içimi bir korku kaplıyor.

Başım Bran'e doğru dönüyor. "Girişin nerede olduğunu nereden biliyorlar? Giriş gizli. Sizinkilerden başka kimse bulamaz."

İnançsızlıkla başını sallar. "Bunu bilmelerine imkân yok. Bu hiç mantıklı değil."

Girişe doğru koştuklarını gözlemliyoruz. Kapılara çarptıklarında gök gürültülü bir patlama dağ duvarında yankılanıyor.

Caelen elini koluma doluyor ve sanki içgüdüsel olarak beni korumaya çalışıyormuş gibi beni arkasına çekiyor. Bran'e bakıyor. "Dayanacaklar mı?"

"Ben-" diye başlıyor ama aniden duruyor. Aşağıya bakarken çenesi düşer.

Bakışlarını takip ediyorum ve Fredrik'in yanındaki atın üzerinde üvey annemi gördüğümde irkiliyorum. "Rina ellerinde! Onu kurtarmak zorundayız!"

Eğilip Fredrik'i tutkuyla öptüğünde donup kalıyorum. Fredrik'in avuçları kadının karnının üzerinde sahiplenici bir şekilde geziniyor ve gerçek aniden yüzüme çarpıyor.

İhanetin öfkeli gözyaşları gözlerimi yakarken sesim ancak fısıltıya dönüşüyor. "Bunu Rina yaptı. Bütün bunlara o sebep oldu. Neden?" Hiç düşünmeden onun adını bağıriyorum. "Rina!"

Başını kaldırır. "Dışarı çık, Lyana! Teslim ol ve sana merhamet gösterelim!"

Caelen boğazından alçak sesle hırlıyor.

"Neden, Rina?" Geri aradım. "Bunu neden yaptın?"

Bana açıkça cevap vermek yerine Fredrik'in elini sıkıyor. "Anlamamı beklemiyorum."

Gözyaşlarım düşmekle tehdit ediyor, ama onları geri kırıyorum. Ellerimi iki yanımda yumruk haline getiriyorum. "Babamı sevdiğini iddia etmiştin. Beni kızın gibi sevdiğini söyledin," diye suçlayıcı bir şekilde kelimeleri savuruyorum. "Bunu neden yaptın?"

"Sana zarar vermeyeceğimize dair söz veriyorum Lyana. Rahat içinde yaşayacaksın ama özgür kalmana izin veremem." Bir elini karnının üzerine koyar. "Sen Eryadon'un kraliyet soyunun sonuncususun ve hükmetme hakkımızı tehdit edersin. Buna izin veremem."

Fredrik'in avucunun karnındaki görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor ve titreyerek alıyorum.

Taşıdığı çocuk babamdan değil.

"Peki sana neden güveneyim?" Tükürdüm. "Sözünün hiçbir anlamı yok!"

"Etrafınız sarıldı," diye bağıriyor Fredrik. "Teslim olun yoksa her birinizi öldürürüz."

"Asla!" Kral Edwyrd karşılık verir. "Burası bizim dağımız. Burası bizim evimiz. Kurt pisliği onu bizden alamayacak. Ne bugün ne de başka bir gün."

Fredrik bir savaş çılgılığı atıyor ve adamları kapılara saldırmaya devam ediyor. Cüceler savaşa hazırlanmak için ileri geri koştururken koridorların kaosa dönüştüğü dağın içine çekiliyoruz.

Bran elimi tuttu. "Gel. Seni saklayacağım."

Caelen onu durdurdu. "Hayır. O burada güvende değil." Bran zehirli zehirli bakıyor.

"Onu *biz* koruyacağız."

"O kapıları kırması ne kadar sürer?" Caelen soruyor. "Onu ele geçirene kadar durmayacaklarını biliyorsun. Halkın ölecek ve o da yakalanıp öldürülecek. İstedğin bu mu?"

Çenesini sıkıyor. "Hayır."

"O zaman beni dinlemelisin. Lyana'yı istiyorlar. Onu yanımda götürmeliyim."

Kaşlarını çattı. "Hayır! Ferylan Dağları'nın gelecek. Savaşta bizimle birleşecekler ve biz de onlarla savaşacağız."

Caelen onun bakışlarıyla buluşuyor. "Peki kardeşlerinin gelmesi ne kadar sürer?"

"Onları tutabiliriz," diye karşı çıkıyor Bran. "Yapabiliriz-"

"Lyana ve ben krallığıma gideceğiz. Rivenyl ordusuyla geri döneceğiz ve-"

" de tahtının kontrolünü ele geçirmek mi?" diye sorar. "Hayır. Yardıma ihtiyacı yok. Onun için savaşacağız ve-"

"Ve yardımın gelmeden öl, Cüce!" Caelen tersledi. "Fredrik'in dışarıda ne kadar adamı olduğunu gördün. Dağınıza girmeleri an meselesi. Ve bu, akrabalarınızın geri kalanı gelmeden çok önce olacak."

Bran'ın gözlerindeki kararsızlığı okumak çok kolay. Caelen onun bakışlarını tutuyor. "Haklı olduğumu biliyorsun. Onun inanmazlarsa durmayacaklar ve halkınız ölecek." Parlayan baloncuğu tarıyor

Bakışları Bran'e dönmeden önce balkonu çevreleyen büyü. "Hayali büyüü kullan. Fredrik'i Lyana'nın kaçtığına inandır ki seni ve dağını yalnız bıraksınlar. En azından bu sana diğerlerinin gelip seninle güçlerini birleştirmesi için yeterli zamanı verecektir."

Bran'e dönüyorum. "Halkının benim için ölmesini istemiyorum Bran.

Caelen haklı."

Bran ellerimi tutuyor. "Ona da halkına da güvenmiyorum. Sen neden güveniyorsun?"

"Düğün gecemizde bana karşı nazikti. Kendini bana zorla kabul ettirebilirdi ama bunu yapmadı. Seçimime saygı duydu ve o zamandan beri bana yardım etmekten başka bir şey yapmadı. Neden ondan şüphe edeyim ki? Sen neden şüphe edesin ki?" Caelen'e bakıyorum. "Sadece bir Elf olduğu için mi?"

Bran dişlerini gıcırdatıyor. "Bir Yüce Elf," diye düzeltiyor. "Orman Elfleri onunkilerden çok daha iyi. Fae'ler de öyle."

"Yeter!" "Yeter!" diye bağırdım. "Elflerden nefret ettiğini biliyorum ama onun haklı olduğunu anlamalısın. Burada kalamam. Halkın ölecek." Ellerini nazikçe sıkıyorum. "Onunla gidiyorum Bran. Gitmek zorundayım."

Bran kollarını bana doladı. Tanıdık ayı sarılığı kalbimi çekiştiriyor ve gözlerimi yaşartıyor. "Halkımı terk edemem Lyana. Lütfen gitme. Seni güvende tutmanın bir yolunu bulacağım."

"Sen beni korumak istediğin kadar, ben de senin ve ailen için aynı şeyi istemiyor muyum sanıyorsun Bran? Sen benim en iyi arkadaşımsın. Benim yüzümden sana bir şey olursa bununla yaşayamam."

Bana isteksizce başını sallıyor. Gözleri Caelen'e kayıyor, arkalarında öfke ve hiddet yanıyor. "Onu hayatın pahasına koru yoksa seni dünyanın öbür ucuna kadar avlarım."

Caelen açık avucunu göğsüne koyar. "Onu son nefesime kadar koruyacağım."

Bran gözlerini kısar. "Sözünü tutmanı sağlayacağım, Elf. Şimdi beni takip et."

BÖLÜM 23

LYANA

BRan bizi dağın arka tarafındaki bir tünele yönlendiriyor. Burası karanlık ve duvarlara gömülü parlak taşların ana tünelde olduğu kadar çok olmadığını fark ediyorum.

Dağın koridorları ve odaları. Görebiliyorum ama zar zor.

Duvarlar sanki üzerime kapanıyormuş gibi hissediyorum ve derin bir nefes almak için mücadele ediyorum. Gözlerimi kapatarak, içimdeki panikle savaşmak için kendimi zorluyorum. Korkularımın beni ezmesine izin veremem. Güçlü olmak zorundayım. Şu anda dağılamam.

Caelen'in sıcak eli benimkini buluyor. "İyi misin?" diye fısıldıyor.

Konuşamıyorum, başımı sallıyorum.

Bran Caelen'e bakar. "Bu yol sadece benim halkım tarafından bilinir."

"Anlıyorum," diye yanıtlıyor Caelen. "Sırrınızı kimseye açıklamayacağım."

Bran dikkatini tekrar bana çevirip ellerini omuzlarıma koymadan önce bir süre bakışlarını onun üzerinde tutuyor. "Üzgünüm Lyana. Karanlık ve kapalı alanlar hakkında ne hissettiğini biliyorum ama bu tünel güvenli. Söz veriyorum. Bir yol boyunca daralıyor, sonra çıkıştan önce tekrar genişliyor. Oradan geçmek yaklaşık iki günlük bir yolculuk."

Karanlık bakıp yutkunuyorum. Arkadaşlığımız boyunca dağın içinde pek çok kez olsam da, sık sık gittiğim yerler hep aydınlık, büyük mağaralar ve geniş koridorlar olmuştur.

Her birimize içinde olan ağır bir çanta veriyor.

"Nereden çıkıyor bu?" Caelen soruyor.

"Solwyck sınırına yakın."

Solwyck. Ejderha ateşi kralıklarını yakıp kavurdu ve büyük bir kısmını harabeye çevirdi. Herkes Prenses Halla'nın ejderhayı nasıl öldürdüğünü ve halkını nasıl kurtardığını bilir, ancak bunun bedeli çok ağır olmuştur. Bir daha asla yürüyemeyeceğini söylüyorlar.

Çocukken ona ve kardeşi Gerold'a çok yakındım. Annelerimiz kuzendi. Saldırıyı ilk öğrendiğimizden bu yana onlara birkaç kez yazdım, ancak geri dönüş alamadım. Ancak bir zamanlar müreffeh ve ışıltılı olan şehirlerini yeniden inşa etmeye çalışmakla meşgul olduklarını da biliyorum.

Bran beni sıkıca kucaklıyor ve kulağıma fısıldıyor, "Her gün dönüşünü bekleyeceğiz. Krallığı geri almak için seninle birlikte yürümeye hazır olacağız."

Gözyaşlarım gözlerimde yüzüyor. "Dikkatli ol, Bran."

"Yapacağım." Caelen'e buz gibi bir bakış fırlattı. "Sözünü unutma, Elf."

Caelen çenesini eğiyor ve biz de dönüp mağaralara giriyoruz.

Yürüdükçe yol daha da karanlıklaşıyor ve Bran'in bir kez daha insanların gece görüşünün zayıf olduğunu unttuğunu fark ediyorum. Karanlıkta neredeyse hiçbir şey göremiyorum. Yol göstermesi için ellerimi kaya duvarda gezdiriyorum ve Caelen elini benimkinin içine sokunca irkiliyorum. "İzin ver sana rehberlik edeyim."

"Net görebiliyor musun?" Düşün gecemizdeki sözlerini hatırlamadan önce sordum.

"Neredeyse ışıktaki yapabildiğim kadar iyi." Ses tonuna eğlence karışıyor. "Siz insanların bir tür olarak hayatta kalmayı nasıl başardığınızı gerçekten bilmiyorum. Pençeleriniz ya da dişleriniz yok, görme ve işitme duyularınız zayıf ve-"

"Yeter." Gözlerimi sesinin geldiği yöne doğru kısıyorum. "Yoksa kusurlarını sıralamaya başlayayım mı?"

"Bulabileceğinden şüpheliyim." Kıkırdıyor. "Biz Elfler siz insanlara kıyasla mükemmeliz."

Alınarak cevap vermek için ağzımı açıyorum ama "Sadece seninle dalga geçiyorum Lyana" deyince birden duruyorum. Elimi sıktı. "Bunun korkularını hafifletmeye yardımcı olabileceğini düşündüm."

Karşılığında onu kızdırmaya karar verdiğimde dudaklarımda bir gülümseme kıvrılıyor. Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Şaka sizin üzerinizde, Rivenyl Prensi Caelen. Horladığınızı biliyor muydunuz?"

Başını bana doğru çeviriyor. "*Kesinlikle* hayır," diye yanıtlıyor öfkeyle.

"*Evet*, biliyorsun," diye ısrar ediyorum. Bu doğru değil ama o bunu bilmiyor. Ayrıca, onu kızdıracak bir şey bulmam gerekiyor.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, çok ileri gidip onu gerçekten kırmış olabileceğimden endişelendim. Sonunda, "*Sen* kısasın." dedi.

"Ben kısa *değilim*," diye .

"Eğer bir peri olsaydın bu ifade doğru olabilirdi."

Çenem düştü ama hemen . Tam onu azarlamak üzereydim ki ileriden gelen garip bir koşuşturma sesi dikkatimi çekiyor. Korku omurgama sıçırıyor ve az önceki kızgınlığıma rağmen Caelen'e yaklaşıyorum. "O da ne?"

"Gerçekten de pek bir şey göremiyorsun, değil mi?" diye soruyor, sesinde şaşkınlık var. "İlerisi o kadar da uzak değil," diye mırıldanıyor.

"Ne oldu?" Bana henüz cevap vermediği için sinirlenerek tıslıyorum.

O cevap veremeden pençelerin taşa sürtünme sesi tünelde yankılanıyor ve bir şey yanımdan geçerken elbisem bileğime çarpıyor. Panik içime işliyor ve çığlık atarak Caelen'in bedenine tırmanıyorum, havliyle ona tutunuyorum.

"Her şey yolunda Lyana," diyor hemen. "O sadece bir dağ faresiydi. Artık yok."

Sadece bir dağ sıçanı.

Başımı göğsünden kaldırıp karanlığı tararken kalbim güm güm atıyor. "Sıçanlardan nefret ederim. Emin misin?"

"Evet." Caelen'in nefesi kulağımı ısıtıyor, vücuduma bir ürperti gönderiyor ama bu sefer korkudan değil.

Birden ne kadar yakın olduğumuzun farkına varıyorum. Bacaklarım belini çevreliyor ve bir eli arkamda beni tutarken, diğer kolu gövdeyi sarıyor, tüm vücudum onunkine göre şekilleniyor.

Göğsüm onunkine bastırıldığında, kalbinin her atışını hissedebiliyorum. Başımı kaldırıyorum ve loş ışıktaki gözlerimiz kilitleniyor. Dudaklarımız o kadar yakın ki, sıcak nefesi tenimde geziniyor. Tarçın ve baharat kokuyor ama nefesi naneye benzer bir şey.

Bakışları ağızma düşüyor ve tutuşunu dikkatlice gevşetmeden önce beni bir an sıkıyor. "Seni tekrar yere indireceğim," diyor, sesi sert.

"," diye cevap veriyorum nefes nefese bir fısıltıyla.

Bacaklarımı Caelen'in belinden çözüyorum ve o da ayaklarımı dikkatlice yere indiriyor. Beni önce sabit durduğumdan emin olmak için elleri kollarımda bir süre oyalanıyor.

Yanaklarımı sıcak bir kızarıklık yakıyor ama ellerimi tıynetimin üzerinde yumuşatıyorum, çenemi kaldırıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Teşekkür ," kalbim hâlâ göğsümde çarparken sesimi dengede tutmaya çalışıyorum.

"Elbette," diye yanıtlıyor, elimi tutup parmaklarımızı birbirine geçirirken sesi zengin ve pürüzsüz. "Devam etmeye hazır mısınız?"

Başımı sallayabiliyorum. "Evet."

Devam ettikçe tünel daha da karanlıklaşıyor. Artık neredeyse zifiri karanlık. Caelen olmasaydı, kesinlikle kaybolurdum.

Sadece hayal gücümde mi kaynaklanıyor emin değilim ama sanki gölgeler çok sınırlı görüş alanımın kenarında hareket ediyormuş gibi görünüyor. Korkularım

pençelerin taşa sürtünme sesiyle onaylandı. "Daha fazla dağ sıçanı mı?" diye sordum.

"Diğer yaratıkların yanı sıra," diye cevaplıyor Caelen gelişigüzel.

"Diğer yaratıklar mı?" Panik göğsümü sıkarken ciyaklıyorum.
"Sen neden bahsediyorsun?"

BÖLÜM 24

CAELEN

Lyana gözlerini kocaman açarak durduğunda cevabımın yanlış olduğunu anlıyorum. Korkusunun keskin kokusu havaya sinerken burun alevleniyor. "Orada başka hangi yaratıklar var,

Caelen? Lütfen bana örümcek olmadığını söyle."

Etrafımızı incelerken gözlerimi kırıştıyorum. Kalın ağlar mağarayı kaplıyor ve dağ sıçanı büyüklüğündeki birkaç örümcek geçişimizi izlerken canavarca, çok yönlü gözler karanlıkta beni inceliyor. önünde yürürken, ilerledikçe ağları aşağı çekiyorum, yüzden hissetmemiş olmalı. Yine de korkmasını istemiyorum. "Hayır," diye yalan söylüyorum. "Burada güvendeyiz."

Ağır bir rahatlama iç geçirir. "Tanrılara şükürler olsun. Burada örümcekler olduğunu söyleseydiniz sanırım panik atak geçirir ve öldürdüm."

İçimde alarm kıvılcımları çıktı. "İnsanlar korkudan ölebilir mi?"

"Kesinlikle öyle düşünüyorum," diye cevap veriyor ve ben endişeyle yutkunuyorum.

Örümceklere buz gibi bir parıltıyla bakıyorum ve onları sessizce uzak durmaları için uyarıyorum. Elfler hayvanlarla iletişim kurabilse de, bunlar gibi basit yaratıklar sadece temel duyguları anlayabilir. Bu yüzden, yolumuzu kesmeye ya da bize dokunmaya cüret ederlerse onları gazapla tehdit ediyorum. Uyarımı hisseden örümcekler kaya yarıklarının içine çekiliyorlar.

Korkusunun keskin kokusu havada yoğun bir şekilde hissediliyor. Konuşarak dikkatini dağıtmaya karar verdim.

Altın sarısı gözleri benimkilerle buluştuğunda dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Karımın farelerden korktuğunu bilmiyordum."

Gözlerini kısar. "Beni korkuttu."

Bir sırıtma ağzımı büküyor. "Uzun boylu bir kocan olduğu için şanslısın o zaman, değil mi?"

Dudaklarından kahkahalar dökölüyor ve ben tamamen büyülenmiş durumdayım.

İleride yumuşak bir ışık parlıyor ve ben ona doğru ilerliyorum. Yaklaştığımızda, tavanda bir delik bulmak için bakışlarımı kaldırıyorum. Soluk ay ışığı yukarıdan içeri sızarak taş zeminde bir ışık çemberi oluşturuyor.

Dağ örümcekleri ışıktan nefret eder, bu yüzden burası geceyi geçirmek için ideal bir yer. "Burada dinlenmeliyiz," diyorum ona.

Çemberin içine adım attığımda bana bakıyor. Gümüşü ışınlar onun güzel yüz hatlarını ruhani bir ışıltıya büründürürken, ben tamamen kendimden geçmiş bir halde onu inceliyorum.

Gözlerini indirmeden ve uzun siyah saçlarından bir tutamı gergin bir şekilde kulağının arkasına sıkıştırmadan önce bir an bana bakıyor. "Eşyalarımızı yerleştirmeliyiz," diyor.

Boğazımı temizliyorum ve başımı sallıyorum. Çantamı çıkarıyorum ve yatak takımını dikkatlice açıp yere seriyorum. Biraz ekmek, peynir ve bir su tulumu çıkarıyorum.

Lyana yatağını çıkarıp benimkinin yanına değil de karşıma yerleştirirken kaşlarım çatılıyor. Bu akşam havanın ne kadar soğuk olacağının farkında değil mi? Şu anda bile sıcaklık düşmeye başladı.

"Bu gece birlikte uyuyabileceğimizi düşünmüştüm," diyorum.

Başını kaldırıp ağzını açıyor ama sadece hafif bir boğuk ses çıkıyor. Yanaklarına ve burnunun kenarına pembe bir kızarıklık yayılıyor. "Evliliğimizin... zifafsız kalacağı konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Oh," kelimesi dudaklarımdan aceleyle dökülürken içimi bir anlayış kaplıyor. "Hayır, öyle değil," diye çabucak onu rahatlatıyorum. "Birleşmekten bahsetmiyordum, sadece sıcaklığımızı korumamızı kastetmiştim."

Gergin bir kahkaha atarak nefes nefese kalıyor. "Oh, şükürler olsun."

İfadesinden rahatsız olup olmayacağımdan emin değilim. Kendi türüm arasında bile her zaman oldukça yakışıklı olarak görülmüşümdür. Kaç tane Yüksek Elf kadınının beni memnuniyetle eş olarak kabul edeceğinin farkında değil mi?

Yatağını benimkinin yanına taşıırken ve önümde bağdaş kurup otururken onu gözlemliyorum. Etrafımızdaki boşluğu incelerken sessizce yemek yiyoruz. Yumuşak ışığın ötesinde gerçekte ne kadarını görebildiğini merak ediyorum. İnsanların gece görüşünün bu kadar az gelişmiş olduğunu bilmiyordum.

Yine de gölgelerden bizi inceleyen birkaç gözü göremediği için minnettarım. Bilseydi uyuyabileceğinden şüpheliyim.

"Bu ışık parçasını bulduğumuza sevindim," diye mırıldanıyor. "Karanlıktan hep nefret etmişimdir."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bir Cüce ya da Kara Elf'le evlenmediğin için şanslısın o zaman," diye takılıyorum. "Yoksa evini dağların derinliklerinde yapıyor olurdun."

Gülüyor; çan sesi gibi hafif ve havadar bir ses ve tamamen büyüleyici. "Evet, sanırım haklısın." Sırıttıyor. "Peki bir Yüce Elf ne tür evde yaşar?"

"Herhangi bir Yüce Elf mi, yoksa ben mi?" Ağzımı bir gülümseme kaplayarak soruyorum. "İkisi de," diye yanıtlıyor, yüzünde merak dolu bir ifade var.

"Neden? Vardığımızda muhafızlarımdan biriyle, hatta belki de bir çiftçiyle kaçmayı mı planlıyorsun?" Ona yine takılıyorum. "Eşimin bir başkasıyla kaçması büyük bir skandal olur."

Gülüyor. "Bir insanla evlenmeniz yeterince skandal değil mi?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Düşündüğünüz kadar garip değil. Bizim türümüz son Büyük Savaş'tan önce sürekli evlenirdi."

Yüz ifadesi değişiyor. "Yaralandığımda bana kanını vermiştin. Bran, Yüce Elf Lordlarının insan eşlerinin ömrünü kendilerinininkine denk olacak şekilde bu şekilde uzattığını söyledi."

"Bu doğru," diye cevap veriyorum ciddiyytle.

Küçük kaşları usulca çatılıyor. "Beni iki kez kurtardın Caelen."

Sormadığı soruyu anlıyorum, çünkü bu benim de merak ettiğim bir soru. O sırada içgüdülerimle hareket ettim. Gittikçe zayıflıyordu ve ben de öylece durup onun ölümünü izleyemezdim. Onunla ilgili bir şey beni çağırıyor. Sanki ruhlarımız bir şekilde birbirine bağlıymış gibi, ama nedenini anlamıyorum.

Bunu ona söylemek yerine, yarı doğru bir şey teklif ediyorum. "Tanıştığımız gün sana bir yemin ettim. Kanımla sana bir bıçak verdim. Böyle bir yemin hafife alınmaz. Benim türüm arasında kutsaldır."

"Beni koruyacağına ve bana asla zarar vermeyeceğine yemin ettin Caelen. Yaptığın şey bunun çok ötesine geçti."

Bakişlarını eşit bir şekilde karşılıyorum. "Yaşam gücümün bir kısmını seninle paylaştığım için pişman olup olmadığımı soruyorsan, değilim. Sana ettiğim yeminler bağlayıcıydı ve onlara hâlâ bağlıyım."

BÖLÜM 25

LYANA

H bakışları benimkileri dikkatle tutuyor. Caelen düşündüğüm gibi biri değil. O, insanlar Yüce Elfler hakkında hikâyeler anlatırken duyarak büyüdüğüm canavar değil. Gerçekte, o Bir kocadan isteyebileceğim her şeye sahip. Nazik, şefkatli, zeki, yakışıklı.

Eğer her şey farklı olsaydı, babamın haklı olduğuna inanıyorum. Birlikteliğimizden aşk doğabilirdi. Ama Caelen'i incelerken, bir anlaşma yaptığımızı hatırlıyorum. İkimiz de bu evliliğe krallıklarımızın iyiliği için girdik, başka bir şey için değil.

Ayrıca, bir Yüksek Elf eşini tercih edeceğinden eminim, tıpkı bir insan kocayla hayatın muhtemelen daha kolay olacağından emin olduğum gibi. Yine de, onu incelerken, onunla kalmanın nasıl bir şey olabileceğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Dinlenmeliyiz," diyerek sessizliği bozuyor. Haklıydı. Yarın önümüzde uzun bir gün var.

Gece çöktüğünden beri hava çok daha soğuk ve giderek daha da kötüleşiyor gibi görünüyor. Uzanıyorum ve battaniyeyi omzuma çekiyorum ama bunun pek faydası olmuyor.

Caelen tuniğini çıkararak, "Sıcak kalmak için birlikte uyumalıyız," diyor.

Ne dediğini anlıyorum ama bakışlarım geniş omuzlarında, karnını ve göğsünü kaplayan sert kas düzlemlerinde gezinirken, bunun iyi bir fikir olduğundan tam olarak emin değilim. Pantolonunu çıkarıp onu sadece iç çamaşırıyla bıraktığında, kalın bir şekilde yutkunuyorum ve gözlerimi kaçırıyorum.

"Siz de soyunmalısınız" diyor. "Ten tene temas sıcak tutmak için en iyisidir."

Sesimi bulamadan önce hafif boğuk bir ses çıkıyor. "Emin misin?"
Başını yana doğru eğiyor. "Daha önce hiç dışarıda soğukta uyumadın mı?"

"Öyle mi?"

"Ordumuzla seyahat ederken birçok kez."

Tabii ki. Bazen onun halkının yıllardır Orklarla ve... benim türümle savaştığını unutuyorum. Caelen ve kardeşinin de savaştan paylarına düşeni aldıklarını duymuştum ama şimdiye kadar bunu hiç düşünmemiştim.

Tereddütle tunik elbisemi başımın üzerine çekiyorum, hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken bir an için göğsümün önünde tutuyorum. Düğün gecemizde sütyen ve iç çamaşırlarından çok daha azını giymiştim ama bu farklı hissettiriyor çünkü artık görebiliyorum.

Derin bir nefes alarak tuniğimi indiriyorum ve dikkatlice katlayarak bir kenara koyuyorum. Tozluklarımı çıkarıp onları da katlıyorum. Caelen'e bakmaya utanıyorum çünkü muhtemelen beni izlediğini biliyorum, tıpkı daha önce soyunurken benim onu izlediğim gibi.

Boğazını temizliyor ve gözlerim onunkilere kayıyor. Bana hafif bir gülümseme sunuyor ve battaniyeyi ona katılmam için kaldırıyor. "Sırtın bana dönük olacak şekilde yan yatarsan muhtemelen en iyisi bu olur."

Sertçe yutkunuyorum ve yanıma kıvrılmadan önce başımı sallıyorum. Dikkatlice geri , ona ulaşacağım an için geriliyorum.

Nabzım kulaklarımda atıyor. Vücudundan sırtıma ısı yayılıyor ve yaklaştığımı anlıyorum. Bir kolunu belime beni kendine doğru çekerken nefesim kesiliyor. "Hey!"

"Bu hızla gidersen, buraya gelmeden önce donarak ölme ihtimalin daha yüksekti."

"Bu doğru *değil*. Neredeyse oradaydım." Ona takılırken omzumun üzerinden bakıyorum. "Ama *biri* üşüdüğü için sabırsızlandı."

Kulağıma usulca gülüyor. Vücudunun benimkine karşı hareketi alt karnımda oldukça rahatsız edici bir sıkışmaya neden oluyor. Atletik vücudu sıcak ve sağlam bir şekilde bana sarılıyor, Neredeyse benim formumu kendisinden çok daha büyük olanla yutuyordu. Dizlerini benimkilerin arkasına sıkıştırıyor ve ben de ayaklarımı onun baldırlarının arasına yerleştiriyorum. Keskin bir nefes alıyor. "Tenin donuyor."

İçimden bir kahkaha kopuyor. "Ve sen de bir fırın gibisin." Ona dönüp bakmak için boynumu büküyorum. "Bunu öneren sendin. Fikrini değiştirmek için çok geç," diye takılıyorum, tüm vücudumu terk ediyor. "Burayı çok sevdim."

"Tabii ki yaparsın." Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor. "Bu anlaşmanın çok daha iyi kısmını alıyorsun. Ben ise bir buz kütesinin yanında yatmak zorunda kalıyorum."

Yine gülüyorum.

Hâlâ hafifçe titriyorum ve o da karşılık olarak beni daha da yakınına çekiyor. "Merak etme. Yakında ısınırsın."

Vücudumun her santimi onun arkamdaki hareketlerinin farkındalığıyla mırıldanıyor, çünkü onun tüm formu benimkiyle aynı hizada. Göğsünün yükselip alçalmasından kalbinin sırtıma çarpmasına ve o derin, pürüzsüz sesiyle konuşurken kulağıma gelen nefesinin sıcaklığına kadar.

"Sence biz uyurken başka dağ fareleri bizi rahatsız eder mi?" Aklımı onun yakınlığından uzaklaştırmaya çalışarak soruyorum.

"Hayır. Uzak durmazlarsa onları ateşli bir ölümle tehdit ettim."

Duruyorum ve tekrar ona bakıyorum. "Ateşli ölüm mü? Alev yaratabiliyor musun? Anlaşmanın sihrini sınırladığını sanıyordum."

"Öyle." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Krallığınızla kanla imzalanan antlaşma Eryadon'dayken büyülerimi bağlıyor ama dağ fareleri böyle şeylerden ne anlar ki?"

Bir kahkaha daha yükseliyor. Görünüşe göre kocam tahmin ettiğimden daha fazla zekâyâ sahip. "Sihrini kullanmaya kalkarsan ne olur ki zaten?"

İç çekiyor. "Onu hiç çağıramıyorum. Anlaşma beni ve halkımı güçlerimize erişemez hale getiren bağlayıcı bir büyü yarattı."

"Ah," diye cevap veriyorum, Yüce Elfler'in bu şartı içeren bir anlaşmayı imzalamayı neden kabul merak ederek.

"Halkınızın barışı kabul etmesinin tek yolu buydu," diye ekleyerek dile getirilmemiş soruma cevap veriyor. "Belgenin kendisi kalenizin kütüphanesinde saklanıyor. Bağlama büyüü, baban ya da sen anlaşmayı ikiye bölmedikçe bozulamayacak şekilde yaratıldı."

Yavaşça kolunu sıkıyorum. "Tahtımı geri alırsam, yeni bir anlaşma yapabiliriz ve anlaşmamızdaki bu koşulu kaldırırım."

Hala duruyor. "Bunu yapar mısın?"

Başımı sallıyorum ve sonra ona hafifçe gülümseyecek kadar dönüyorum. "Kendi kocama güvenemeyeceksem kime güvenebilirim?"

Yakışıklı bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor.

İyice bitkin düşmüş bir halde gözlerimi kapatıyorum ve kendimi uyanıklık ile rüyalar arasındaki o boşluğa bırakıyorum.

"Şimdi uyu Lyana," güçlü kolu belimi sıkıca sararken nefesi kulağımda ılık, "Seni sıcak ve güvende tutacağım."

Derin bir iç çekerek uykuya daldım.

BÖLÜM 26

CAELEN

S İnsan eşim çok kırılgan. Fark ettiğimden daha fazla. Yalnız seyahat ediyor olsaydı muhtemelen bu gece soğuktan ölürdü. Bu düşünce içime ağır bir yük gibi çöküyor. göğsüne bakıyorum.

Benimkinden çok farklı olan kulağının yumuşak kıvrımlı kabuğunu incelerken dudaklarımı bir gülümseme kaplıyor. Eğer çocuklarımız olsaydı, acaba kimin özelliklerini miras alırlardı? Benimkini mi yoksa onunkini mi?

Tüm düşünüyorum. Dünyada yalnız nefret ediyorum. Ailesiz olmayı hayal bile edemiyorum. Düşüncelerim Bran'e dönüyor. Onu en iyi arkadaşı olarak görüyor ama Bran'in onu çok daha fazlası olarak gördüğünü anlamak çok kolay.

sonra duygularını açıklamak ve eşi olmak için ona yaklaşmak için ne kadar bekleyeceğini merak ediyorum.

Bu düşünce boğazımda acı bir asit gibi yanarken, kıskançlık içimde derinlere doğru kıvrılıyor. Beni istemiyor ve ben de bunu kabul etmeliyim. Daha önce evliliğimizi tartıştığımızda da aynı şeyi söylemişti. Bu anlaşmaya, bizimkinin her iki taraf için de yalnızca siyasi kazanca dayalı bir birliktelik olacağına inanarak girdim.

Ancak evlendiğimizde, onun beni seveceğine, onurlandıracağına ve değer vereceğine dair insani yeminlerinin, Elf törenindeki sözlerin benim için olduğu kadar kendi halkı için de bağlayıcı olduğunu düşünmüştüm. Bu yüzden, çok geç fark etmeden önce ona karşı kalbimi çoktan yumuşatmıştım.

Ve şimdi, kendimi imkansız bir durumda buluyorum. Ona gerçekten değer veriyorum. Bunu planlamamıştım.

Bunu düşünürken bile, bunun tamamen doğru olmadığını biliyorum. Duygularım sadece önemsemenin ötesine geçiyor. Ona aşık oluyorum. Bu beni

Sadece iki seçeneğim vardı. Ya kendimi onun gitmesine izin vermeye zorlamalıyım ya da onu benim olmaya ikna etmeliyim.

Gözlerimi kapatarak, gölgelerden bizi izleyen yaratıklara bir zihinsel tehdit daha gönderiyorum ve onları uzak durmaları ya da gazabıma uğramaları konusunda uyarıyorum. Kayanın içine doğru çekildiklerinden emin olduğumda, kendimi uzaklaşmaya bırakıyorum.

Sabah uyandığımda o hâlâ derin uykudaydı. Erken şafağın yumuşak ışığı yukarıdan süzülüyor ve onu neredeyse ruhani bir parıltıya büründürüyor.

Hafifçe titriyor ve içgüdüsel olarak kolumu beline onu kendime çekiyorum. O da bana daha da sokularak karşılık veriyor.

Ne yaptığımın farkına bile varmadan, nazikçe saçlarını okşuyor ve narin kokusunu derin derin içime çekiyorum.

Benim. Alçak bir hırıltı göğsümü titretirken bu kelime zihnimde yanıp sönüyor. Onunla ilgili her şey beni çağırıyor. Vücudunun benimkine yumuşak baskısı, kokusu, gülümsemesinin anısı.

Ağır bir iç çekişle bu serseri düşünceleri bir kenara itiyorum. O beni istemiyor. bağı koparmak ve evliliğimizden kurtulmak istiyor. Kendimi geri çekilmeye ve ayağa kalkmaya zorluyorum.

Mağarayı tararken battaniyeleri dikkatlice omuzlarına doluyorum. Karanlıktan bizi gözleyen örümceklere bir uyarı daha yapıyorum. Niyetlerini araştırırken tehlike ya da açlık değil, sadece merak buluyorum ama Lyana'nın bunu anlamayacağını biliyorum. Bu yüzden ölüm tehdidi altında geri çekilmelerini emrediyorum.

Aklımı Lyana'dan uzaklaştırmak isteyerek sessizce giyiniyorum ve biraz ileride keşif karar veriyorum. Adım sesleriyle onu uyandırmamak için botlarımı geride bırakıyorum.

Çok uzaklaşmamıştım ki tünelde kalbimi göğsümde durduran delici bir çığlık yankılandı.

Tereddüt etmeden kulak tırmalayan sese doğru koşuyorum ve Lyana'yı botlarımdan biriyle bir örümceğe vururken buluyorum. Zihnimde geri çekilmesini sağlamak için örümceğe uzanıyorum ama çok geç.

Mide bulandırıcı bir çıtırtıyla onu botumla eziyor. Derinin üzerine sıçrayan yeşil yapışkan maddeye burnumu kırıstırıyorum. Büyük bir örümcek bağırsağı botumdan kayıyor ve taş zemine çarpıyor. O *çizmeleri severdim*.

Ancak zaferi kısa sürdü, çünkü onun yerini başka örümcekler aldı. Diğer botumu kaptı.

"Lyana!"

"Caelen!" Dönüyor ve ileri atılıyor, kaçmak için umutsuz bir çabayla bedenime tırmanıyor.

Ona sıkıca sarılıp örümceklere öfke dolu bir tehdit savurarak, hemen geri çekilmezlerse hızlı bir ölüm vaat ederek bakarken içimi şiddetli bir koruma duygusu dolduruyor. Elimden gelse onu hiçbir şeyin korkutmasına izin vermeyeceğim.

Gölgelerin içine doğru kaçışmalarını memnuniyetle izliyorum. "Artık bizi yalnız bırakmalılar," diye bilgilendiriyorum onu.

Onu sıkıca tutuyorum, yumuşak, uysal vücudunun ağırlığının bana yapışmasından garip bir şekilde zevk alıyorum. Üzerinde sadece iç çamaşırı ve sütyeni varken, elimle sırtını kavrayıp ona destek oluyorum. Kalbi göğsüme çarpıyor.

"Emin misin?" diye sorar.

"Evet."

Altın sarısı gözleri benimkilerle buluştuğunda dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Diğerlerine yaptığım gibi onlara da hızlı bir ölüm sözü verdim. Bu onları şimdiye kadar uzak tuttu. Belki de daha fazla yol kat ettiğim için, onlar-"

"*Hangi diğlerleri?*" Bana suçlayıcı bir bakış fırlattı. "*Bana söyledin* burada hiç örümcek yoktu."

Bir hata yaptım.

Onun gazabından kaçınmayı umarak kendimi açıklamak için hızla hareket ediyorum. "Fareye verdiğiniz tepkiden sonra örümcekleri dikkatinize sunmanın akıllıca olacağını düşünmedim."

Benden uzaklaşırken gözlerini kısıyor. Ayaklarını yere indiriyorum ve o da katlanmış giysilerine doğru yürüyor.

"Ben de senin mükemmel bir koca olduğunu düşünüyordum," mırıldanıyor nefesinin altında.

Benim mükemmel olduğumu mu düşündü? Göğsüm gururla kabardı.

"Ama sanırım yanılmışım," diye kendi kendine devam ediyor, o kadar alçak bir sesle ki neredeyse kaçıracağım. Onun sözleri karşısında göğsüm hızla iniyor.

Bana kızgın olduğunu ve gözlerimi onun kısmen çıplak halinden kaçırmam gerektiğini biliyorum ama kendimi başka tarafa bakmaya zorlayamıyorum. Göğüslerinin duygusal kıvrımlarına ve kalçalarının nazik kıvrımlarına takdirle bakarken ağzım kuruyor.

Tuniği kafasına geçiriyor ve sonra bana ters ters bakıyor. "Sakıncası var mı?"

Kelimelerim arasında bocalarken tüm vücudum ateşle kızarıyor. "Of -Tabii ki. Bağışlayın beni." Bakışlarımı hızla yere indiriyorum.

Botlarımı almak için hareket ediyorum, yeşil yapışkanla kaplı olanı tutarken derin bir iç çekiyorum.

"Botun için üzgünüm," diye teklif ediyor.

Benimkilerin hemen yanında olduklarını hatırladığımda bakışlarım onun botlarına gidiyor. Sanki dile getirilmemiş sorumu hissetmiş gibi omuz silkiyor. "Seninkiler daha büyük. Canavarları ezmek için daha iyi."

Kaşlarımı kaldırıyorum, o da gülüyor. "Bana öyle bakma. Onlar sadece bot."

"O çizmeleri oldukça sevmiştim. Elimde cüce kokmayan tek şey onlardı."

Sahte bir kızgınlıkla gözlerini deviriyor. "Onları senin için sonra yıkarım, tamam mı?"

Alay ederken dudaklarım seğiriyor. "Artık ne kadar sabun ve suyun onları temizleyeceğinden şüpheliyim."

Boğazından kahkahalar yükseliyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en büyüleyici ses. "Elflerin bu kadar dramatik bilmiyordum."

Bir gülümseme serbest kalmakla tehdit ederken bile dudaklarımı büzüyorum. "Sanırım benim türümü Fae'lerle karıştırıyorsun. Onların arasında biraz zaman geçirene kadar drama görmediniz."

Biraz daha gülüyor. "Bir Elf'le evli olmam iyi bir şey o zaman, değil mi?"

Dudakları çarpıcı bir gülümsemeye kıvrılırken kalbim duracak gibi oluyor. "Evet, bu öyle."

BÖLÜM 27

LYANA

A Tünelde yürürken ışık tekrar kararıyor ve net bir şekilde görmemi zorlaştırıyor. Caelen elimi tuttu. Parmaklarını benimkilere geçirip beni kendine çekiyor.

onun arkasında.

Botunun her adımda gıcırdamayı kesmesi biraz zaman alıyor. İnce derinin artık tamir edilemeyecek kadar harap olduğundan yakınırken onu dinliyorum. Yine de bunu beni kızdırmak ve zihnimi karanlıktan ve görüş alanımın ötesindeki gölgelerde hareket eden sıçrayan yaratıkların seslerinden uzak tutmak için yaptığından şüpheleniyorum.

Caelen aniden duruyor ve göğsümde panik dalgalanıyor. "Ne oldu? Bu mu?"

"Tavan alçalıyor. Sürünmemiz gerekecek. Bir dakika bekle," diyor Elimi bırakırken. "Çantamdan biraz ip almam gerekecek."

"İp mi? Ne için?"

"Böylece seni dar tünelde kaybetmeyeceğim."

Göğsümde panik oluşmaya başladığında sertçe yutkunuyorum.

Çantasını ararken kumaş hışırtılarının sesi duvarlarda yankılanıyor. İpi bulduğunda belime bağlıyor. "Diğer ucunu kendime bağlayacağım, böylece beni takip edebilirsin."

Arkasından, simsiyahlığın içinde kaybolan dar açıklığa bakıyorum. Çocukken bir kuyuda mahsur kaldığım karanlık anılar aklıma geliyor. Titreyen bir nefes alıyorum. "Caelen, oraya girebileceğimi sanmıyorum."

Ellerimi ellerinin arasına aldı. "Evet, yapabilirsin."

Beni ona doğru çekmeye çalıştığında geri çekiliyorum. "Caelen," sesimi eşit tutmak için mücadele ediyorum. "Bekle."

Ellerimi nazikçe sıkıyor, nasırlı başparmakları parmak eklemlerimin üzerinde yatıştırıcı daireler çiziyor. "Bunu yapabilirsin, Lyana." Sesi kadife gibi sıcak ve pürüzsüz. "Tüm zaman boyunca seninle olacağım. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Söz veriyor musun?" Sesim zar zor bir gıcırtyla çıkıyor.

Gözlerimde yaşlar birikiyor ama onları geri kırıyorum. Korkumdan utanıyorum ve zayıf görünmekten nefret ediyorum.

"Söz veriyorum," diye fısıldıyor usulca.

Birlikte ellerimizin ve dizlerimizin üzerine çöküyoruz ve ben tamamen kör ve tamamen korkmuş bir şekilde karanlığın içinde sürünüyorum. Sıkıştıkça sert kaya her nefeste etrafımı daha sıkı sarıyor gibi görünüyor.

Kendimi soğuk, taş zemine doğru çekerken nabzım kulaklarımda atıyor ve diğer tüm sesleri bastırıyor. Belimdeki gergin halata odaklanıyorum, kendimi vücudumun etrafındaki sıkı çekime bağlıyorum ve bana yalnız olmadığımı hatırlatıyor.

Hiçbir uyarı olmadan, gevşiyor. Panik kalbimi ele geçiriyor.

"Caelen!" "Lyana, ip gevşedi. Tekrar bağlıyorum."

Nefes almakta zorlanırken göğsüm hızla inip kalkıyor. Sanki duvarlar üzerime üzerime geliyor gibi hissediyorum. Körü körüne elimi uzatıyorum ve sadece sert bir taş buluyorum.

Karanlık anılar geri dönerken kirpiklerimden yasak gözyaşları akıyor. Caelen'in sıcak eli benimkini buluyor. Parmaklarımızı birbirine geçirirken avucunun sert nasırları yumuşak bir şekilde benimkine sürtünüyor. "Lyana, her yolunda," diye fısıldıyor.

Gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Caelen." Sesim titriyor. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Bunu yapabilirim. Bunu ." Cesaretimi toplamaya çalışarak fısıltıyla söylediğim sözleri tekrarlıyorum.

Korkumdan ve zayıf hissetmekten nefret ediyorum. Ben böyle biri değilim.

Derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum, kalp atışlarımı ve nefes alış verişimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Annemi, kardeşimi ve babamı düşünüyorum. Ailem gitmiş. Yapayalnızım. Bundan daha güçlü olmalıyım. Olmak *zorundayım*.

"Yalnız değilsin," diye fısıldıyor Caelen'in sesi karanlığın içinde ve düşüncelerimi yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum. "Ben buradayım Lyana. Bunu yapabilirsin. Benim için bir ok yedin," diyor. "Bunun yanında bu hiçbir şey."

Başımı salladım. ". Devam edelim."

Kendimi hareket etmeye zorlarken nefesime odaklanıyorum, tünelde sürünürken bir elim diğerinin önünde. Şaşırtıcı bir şekilde, ilerledikçe kolaylaşıyor.

"Neredeyse mı?"

Caelen cevap vermeden önce bir süre tereddüt ediyor. "Ben... bilmiyorum."

Benden gergin bir kıkırdama kaçıyor. "Beni daha iyi hissettirmek için yalan söyleyebilirdin, biliyorsun."

"Eşinin dürüstlüğünü takdir edeceğini düşünmüştüm," diye hafifçe takılıyor. "Örümcekler hakkında yalan söylediğim için bana kızmıştın, değil mi?"

Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. "Normalde dürüst bir koca iyi bir şeydir. Ama... sanırım bu durumda değil."

Bir an sessiz kaldı. "O zaman... neredeyse ."

Şakasına kahkahalarla güldüm. "Artık çok geç. Bana zaten gerçeği söyledin; şimdi geri alamazsın."

"Sanırım hayır," diyor ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Ama yakında geçeceğiz. Eğer geçit imkânsız olsaydı, Cüce dostunun bizi buraya göndereceğinden şüpheliyim."

Dudaklarımda bir sırıtış belirliyor. "Bran ona ne kadar güvendiğini duysa şok olurdu. Bunu ona anlatmak için sabırsızlanıyorum."

"Belki de bunu kendine saklasan daha iyi olur. Cüceler zaten kendileriyle dolu."

"Elfler için de aynı şeyi duymuştum," diye şaka yapıyorum. Alay ediyor. "O zaman yanlış bilgilendirilmişsin."

Tekrar gülüyorum, ses kapalı alanda yüksek sesle yankılanıyor. Aniden duruyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Özür dilerim. Bu kadar yüksek sesle konuşmak istememiştim."

"Sorun değil," diye yanıtlıyor. "Kahkahanızın sesini çok seviyorum."

Karanlığın içinde onu takip ederken göğsümde mutluluk çiçekleri açıyor.

Sonunda diğer tarafa ulaştığımızda, tavandaki bir açıklıktan içeri yumuşak bir ışık sızıyor. Fazla değil ama en azından Caelen'i şimdi çok daha iyi görebiliyorum. Ayağa kalkıyoruz ve ben başımı ışığa doğru kaldırıp etrafımızdaki boşluğun tadını çıkarıyorum.

"Biraz dinlenmeli ve bir şeyler yemeliyiz," diyor. "Korkarım önümüzde hâlâ uzun bir yolculuk var."

". "

Birlikte yan yana oturup çantalarımızdan çıkardığımız ekmek ve peynirden yiyoruz. Hafifçe titriyorum ve Caelen yatak örtüsünü çıkarıp üzerime sarıyor. "Peki ya sen?" diye soruyorum. "Üşümüyor musun?"

"Bu... dayanılmaz değil," diye yanıtlıyor.

Köşeyi kaldırıp omzuna atıyorum ve ikimizin etrafına sarıyorum. "Böyle daha mı iyi?"

Yakışıklı bir gülümsemeyle kalbimi çarptırıyor. "Evet, öyle. Teşekkür ederim."

Caelen'e doğru eğilerek vücudundan yayılan sıcaklığı hevesle içime çekiyorum. "Daha önce bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Elbette." Bakışları benimkileri tarıyor. "Her zaman kapalı alan korkunuz var mıydı?"

"Küçükken bir kuyuya düştüm. Arthur ve ben Bran ve kardeşi Rob ile oynuyorduk. Dilek kuyusu olduğunu söylediler. Bir dilek tutmak için kenarına eğildim ve içine düştüm." Ürperiyorum ve Caelen kolunu bana doluyor. "Beni çıkarana kadar birkaç saat mahsur kaldım."

"Bu korkunç bir şey olmalı."

"Öyleydi. Ve o zamandan beri beni korkutuyor. Ama bir şeyi daha önce fark ettim."

"Neydi o?"

"Tahtımı yeniden kazanmak ve Eryadon'u yönetmek istiyorsam, artık korkmayı göze alamam." Boğazımdaki yumruya karşı yutkunuyorum. "Ben ailemin son ferdiyim. Artık yalnızım." Kelimeler göğsüme ağır bir taş gibi yerleşiyor. "Cesur olmak zorundayım."

Çenemi kavrayıp başımı onunkine doğru eğiyor. "Yalnız değilsin Lyana."

Bakışları nazik bir okşayış gibi yüzümde geziniyor. Onun gözlerinde kendimi kolayca kaybedebilirim. Caelen hiç de bir Yüce Elf beklediğim gibi biri değil. Sıcak, nazik ve şefkatli biri. Ama sadece bu değil. Ondaki bir şey beni çekiyor.

Uzanıp yanağını okşuyorum. Başparmağımı hafifçe alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. Belki de ona bu şekilde dokunacak kadar cesur olmamı sağlayan şey son zamanlarda yaşadığım korkudur ya da belki de başka bir şeydir.

Kalbim güm güm atıyor ve o yakınımaya eğildiğinde tüm bedenim beklentiyle titriyor. Aramızdaki küçük boşluğu kapatmadan bir an önce nefesinin yumuşak nane kokusu tenimi yıkıyor. Dudakları şefkatli bir öpücükle benimkilere değiyor.

Burnunun ucunu benimkinin yanında gezdirecek kadar geri çekiyor. Parmaklarını saçlarımin arasında gezdiriyor ve

Başımı okşuyor, dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırarak nazik ve keşfedici bir öpücük konduruyor. Erkeksi kokusu -tarçın ve baharat- etrafımı sarıyor.

Elleri belime dolanıyor, dilini dudaklarımdan kenarında gezdirip içeri girmek isterken beni kendine çekiyor.

Nefes ve dili benimkini bulup hafifçe okşuyor. İçimdeki ateş kıvılcımlanıyor ve öpüşmemiz daha acil bir hal alıyor. Elini saçlarıma gömüyor, dudakları ve diliyle ağzımı sahiplenirken yüzümü ona doğru çevirmek için uzun telleri kavırıyor.

Taşın yumuşak sürtünme sesi yakınlarda yankılanıyor, ikimizi de ürkütüyor ve geri çekiliyoruz.

"Neydi o?"

Önündeki karanlık tüneli tararken boğazından alçak bir hırıltı yükseliyor. "Merak etmeyin. Onları uyardım."

"Onlar mı?" Sesim neredeyse gıcırdayarak soruyorum. "Yani... birden fazla mı?"

Kaşlarını çatıyor. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Sorusu beni duraksattı. "Onlar her neyse bizi rahat bırakacaklar mı?"

Başını sallıyor.

"Bu benim için yeterince iyi o zaman."

Ayağa kalkıyor ve elini uzatarak beni yanına çekiyor. "Ancak daha fazlası geliyor. Gitmeliyiz."

Sözleri omurgamda küçük bir ürperti yaratıyor ama korkumu bastırmak için kendimi zorluyorum.

Elim onun elinde, karanlıkta yolumuza devam ediyoruz. Öpüşmemiz hakkında hiçbir şey söylemiyor, ben de söylemiyorum ama aklım sürekli onun dudaklarının benimkiler üzerindeki anısına dönüyor.

Onu öpmemeliydim. Evliliğimizi feshetmeyi çoktan kabul ettik. İnsan bir eş istemiyor.

Ve yine de... sözümüz kesilene kadar geri çekilmedi. Belki de benim ona hissettiğim gibi o da bana karşı bir şeyler hissediyordur.

Ya da belki de pişmanlık duyuyor ve bu yüzden bahsetmiyor.

Muhtemelen beni istemediği halde onu öptüğüm için kendimi çok aptal hissediyorum.

Ona bunu sormak istiyorum ama ağzımı her açtığımda kelimeler boğazımda düğümleniyor. Nereden başlayacağımdan bile emin değilim.

Ancak devam ettikçe, bundan çok daha büyük sorunlarımız olduğunu fark ediyorum. Hayatta kalmaya odaklanmalıyız, geri dönebilecek ya da dönmeyecek duygu ve hisleri analiz etmeye değil.

Duygularımı bastırmak için kendimi zorluyorum. Kalbimi bu adama kaptırma tehlikesiyle karşı karşıyayım ve bu riske girmek istemediğim bir şey. Ama Caelen'e baktığımda artık çok geç olduğunu fark ediyorum. Ona aşık oluyorum. Ve şimdi tek umudum onun da bir şekilde aynı şeyi hissetmesi.

BÖLÜM 28

CAELEN

Tünelin çıkışına ulaştığımızda uzun bir gün olmuştu. Koridor o kadar küçük ve dar ki günün büyük bir kısmını ellerimiz ve dizlerimiz üzerinde sürünerek geçirdik.

Aklım sürekli öpüşmemize gidiyor. Şimdi bile onun yumuşak dudaklarının benimkilere dokunuşunu özlüyorum. zamandan beri bu konuda hiçbir şey söylemedi ve belki de şimdi pişman olmasından endişe ediyorum.

Belki de aklı sadece mağarada meşguldü. Bana duyduğu güvene hayran kaldım. Yolculuğumuzun çoğunda hiçbir şey göremedi ve ona rehberlik etmem için tamamen bana güvendi.

Biz mağara ağzına doğru ilerlerken ışık ilerideki mağaraya süzülüyor. Eli hâlâ benim elimde, mağaraya doğru yürüyoruz. Dışarıya ulaştığımız anda elini bırakmaya isteksizim ama artık ışığa çıktığımızı ve net bir şekilde görebildiğine göre onu tutmak için bir neden yok.

Lyana başını yukarı kaldırıyor ve batan güneşe dostça bir selam verircesine kollarını iki yana açıyor.

Altın rengi ışık onu sarıp sarmaladıkça tamamen kendimden geçmiş bir halde ona bakıyorum. O gerçekten de şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın.

Onu gözlemlerken içimi şiddetli bir sahiplenme duygusu kaplıyor. Evlendiğimizde böyle hissetmeyi hiç beklemiyordum. Ona bakarken, taç yaprakları gibi yumuşak tenine dokunma arzusuyla yanıp tutuşmayı. Onu arasına alıp sımsıkı sarılma isteğiyle savaşmak zorunda kalacağımı.

Uzun, siyah saçlarının arasından serin bir esinti esiyor. Parmaklarımı ipeksi tellerde gezdirmeyi, onları sıkıca kavramayı ve boynunun uzun sütununu ortaya çıkarmak için başını yukarı kaldırmayı arzuluyorum.

Ona göre, ettiğimiz insan yeminleri bağlayıcı değildi ama bakışlarım boynundaki nabız gibi atan atardamara yöneldiğinde, onu halkımın yöntemleriyle kendime bağlamayı her şeyden çok arzuluyorum. Karanlık ve ilkel bir şey derinlerden ortaya çıkıyor, dişlerimi onun hassas etine batırmamı ve onu gerçek eşim olarak talep etmemi istiyor.

Bana döndü. Altın sarısı parlak gözleri gözlerimi tarıyor ve ben onların derinliklerinde tamamen kayboluyorum. "Teşekkür ," diye mırıldandı. "Mağarada bana yardım ettiğin için."

Konuşamıyorum, çenemi eğiyorum. Bakışlarım yüzünde geziniyor. Acaba kara öpücüğümü kabul edecek mi, yoksa bu onu korkutacak mı?

Bran ona Vahşi Av'dan bahsettiğinde çok korkmuş görünüyordu.

Bakışlarım onun yumuşak, dolgun dudaklarına düşüyor. Onu tekrar öpmeyi ama bunu isteyip istemediğini bilmiyorum.

Her ne kadar onunla olanlar hakkında konuşmak istesem de nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Yanakları kıpkırmızı olup gözlerini benden kaçırdığında ona baktığımı fark ediyorum.

Belki de korktuğum gibidir ve öpüştüğümüze pişman olmuştur.

Derin bir iç çekerek bakışlarımı onunkilerden ayırıp ormanı tarıyorum. Güvenli bir yer ve sığınak bulmaya odaklanmalıyız. Fredrik ve kraliçenin onu aramaktan vazgeçmeyeceklerinden eminim.

Rüzgâr okyanusun keskin, tuzlu kokusunun hafif bir ipucunu taşıyor. Solwyck'ten ve topraklarını sınırlayan Kuzey Denizi'nden çok uzakta olamayız.

Onun ötesinde krallığım Rivenyl uzanıyor. Ama burası ve orası arasında, türümün pek sevilmediğini biliyorum. Yol boyunca başımıza bir bela gelmemesi için dua ediyorum.

BÖLÜM 29

LYANA

A Gün boyunca tünelde süründükten sonra giysilerim tamamen kırıışmış durumda. Kumaşı düzeltmek için elimi tuniğimde gezdiriyorum, elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum.

Ben başka bir şey olduğumda hiç etkilenmiyorum.

Onu öpmemeliydim. Beni isteyeceğini düşünecek kadar nasıl aptal olabildim? Neden bir insanı istesin *ki*? Bir Elf kadınının güzelliğinin yanında benim bir hiç olduğuma eminim.

Caelen'i incelerken, Cüce kıyafetleri içinde bile ne kadar yakışıklı olduğunu fark ediyorum.

Cücelerin boyları insanlara benzer ancak daha sağlam yapılarıdır. Geniş omuzları ve göğüsleri, kol ve bacaklarındaki kalın kas kordonları ile onları insanlardan ayırmak kolaydır.

Ancak bakışlarım Caelen'in üzerinde gezinirken, onun onlardan ne kadar uzun olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum. Ona ödünç verdikleri pantolonun paçası ancak baldırının ortasına ulaşıyor ve kumaş garip bir şekilde vücuduna oturuyor. Hiçbir şekilde küçük bir adam değil. Geniş omuzları dar bir bele doğru inceliyor ve vücudu zayıf ve kaslı. Mağarada ona sarıldığımda ne kadar sağlam yapılı olduğunu fark ettim; üzerinde bir gram bile yağ yoktu.

Öpüşmemizin anısı bedenimi ısıtıyor. Kendimi odaklanmaya zorlayarak önümüzde uzanan ormana bakıyorum. "Sence Solwyck sahilinden ne kadar ?"

Rüzgârı koklarken burun delikleri parlıyor. "Denizin ve külün kokusu burada hafif. Eryadon ve Solwyck arasındaki sınıra varmadan önce belki bir günlük yolumuz var. Ondan sonra da Rivenyl'e bir gün daha." Bana döndü. "Buradan olabildiğince uzağa gitmeliyiz.

Fredrik'in adamlarından herhangi birinin bir şekilde bu tünelden haberdar olması ihtimaline karşı."

Bran ve Cüceleri düşünüp iyi olduklarını umarken içimi endişe kaplıyor. "Sence Fredrik ve ordusu biz gittikten sonra cüceleri dağlarında yalnız mı bıraktı?"

"Cüceler hayali büyüde ustadır. Bu tuzağın Fredrik'in adamlarını uzaklaştırmak için işe yaradığından eminim."

"Umarım öyledir," diye mırıldanıyorum. Ufka doğru bakıyorum. "Hadi gidelim."

Ormanda ilerlerken gözleri sanki bir tehlike arıyormuş gibi sürekli etrafımızı tarıyor. İlerideki ormanda bir şey hareket ediyor ve duraklıyor. Kolumdan tutup beni arkasına çektiğinde korku omurgamda dalgalanıyor.

"Ne oldu?" Sesim ancak fısıltı kadar çıkarken soruyorum.

"Bir Kurt değiştirici," diye cevap veriyor o kadar alçak bir sesle ki neredeyse duyamıyorum. "Sana kaçmanı söylersem tereddüt etme."

Kemerimdeki hançeri çekiyorum. Benim için yaptığı onca şeyden sonra onu arkamda bırakmamın imkânı yok. "Seni bırakmayacağım."

Dümdüz önüne bakarken ölümcül dişleri ve pençeleri ortaya çıkıyor. "Göster kendini Kurt," diye hırlıyor.

Gölgelerin arasından bir adam çıktığında kalbim küt küt atıyor. Parlayan yeşil gözleri tehditkâr bir bakışla bizi inceliyor ve vahşi bir sırıtışla iki sıra parıldayan beyaz dişlerini gösteriyor. "Ne zamandan beri bir Yüce Elf bir insanı koruyor?"

Caelen boğazından alçak hırlıyor. "Kimsin sen?"

"Bir avcı," diyor alçak ve uğursuz bir sesle. "Kraliçe beni prensesi öldürüp kalbini geri getirmem için gönderdi."

Korku içimin derinliklerine işliyor. Kurt'un bakışları benimkilere kilitlenirken bıçağı önümde tutuyorum.

"Ona dokunmadan önce öleceksin," diye hırlıyor Caelen.

"Sakin ol Prens Caelen," diye hırılıyor Kurt. "Eşinizi öldürmek gibi bir niyetim yok."

"O zaman neden buradasın?" Caelen .

Kurt dikkatini tekrar bana çeviriyor. Tek dizinin üzerine çöküp eğilirken şaşkınlıkla izliyorum. "Benim adım Malak ve sizi uyarmaya geldim Prens. Kraliçenin gönderdiği tek avcı ben değilim. Arkamdan bir başkası daha geliyor. Adı Kalov ve en iyi iz sürücülerimizden biri."

Onu ihtiyatla inceliyorum. "Sana neden güveneyim ki?"

Başını kaldırdı. "Kardeşin Arthur bir keresinde hayatımı kurtarmıştı. Karşılığında ona kan yemini ettim. Kardeşin öldüğü için, yeminim artık seni de kapsıyor."

"Malak." Caelen alçak sesle homurdanıyor. "Adını tanıdığımı biliyordum. Sen Winterhold'un bir prensisin, taht için ikinci sıradasın. Neden kendi kardeşin Prens Fredrik'e ihanet edesin ki?"

Keskin bir nefes alıyorum.

Malak gözlerini kısar. "Eğer kim olduğumu biliyorsanız, şüphesiz hikâyemi de duymuşsunuzdur."

Caelen başını hafifçe sallayarak çenesini eğiyor.

"Sevgili Luna'mın üzerine yemin ederim ki söylediklerim doğrudur. Buraya sizi uyarmaya geldim," diye cevap veriyor ciddiyetle. "Ve eğer yalan söylüyorsam tanrılar beni çarpsın."

Caelen duruşunu gevşetiyor. Elimi tutup beni yanına çekmeden önce bir an Malak'ı inceliyor. "Bize bu avcı Kalov'dan nasıl kurtulacağımızı anlat."

"Senden yaklaşık yarım günlük mesafede," diye cevap veriyor Malak. "Fredrik'in sizi avlama emrini verdiğini duyduğumda, doğruca Rivenyl'e gideceğinizi biliyordum."

"Bizi nerede bulacağını nasıl bildin?" diye sordum.

". Eski tanrılara dua ettim. Onlar da toprak ve ağaçlar aracılığıyla bana senin yerini fısıldadılar."

Eski tanrıların biriyle bu şekilde konuştuğunu hiç duymamıştım.

"Sizin türünüzün eski tanrıların yöntemlerini anlamasını beklemiyorum," diyor, muhtemelen yüz ifademdeki şüpheyi okuyarak. "İnsan ırkı geçmişine ait pek çok şeyi unuttu. Benim akrabalarımın hepsi de onları hatırlamıyor. *Ben* geriye kalan birkaç kişiden biriyim."

"Bizim için Fredrik'e, öz kardeşine ihanet mi edeceksin?" diye sordum.

Ayağa kalkıyor. "Evet. Sana yardım etmek için kardeşine ettiğim kan yemininden daha fazla sebebim var. Fredrik ve babam, her şeyden çok sevdiğim kızımı öldürmekle tehdit etti. Ben de Fredrik ve babamın saltanatının sona erdiğini görmek istiyorum, Eryadon'u fethederek güçlendiğini değil."

"Eryadon çoktan fethedildi," diyorum ona, kelimeler derinliklerinde acı bir asit gibi. "Babam öldü ve üvey annem şimdi kardeşinin yanında tahtta oturuyor."

Bana ayık bir şekilde bakıyor. "H     hayattasınız Prenses. Tüm umutlar tükenmiş değil." Duraksıyor. "Bu yüzden sizi avlıyorlar."

Gözleriyle eşit bir şekilde buluşmak için çenemi yukarı kaldırıyorum. "Peki bize nasıl yardım etmeyi planlıyorsun?"

"Bana giysilerinizden bir parça verin Prenses." Caelen'e bakar. "Ve benimle kıyafet takası yapın, Prens Caelen. Yarından  nce Solwyck'e ulaşamayacaksınız ve o zamana kadar savunmasızsınız."

"Eşyalarımızı neden istiyorsun?" diye sordum.

"Onları buradan ters yöne götüreceğim. Anara Fae Krallığı'na doğru gideceğim ve kokunla sahte bir iz bırakarak Kalov'u senden uzaklaştıracam. Anara ve Rivenyl'in müttefik olduğu iyi bilinir, bu yüzden onu takip edeceğine inanıyorum." Bakışları Caelen'e kayıyor. "Sen ne diyorsun? Bana güvenecek misin?"

Caelen bana bir bakış fırlatıyor ve çenesini hafifçe sallayarak başını sallıyor.

Malak'ın hikayesi kulağa inandırıcı geliyor ve Caelen'in ona güvenmeye meyilli olması benim de aynı fikirde olmam için yeterli. Caelen başından beri bana göz kulak olmaktan başka bir şey yapmadı. Sebepsiz yere gardını düşürmezdi. "Yapacağız."

"Acele etmeliyiz," diyor Malak, tuniğini çıkarmaya başlamış bile.

İkisi de hızla değişirken dönüyorum ve sütyenimi çıkarıyorum. Kıyabildiğim tek parça o. Başka bir şeyle ayrılamayacak kadar üşüyorum. Caelen yeniden giyindiğinde burnunu kırıstırıyor ve Malak bir kahkaha atıyor. "Hislerimiz karşılıklı. Sizin Kurt kokusundan hoşlanmadığınız kadar ben de Elf kokusundan hoşlanmıyorum, Prens Caelen."

Caelen gözlerini kısıyor ama dudaklarının kenarlarından hafifçe kıvrıldığını fark ediyorum.

Sütyenimi ona uzattığımda Malak kaşlarını çattı. Burun delikleri genişliyor ve Caelen'e kurt gibi sırtıyor. "Seninkinin sadece politik bir evlilik olduğunu duymuştum. Peki bu eşya neden bu kadar Yüksek Elf kokuyor?"

Yanaklarım utançtan kızarıyor ve Caelen boğazından kısık bir sesle hırlayarak ona kara bir bakış fırlatıyor.

"Sakin ol," diyor Malak, ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırarak. "Sadece seninle dalga geçiyorum, Elf. Bir insanı sevmenin ne demek olduğunu bilirim."

Caelen doğrulur ve kolunu uzatır. Malak onu tutuyor, her biri diğerinin ön kolunu kavıyor. "Bunu unutmayacağız."

Malak başını sallayarak çenesini eğiyor ve dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Senin yatağına da ihtiyacım olacak," diyor ve kendi yatağını uzatıyor. "İşte. Benimkini al."

Değiş tokuşu yaparken Caelen sanki koku rahatsız ediciymiş gibi burnundan keskin bir hava üflüyor. Öte yandan ben hiçbir koku alamıyorum.

"Bunu da giymelisin." Malak bana bir pelerin uzattı.

Caelen'in dramatik olanın Fae'ler olduğunu iddia etmesine rağmen, yine tiksintiyle burnunu kırıstırıyor.

Malak devam ediyor. "Bu pelerin senin gizlemek için büyüldü. Gerçek görünüşünüzü gizleyecektir."

Elimi uzattım, o da tuttu. "Nezaketiniz için teşekkür ederim."

Yeşil gözleri benimkileri delip geçiyor. "Prens Arthur büyük bir adam ve daha da büyük bir savaşçıydı. Onu tanıdığım için onur duyuyorum ve bu dünyadan gittiği için üzgünüm."

Kardeşimi hatırlayınca boğazımdaki yumruya karşı yutkunuyorum.

"Fredrik bana yardım ettiğini öğrenirse sana ne olacak?"

"Bunun için endişelenmenize gerek yok Prenses. Siz büyük ve asil soyunuzun sonuncusunuz. Senin işin hayatta kalmak."

Caelen ayrılırken çenesini eğiyor. "Teşekkür , Malak."

Malak bir selam daha vererek ormana doğru koşuyor ve bizi yine yalnız bırakıyor.

Caelen pelerinin üzerime sıkıca sarıldığından emin oluyor. Kemerini çıkarıyor ve yerinde tutmak için belime doluyor.

Pelerinle tamamen örtüldüğümde emin olmak için ekstra özen göstermesinde çok şefkatli ve samimi bir şey var. Caelen eğiliyor ve burnu hassas tenimde gezinip beni koklarken tenim farkındalık karıncalanıyor.

Malak'ın sözleri zihnimde yeniden canlanıyor. Caelen'e bir insanı sevmenin ne demek olduğunu bildiğini söylemişti ve ben de ilk kez Caelen'e karşı hissettiklerimin inandığım gibi tamamen tek taraflı olup olmadığını merak ediyorum.

Geri çekildiğinde yüzünde sevimli bir gülümseme beliriyor. "Her şey yolunda," diyor. "Kurt kokusundan senin kokunu zar zor alabiliyorum."

Boynumun arkasını ovuyorum. "Ve... umarım bu iyidir."

Başını salladı. "Çok." Elimi uzatıyor, ben de avucumu onunkinin içine kaydırıyorum. "Hadi gidelim."

BÖLÜM 30

CAELEN

A Yol aldıkça Lyana'nın adımları yavaşlamaya başlıyor. "Durup biraz dinlenmek ister ?"

Doğrulur ve kararlılıkla çenesini kaldırır.

"Hayır. Devam kadar devam etmeliyiz."

"Seni taşımamı ister misin?" Teklif ediyorum. O daha cevap vermeden ekliyorum: "Ağırlığınız çok hafif; bana yük olmaz."

Bana hafif bir gülümseme veriyor. "Teşekkür Caelen, ama yürüyebilirim."

Devam ederken göz ucuyla onu inceliyorum. Yorgun olduğunu görmek çok kolay ama durmayı reddediyor. İradesi bir Yüce Elf'inki kadar güçlü.

Güneş yeryüzüne doğru alçalıyor ve gölgeler ağaçların arasında uzuyor. Daha ne kadar yürümemiz gerektiğinden emin değilim ama yorgunluğu ona ağırlık yapıyor. Yine de yüzünde bir kararlılık maskesi var.

Dikkatimi tekrar çevredeki ormana çeviriyorum. Güneşin son altın ışıkları araziye yayılıyor ve bana gecenin yakında üzerimize çökeceğini hatırlatıyor.

Dinlenecek bir yer bulmalıyız, tercihen açıkta değil. Nefesimin altında bir lanet mırıldanıyorum. Eryadon'la yapılan anlaşma olmasaydı, uyurken bizi düşman gözlerinden gizlemek için büyümü kullanabilirdim.

Çünkü yapamam, nerede dinleneceğimizi çok dikkatli seçmeliyim. Malak bizi avlayanın herhangi bir Kurt olmadığını, en iyi iz sürücülerinden biri olduğunu söyledi.

İçimde derin bir öfke kaynıyor. Eşime zarar vermeye cüret herkesin işini bitireceğim.

Ve yine de... o benim değil. Gerçekten değil.

Öpüştük ama beni kocası olarak istemediğini açıkça belirtti. Kutsal yeminler etti ama bunların sadece kelimelerden ibaret olduğunu iddia ediyor. Anlamıyorum. Benim halkım asla kolay kolay söz vermez, ama onunki veriyor gibi görünüyor.

"Malak Luna adında birinden bahsetti." Lyana'nın sesi beni düşüncelerimden koparıyor. "Kim o?"

"Onun sevgilisi olduğunu duymuştum, ancak bunu itiraf etmesine şaşırdım."

"Neden?"

"O bir insan."

"Ve... bu kötü bir şey mi?"

"İlle de kötü değil," diye cevap veriyorum.

"Sadece... zor." Lyana bana döndü.

"Anlamıyorum."

"Benim türümden herhangi birinin sizinkine aşık olması risklidir." "Senin türün mü? Sen bir Yüce Elf'sin, Kurt değiştiren değil."

"Diğer dünya varlıkları: Elfler, Kurtlar, Fae'ler, Ejderhalar, Merler ve benzerleri," diye açıklıyorum. "Sevdiğimizde, bu tam ve her şeyi tüketen bir şeydir. Ruhumuzun derinliklerinde yankılanan, varlığımızın özünü değiştiren geri dönülmez bir gerçektir. Kalbimizi bir kez başkasına verdiğimizde, bir zamanlar olduğumuz şeye geri dönüş yoktur. Ve bağlılık yemini ettiğimiz kişi olmadan asla bir bütün olamayız."

"Türünüzün birini bir kez sevdiğinde bunun sonsuza dek süreceğini mi söylüyorsunuz?" diye soruyor.

İnsani yeminleriyle bana aşkını vaat ettiğinde, bunu kastettiğine inandım. Kalbim sadece bir ortaklık değil, bir aşk evliliği ihtimaliyle umutla kabardı.

Dönüyorum ve onun güzel, altın sarısı gözleriyle sabit bir şekilde buluşuyorum. "Evet."

BÖLÜM 31

LYANA

H Yeşil gözleri tam olarak ayırt edemediğim bir duyguyla benimkileri arıyor. Benim ona hissettiğim gibi o da bana karşı bir şeyler hissediyor olabilir mi? Yoksa öpüştüğümüze pişman mı?

"Caelen, öpüştüğümüzde, ben-"

"Pişmansın," diye kesti. "Özür dilerim. Sen korkmuş ve senden faydalanmak istememiştim."

"mı?" Sesimin tonu yükselirken soruyorum. "Neden sen? *Ben* de seni öptüm."

"Evet, ama savunmasız bir durumdaydın," diyor. "Yapmamalıydım-" Onu susturmak için parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Caelen, ben-"

Arkamdaki ormanda delici bir uluma yankılanırken duruyorum.

Biz

· Caelen'in gözleri büyür.

"Bu bir Kurt Değiştiren mi yoksa sadece bir kurt mu?"

"Bilemiyorum," diye yanıtlıyor. "Hareket etmeye devam etmeliyiz. Almalıyız

buradan mümkün olduğunca uzaklaşın ve gece için bir sığınak bulun." "Katılıyorum."

Ormanın derinliklerine doğru ilerliyoruz. Gölgeler görüş alanımın kenarında dans ediyor ve içimi endişeyle dolduruyor.

Ancak Caelen'e baktığımda ve onun onlar hakkında endişesiz görüldüğünü fark ettiğimde, korkularımın bir kısmını yatıştırmaya yardımcı oluyor. Kurdun ulumasını bir daha duymadık ama avcının bizi takip ediyor olabileceği düşüncesi beni endişelendiriyor.

Bu bölge kalenin yakınındaki ormana kıyasla oldukça vahşi görünüyor. Uzun, telli dallar iskelet elleri gibi giysilerimizi çekiyor,

sanki bizi tuzağa düşürmeye çalışıyormuş gibi. Gece yaratıklarının ve böceklerin sesleri havayı dolduruyor.

Yansıyan gözler biz geçerken bizi dikkatle izliyor ama kimse yaklaşmıyor. Yakındaki bir baykuşun çığlığı beni ürkütüyor ve gözlerinin karanlıkta benimkinden çok daha iyi görebildiğini bilerek kendimi Caelen'e yaklaştırıyorum.

Ben onun yanında sessiz kalırken o sürekli olarak herhangi bir tehlikeye karşı etrafı tarıyor. Boş konuşmalarla onu rahatsız etmeye cesaret edemiyorum. Özellikle de avcının şu anda bile konumumuza yaklaşıyor olabileceğini bilerek.

Akan suyun sesi kulaklarıma ulaşıyor ve göğsümde umut kıvılcımları çakıyor. Çocukken Eryadon haritalarını incelerdim. Bizim krallığımız ile Solwyck'inki arasındaki sınır Merlyan Nehri'ydi. Caelen'e dönüyorum. "Eğer bu bölgeyle ilgili hafızam doğruysa, ileride geniş bir nehir var. Eğer karşıya geçmek için bir yol bulabilirsek, avcının bizi takip etmesi zorlaşır."

Başını sallar. "O zaman acele edelim. Karşı tarafta sığınacak bir yer bulabiliriz."

BÖLÜM 32

CAELEN

W

Suyun kenarına doğru ilerliyoruz ama nehrin ne kadar geniş ve akıntının ne kadar hızlı olduğunu fark edince cesaretim kırılıyor. Derinliğini bilmiyorum ama

özellikle de bir Yüksek Elf kadar kısa ve güçlü olmayan Lyana için geçmenin kolay olmayacağını biliyordu.

Çalkantılı suyu incelerken gözleri kocaman açılmış, şüphesiz hızla akan seli sağlıklı bir korku dozuyla değerlendiriyor.

"Yüzebilir misin?"

"Evet." Sanki endişemi okumuş gibi, "Bunu yapmak zorundayız Caelen. Başka seçeneğimiz yok."

Panik, onun sürüklenip gitmesi düşüncesiyle göğsümü sıkıyor. "Tünellerin dar kısmından geçerken yaptığımız gibi seni kendime bağlayacağım."

"Hayır," diye kesin bir dille ifade ediyor. "Bu çok tehlikeli. Eğer sürüklenecek olursam, seni de kendimle birlikte aşağı çekerim. Boğulmanı istemiyorum."

"Ben bir Yüce Elf'im," diye karşı çıktım. "Ben senden daha güçlüyüm. Birbirimize bağlıyken ikimizin de boğulma ihtimali-"

"Riske atmak istediğimden daha fazla," diye araya giriyor. Çenesini kapatıyor ve tekrar suya bakıyor. "Hadi gidelim."

Nehir kıyısına yaklaşıyor, akıntıya sabitlenmiş bir şekilde bakıyor. "Bu çok güçlü, Lyana. Daha aşağıya inip başka bir yol bulmalıyız."

"," diye yanıtlıyor. "Biz-"

Arkamızdaki ormanda bir uluma yankılanıyor. Ona doğru dönüyorum, havayı kokluyorum, sadece bir kurt olduğunu ve bir şekil değiştiren olmadığını umuyorum. Burun deliklerim tanıdık bir kokuyla dolarken çenemi sıkıyorum. "Kurt şekil değiştiren"

nefesimin altında lanet okudum. "Buradan geçmek zorundayız. Başka seçeneğimiz yok."

Çantamı çıkardım ve ipimi bulmak için hızlıca karıştırdım. Onu bulur bulmaz ayağa kalkıyorum ve Lyana'nın beline doluyorum. "Caelen, hayır!"

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Beni affet *karıcığım*," diye başlığın altını çiziyorum. "Ama şu anda ne söylediğin umurumda değil. Hangi koca eşini hayatta tutmak için elinden geleni yapmaz ki?"

İpi beline sağlam bir düğümle bağladıktan sonra diğer ucunu kendime sabitliyorum. "Çantayı bana ver," , ses tonum amaçladığımdan biraz daha sert, ama tartışacak vaktimiz yok. "İkisini de önüme bağlayacağım."

Dediğimi yapıyor ve dikkatimi tekrar ona vermeden önce suyu bir kez daha inceliyorum. "Seni sırtımda taşıyacağım ama ne olursa olsun tutunmalısın. Bunu yapabilir misin?"

Gözleri benimkileri arıyor. "Evet."

". Atla." Ona sırtımı dönmeye başlıyorum ama kolumdaki eli beni durduruyor.

"Caelen,
bekle." "Ne
oldu?"

Yüzü neredeyse benimkiyle aynı hizaya gelene kadar ayak parmaklarının üzerinde uzanıyor. Yanağımı avuçluyor. "Başıma bir şey gelirse, sen olduğun için mutlu olduğumu bilmeni istiyorum."

Ne demek istediğini sormaya başlıyorum ama aniden duruyorum. Işıl ışıl altın sarısı gözleri gözlerimi tarıyor ve ben onların derinliklerinde kayboluyorum. Eğiliyor ve dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyor.

Her şey çok kısa sürüyor ve o geri çekildiğinde, gitmesine izin vermeye isteksizim. Kollarımı beline doluyorum ve alnımı nazikçe onunkine bırakıyorum.

"Bu evliliği istemediğini biliyorum Caelen, ama sen harika bir koca oldun. Ve birlikte olabileceğim herkes arasından seninle evlendiğim için çok mutluyum."

Hâlâ bu evliliği arzulamadığıma inanıyor. Aslında, . Başta istemedim. Ama şimdi, her şey farklı. Ona aşık oldum. Bir insana. Beni ele geçiren bir kadın: bedenimi, zihnimi, kalbimi ve ruhumu. "Lyana, ben-"

Bir uluma daha havayı deliyor ve damarlarıma endişe doluyor. Ona söylemek istediğim ve ihtiyacım olan her şeyi söyleyecek zaman yok. Sözlerim ve duygularım beklemek zorunda. Eşimi güvenli bir yere götürmeliyim. "Ne olursa olsun, beni bırakma."

Başını sallıyor.

Dönüyorum ve sırtıma tırmanıyor, bacaklarını gövdemin etrafına doluyor ve kollarını boynuma doluyor. Derin bir nefes alarak nehre doğru ilerliyorum.

Ben suya girerken soğuk su ayaklarımın ve bileklerimin üzerinden akıyor, sonra da bacaklarımdan yukarı çıkıyor. Akıntı tehlikeli bir şekilde hızlı ve beni buz gibi derinliklerine çekmeye çalışıyor.

yarısını bile geçmedik ama şimdiden belime kadar geldi. Kollarımı Lyana'nın kıvrak vücuduna dolama içgüdüğü çok güçlü ama karşıya geçerken dengemi korumak için kollarımı serbest bırakmam gerekiyor.

Çalkantılı su bizi tehdit ediyor ama ben ilerlemeye devam etmek için içimdeki her şeyle savaşıyorum.

Bir başka delici uluma ensemdeki tüyleri diken diken ediyor; bu seferki hoşuma gitmeyecek kadar yakın. Gümüş renkli ay yukarıdan aşağıya doğru parlıyor ve kaynayan suyun üzerine ürkütücü bir ışıltı yayıyor.

Bir adım daha atıyorum ve nehrin dibi çöküyor, bizi buz gibi suya daldırıyor. Sel bizi yukarı çekiyor ve nehirden aşağı sürüklüyor. Akıntıya karşı savaşıırken, bizi yüzeyin üzerinde tutmak için mücadele ederken uzuvlarım eforla yanıyor.

Lyana'nın tutuşu gevşemeye başladığında içimi panik kaplıyor. "Sakin !" Omzumun üzerinden bağıriyorum.

"Ben-" Tutuşunu akıntı onu sürüklerken sözleri su tarafından yutuluyor. Bir an sonra aramızdaki ipin keskin çekişi tüm bedenimi sarsıyor ve beni aşağı çekiyor. Nehir yatağı boyunca yuvarlanırken kollarım ve bacaklarım çılgınca çırpınıyor, tutunacak bir şey arıyorum.

Elim sert bir şeye çarpıyor ve onu sıkıca kavrayarak kendimi yukarı çekiyorum. İpin keskin çekişi beni tekrar aşağıya sürüklemekle tehdit ediyor ama yüzeyi kırmayı başarıyorum.

Nefes nefese Lyana'yı arıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. "Lyana!"

Kısmen suya batmış bir dala tutunup ipi çekiyorum ama faydası yok. Akıntı çok güçlü.

Korku kalbimi durduruyor.

Ya öleceğim ya da onu kurtaracağım ama gitmesine izin vermeyeceğim.

Dala tutunmayı bırakıyorum ve suyun beni almasına izin veriyorum, beni eşime götürmesi için dua ediyorum.

Elim kolum bağlı, sürüklenirken ipi çekiyorum, direnç bana onun hâlâ diğer uçta olduğunu söylüyor. Ona çarptığımda, bir kolumu vücuduna doluyorum ve nehir yatağından yüzeye doğru itiyorum.

Yüzeye çıkar çıkmaz tüm gücümle vuruyorum. Başını yüzeyin üzerinde tuttuğumda bile vücudu gevşek ve panik beni tüketmekle tehdit ediyor, ama kendimi devam etmeye zorluyorum. Bizi sudan çıkarmalıyım. Kıyıya ulaşmak için çaresizce kollarımı ve bacaklarımı pompalarken kaslarım protesto için ağlıyor.

İleride kıyıdan nehre doğru uzanan bir dal görüyorum. Akıntı bizi ona doğru sürüklüyor ve ben de tutunuyorum.

Bir kolum Lyana'ya dolanmışken diğer kolum dalda, bacaklarımı dala dolamayı ve bizi kıyıya doğru çekmeyi başarıyorum. Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir yolculuktan sonra ayaklarım nehir yatağında tutunacak bir yer buluyor ve yorgunluğuma rağmen bedenimi devam etmeye zorluyorum.

Bizi nehir kıyısına sürüklüyorum ve onu sırt üstü yatırıyorum.

Gözleri kapalı. Normalde pembe olan dudaklarını mavi bir renk kaplıyor ve kalbimi durduran bir dinginlikle yatıyor. "Lyana!" Gözlerinin çırpınarak açılmasını beklerken .

Ama o hareketsiz kalıyor. Sıcak gözyaşları kirpiklerimden süzülüyor. "Hayır! Seni kaybetmeyeceğim!"

Kız kardeşimin boğulmak üzere olduğu zamanı hatırlayarak, Ruvaen'in onu nasıl kurtardığını anımsıyorum. Ellerimi Lyana'nın göğsüne koyuyorum ve bir zamanlar onu yaparken izlediğim kompresyona başlıyorum.

Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve ciğerlerindeki suyu öksürerek çıkarırken onu yan çeviriyorum.

Derin derin nefes alıyor. Onu kollarıma çekiyorum ve hayatını bağışladıkları için eski tanrılara sessiz bir dua gönderiyorum.

Onu incelerken yavaşça saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum. Azı dişlerimi uzatarak bileğimi ısırp kan ve sonra kanımı ağzının üzerine koyarak yaşam gücümün bir kısmını ona yardım etmek için paylaşıyorum.

Başını çevirmeye çalışıyor ama itiraz ediyorum. "Lütfen. Güce ihtiyacın var. İçmelisin."

Kavga etmeyi bıraktı ve dediğimi yaptı.

Bileğimi çektiğimde, renginin dönmeye başladığını görmek beni sevindiriyor ama hâlâ kontrolsüzce titriyor. Eğer onu ısıtmazsam, donarak ölebilir.

Kendimi yukarı itiyorum ve ağrıyan bedenimi ayakta durmaya zorluyorum. Çantayı omzuma atıp onu kollarıma alıyorum ve ormana doğru ilerliyorum.

Omzumun üzerinden kontrol ediyorum, takip edilmediğimizden eminim. Lyana'ya bakıyorum, göğsüme sokulup ısınmak isterken dişleri takırdıyor.

Büyük bir kaya grubu buluyorum ve nehirden uzağa, uzak tarafa doğru ilerliyorum. Lyana'yı dikkatlice yere yatırıyorum, onu sıcak tutacak bir şeyler aramak için çantamı karıştırırken onu bir tanesine yaslıyorum.

Her şey tamamen ıslanmış ve kullanılamaz halde. Ateşe ihtiyacımız var. Ama

I-

Düşüncesi bile içimde küçük bir alevin titremesine neden olurken duruyorum.

kalkık avuç içi. Rahatlayarak gülümsedim. "Eryadon'un sınırlarının ötesindeyiz."

Gözlerimi kapatıyorum, son gücümü topluyorum ve damarlarımı büyüümün tanıdık enerjisiyle dolduruyorum. Bedenimden akıyor, parmaklarımın arasında şimşek gibi çıkıyor.

Bizi düşmanın gözlerinden saklayacak bir bariyer oluşturmak için büyü sözcüklerini söylerken Lyana'nın gözleri kocaman. Zayıflamış halimle, onu yerine mühürlerken bedenim sallanıyor. Bizi ısıtması için ateş çağırıyorum, kükreyen alevler sıcaklık ve ışık sağlıyor.

Büyü içimden akarken, gücüm azalmaya başlıyor. Ellerimi yanlarıma indirirken titriyorum. Şu anda yapabildiğim tek şey bu, ama yeterli olmalı.

Lyana'ya doğru ilerliyorum. Kıyafetlerini çıkarmaya başlarken, "Beni affet," diyorum. "Bunların içinde kalırsan donarsın."

Gıcırdayan dişlerinin arasından konuşmadan başını sallıyor. Ben de benimkini çıkarıyorum ve sadece iç çamaşırlarımızla kalıyoruz.

Neredeyse çıplak halini görmek istemediğim için gözlerimi kaçıyorum çünkü bunun onu en iyi zamanlarda bile rahatsız ettiğini biliyorum. Ama aynı zamanda onu göğsüme doğru çekerken mütevazılığa ayıracak vaktimiz olmadığını da biliyorum, etrafına koruyucu bir şekilde kıvrılırken bedenime sarıyorum.

Ayaklarını baldırlarımın arasına sıkıştırıp bizi ateşe olabildiğince yaklaştırıyorum. Kolumu beline dolayarak onu yerimde kilitliyor ve kendime doğru çekiyorum. Göğsüme daha da sokuluyor ve titremesi hafiflemeye başladığında memnun oluyorum.

Yüzünü bana doğru çeviriyor, altın sarısı parlak gözleri benimkileri arıyor. "Ölebilirdin Caelen," diye fısıldıyor. "Neden benim için hayatını riske attın?"

"Çünkü sen benimsin." Kelimeler dudaklarımdan inançla dökülüyor çünkü doğru.

O benim.

Sevmek benim. Korumak benim. Değer vermek benim. O benim eşim ve ben de onun eşiyim.

"Uyu, Lyana." Yumuşakça konuşuyorum. "Dinlenmelisin."

Gözleri kapanırken, saçlarını nazikçe yüzünden geriye doğru tarıyorum ve yaşadığı için şükrederek güzel yüz hatlarını inceliyorum. "*Ashal'veh*," diye *fısıldıyorum seni seviyorum* anlamına gelen kadim Elfçe kelimeleri.

Gözlerimi kapatıp kendimi unutkanlığa bırakıyorum.

BÖLÜM 33

LYANA

W

Uyandığım da hala karanlıktı. Ateşin yumuşak ışığı önümdeki zemine titrek gölgeler düşürüyor. Sıcaklıkla koza gibiyim. Hafifçe kayıyorum ve bir şey

belimi sıkıyor.

Battaniyenin altından aşağı bakıyorum ve Caelen'in kolunu fark ediyorum. Sırtımı önüne dayamış ve dizlerini altına sokmuşken, güçlü gövdesi koruyucu bir şekilde benimkinin etrafına sarılmış.

"Uyandın" diye fısıldarken nefesi kulağımda ılık.

Tüm bedenim onunkine karşılık verirken kalbim küt küt atıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. "Evet," demeyi zar zor başarıyorum. Üzerimde sadece iç çamaşırımın olduğunu fark ediyorum. Yanaklarım yanıyor.

Hafifçe kayıyor ve bir ürperti kaplıyor; soğuktan değil, zevkten. Uzuvarlarını çözüyor ve ayağa kalkıyor. İçgüdüsel olarak bir kolumu göğsümde birleştiriyorum ve battaniyeyi omuzlarıma çekiyorum.

O da kısmen giyinik. Yakındaki bir kayadan pelerinimi alırken ateş ışığı geniş omuzlarını, göğsünün ve karnının dalgalanan kaslarını vurguluyor.

Gözlerini neredeyse çıplak halimden kaçırmaya dikkat ederek bana uzatıyor. "Şimdi kurumuş olmalı."

"Teşekkür ."

O kıyafetlerimizin geri kalanını kontrol ederken ben de pelerini üzerime örtüyorum. "Diğer her şey hâlâ biraz ıslak ama kısa sürede hazır olur" diyor.

Hem ısınmak hem de neredeyse çıplak halimi gizlemek için pelerini omuzlarıma doluyorum.

Caelen yanıma dönüyor ve yanıma oturuyor. Titremiyor ama esinti hâlâ oldukça soğuk. "İşte." Battaniyemin ucunu kaldırıyorum ve ikimizi de saracak şekilde omzuna doluyorum.

"Ben iyiyim. Buna benden daha çok ihtiyacın var." "İsrar ediyorum. Burası çok soğuk."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Kırılgan bir insan için belki, ama bir Elf için-"

"Devam etmeden önce, bence en iyisi şunu unutmamanız. *Kırılgan insan* senin karın," diye takılıyorum.

İfadesi ağırlaşır. "Nasıl yapabilirim?" Gözleri benimkileri ararken gözlerinin ardında bir şey -bir duygu- yanıp sönüyor ama tanımlayamayacağım kadar çabuk kayboluyor. Çenemi tutuyor ve yüzümü kendisine doğru çeviriyor.

Delici bakışları bir an beni inceledikten sonra alnını yavaşça benimkine dayıyor. "Neredeyse boğuluyordun."

"Ama ben ."

Çenesini sıkarak bakışlarını indiriyor.

Elini tuttum. "Caelen, sorun ne?"

Başını usulca sallar. "Sen insansın... ve keşke olmasaydın."

Anında gücenerek irkildim. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Caelen, ama olduğum şeyi değiştiremem."

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Anlamıyorsun." "Neyi anlamıyorum?" Tersliyorum.

"İnsan bedeniniz... bir Yüce Elf'inki kadar güçlü değil ve-"

"Merak etme, evliliğimiz feshedildikten sonra onun yerine kendi türünden biriyle evlenebilirsin."

"Başka kimseyi istemiyorum," diye karşılık verir. "Seni kaybedebilirdim Lyana. İnsan bedeninin benim halkıma kıyasla çok kırılgan ve bu beni korkutuyor."

"Neden?"

"Çünkü seni kaybetme düşüncesine dayanamıyorum." Kelimeler dudaklarından aceleyle döküldü. "Ölebilirdin, Lyana."

"Ama ben yapmadım." Uzandım ve yanağını okşadım. "Ben hâlâ buradayım Caelen. Sen beni kurtardın."

Gözlerini kapatıyor, tenimin kendi tenine dokunmasından zevk alıyormuş gibi yüzünü elime doğru eğiyor. Gözlerini tekrar açtığında, hüznün ve özlem dolu bakışları benimkileri tutuyor.

"*Ashal'veh*," diye fısıldıyor ve bu kelimelerin ne anlama geldiğini bilmesem de, yeşil gözleri sevgi ve bağlılıkla dolu bir şekilde gözlerimin içine bakarken anlamlarını anlıyorum. Bunlar anlaşılması için çeviriye ihtiyaç duymayan kelimeler. Ruhumun derinliklerinde yankılanıyorlar.

Başımın arkasını kavıyor ve ağzını yakıcı bir öpücükle benimkinin üzerine kapatarak ciğerlerimdeki nefesi alıyor. Parmakları saçlarıma dolanıyor, uzun telleri kavıyor ve dili aynı anda hem talep edip hem de verirken başımı geriye doğru eğiyor.

Kalbim göğsümde çılgınca atıyor; öpüşmemizin kontrolünü tamamen ele geçirip beni dudakları ve diliyle yutarken nefesim kesiliyor ve soluk soluğa kalıyorum.

"Tanrılar bana yardım etsin," diye nefes alıyor öpücükler arasında.
"Seni seviyorum."

Dudaklarına gülümsediğimde göğsümde mutluluk çiçekleri açıyor.
"Beni seviyor musun?"

"Her şeyden çok." Çenemi kavrayacak kadar geri çekiliyor, beni dikkatle incelerken başparmağının yumuşak pedini yanağımda gezdiriyor.

"İnsan olmama rağmen mi?" Emin olmak için soruyorum.

Elimi tutup parmaklarımızı birbirine geçirirken bakışları nazik bir okşayış gibi yüzümde geziniyor. "Senden başka kimseyi istemiyorum, benim güzel insan karım."

Işıltılı bir gülümseme ağzımı kavislendiriyor. "Ve senden başka kimseyi istemiyorum, benim yakışıklı Yüksek Elf kocamı."

Sözlerim onun içinde bir şeyleri serbest bırakıyor ve Caelen dudaklarını benimkilere damgalayıcı bir öpücükle yapııştırıyor. Beni kucağına çekiyor, kalçalarım onun kalçalarına sarılıyor. Pelerinim düştü. Bizi sadece onun yumuşak örgü pantolonu ve kalçalarımın arasındaki yumuşak ipeksi kumaş parçası ayırıyor.

Elleri tenimde geziniyor, sahiplenici ve sahiplenici, beni kendine çekerken, bedenimi onunkine göre şekillendiriyor.

Parmaklarımı sol kulağının sivri ucunda gezdiriyorum ve o da tahrik olmuş bir şekilde hırlıyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan beni çevirip yere yatırıyor ve altında kısıtıyor.

Kalçalarını benimkilere doğru yuvarlarken ve sertleşmiş boyu ısrarla merkezime doğru bastırırken yumuşak bir inilti kaçıyor içimden.

Ellerimi sırtının belirgin kaslarında gezdirirken, üzerimde hareket ederken güçlü formunun esnekliğini ve esnekliğini hissederken zevk içimde birikiyor.

Ağzını benimkinden ayırıyor ve çenem boyunca, boynumdan göğüslerime doğru sıcak bir iz bırakarak öpüyor.

"Caelen," diye nefes alıyorum ona doğru eğilirken. Dili bir göğsünün hafif eğiminde gezinirken ve ağzını hassas tepe üzerinde kapatırken tırnaklarımı kaslı omuzlarına geçiriyorum.

Nazikçe emmeye başlıyor, içime doğru zevk dalgaları gönderiyor.

Göğsümü okşarken içimde ezici duygular dolaşüyor. O dikkatini diğerine verirken parmaklarımı saçlarında .

Başını kaldırıyor. Burun delikleri alevleniyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor, arzu ve açlık dolu. "İhtiyacının kokusunu alabiliyorum, . Seni dilimde tatmak için can atıyorum."

Cesur sözleri karşısında yanaklarım alev alev yanıyor.

Elini kalçalarımıdaki ipeksi kumaş bandının altına daldırıyor ve yavaşça aşağı çekip vücudumdan çıkarıyor. Parmaklarının uçları bacaklarımın üzerinde geziniyor ve yavaşça kalçalarımı ayırarak beni bakışlarına maruz bırakıyor.

Bir parmağını zaten kaygan olan kıvrımlarımın arasına daldırırken yeşil gözleri benimkilerin derinliklerine bakıyor. Tepedeki küçük et parçasına ulaştığında dudaklarımdan kısık bir inilti kaçıyor ve elinin içine doğru .

Dikkatini bu hassas sinir demetine yoğunlaştırıyor ve dokunuşuna verdiğim tepkileri inceliyor.

Kalbim göğsümde çılgınca atıyor. Aynı anda hem çok fazla hem de yeterli değil. Bacaklarım titriyor, sanki bedenim onu daha yakına mı çekmeli yoksa itmeli mi karar veremiyor, çünkü içimde derin bir zevk oluşuyor.

"Caelen, lütfen," diye nefes alıyorum, ne bile emin değilim.

Başını kalçalarımın arasına daldırıyor ve parmağını diliyle değiştirirken haykırıyorum. Boğazından derin bir gümbürtü çıkıyor ve titreşim içime doğru ilerliyor. Zevk içimde sıkıca sarılırken tüm bedenim geriliyor. "Caelen," diye zorlukla başardım. "Hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

Başını kaldırıyor, bakışları ateş ve sahiplenme dolu. Başparmağını yumuşak kapüşonlu etin üzerinde gezdiriyor, beni eline doğru eğen dokunuşlara odaklanıyor.

Kulaklarının ne kadar hassas olduğunu hatırlayarak uzanıyorum ve parmaklarımı sivri uçlarında .

Homurdanıyor ve tekrar vücuduma doğru ilerliyor, parmaklarını kıvrımlarımda gezdirmeye devam ederken ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor. "Elf kulakları hassastır Lyana. Eğer durmazsan, seni sahiplenmeye karşı koyamayacağım," diye homurdanıyor.

"Ben zaten seninim," diye fısıldıyorum dudaklarına.

BÖLÜM 34

CAELEN

Dark ve ilkel içgüdüler onun sözleriyle derinlerden yükseliyor. *Stav*'ım sertleşti ve bedenimi onunla birleştirme arzusuyla acı verici bir şekilde dikleşti. Onu işaretlemek ve bana mühürlemek için can atıyorum.

Halkımın kadim kan bağı.

Bana doğru eğilirken tırnaklarını sırtıma geçiriyor. Çenesini kavrayıp bakışlarını kendime çevirmeye zorluyorum. Serbest kalırken onu izlemek istiyorum.

Altın sarısı gözleri derin derin benimkilere bakıyor. Başparmağımı kalçalarının arasındaki yumuşak, kapüşonlu etin üzerinde gezdirirken usulca inliyor. Bu nokta onun için vücudunun herhangi bir yerinden çok daha hassas.

"Caelen," diye pantolonunu indirdi. "Bu his... Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum-"

"Bırak," diye fısıldıyorum.

Başı geriye düşüyor, dudakları ayrılıyor ve paramparça olurken adımı haykırıyor.

Tahrik edici bir hırıltı göğsümü titretiyor. Gözlerim boynundaki atardamara takılıyor ve dişlerim uzuyor, ona sahip olmak ve karanlık öpücüğümü vermek için can atıyorum.

Keskin bir nefes alıyor ve korkunun buruk tınısı havayı yoğunlaştırıyor. Dişlerimi geri çekerek hızla geri çekiliyorum.

"Affet beni."

Tamamen hareketsiz yatıyor, gözleri benimkileri ararken kocaman. "Doğru o zaman," diyor, sesi ancak bir fısıltıdan öteye geçmiyor.

"o?"

"Eşlerinizi işaretler ve onları kanla kendinize mühürlersiniz." "Bu kan bağı, evet. Biz buna kara öpücük diyoruz."

Başka tarafa bakıyorum. Bana bakarken gözlerindeki korkuyu görmeye dayanamıyorum. "Ben... seni korkutmak istememiştim Lyana. Lütfen beni affet."

Elimi tutuyor, hafifçe gülümserken parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. "Sorun değil," diyor, ancak sesindeki hafif titremeyi fark ediyorum. "Ben sadece... irkildim. Hepsi bu."

Lyana bana yaklaşıyor, kollarını belime doluyor ve kendini göğsüme yaslıyor.

Onun korkusunun keskin kokusu hala havada asılı duruyor ve her nefes alışımında ciğerlerimi yakıyor. Sadece onu korumak, ona değer vermek ve onu sevmek isterken, korkmasının sebebi olduğum için nefret ediyorum.

Temkinli bir şekilde kollarımı onun küçük bedenine doluyor ve parmaklarımı uzun siyah saçlarında gezdiriyorum. Teni taç yaprağı yumuşaklığında ve tüm vücudu çok esnek ve verici. O kırılgan, dostum ve onu incitme düşüncesine bile katlanamıyorum.

Kan bağı ritüeli nazik değildir. Tapınılmayı ve şefkatle alınmayı hak ediyor. Hayatımda ilk kez, keşke insan olsaydım diyorum. Ona zarar vereceğini bile bile onu kendime nasıl bağlayabilirim? Gözlerindeki korkuyu gördüm ve daha görmek istemiyorum.

"Caelen, özür dilerim," diye fısıldıyor.

"Özür dileyecek bir şey yok. Anlıyorum." Onu göğsüme sarıyorum. "Dinlen, Lyana'm. Güneş doğar doğmaz yola çıkmalıyız."

İsteksizce başını sallıyor ve ben de nefes alış verişinin yumuşak ve eşit bir hal almasını dinliyorum.

O uyurken gözlerim yüzünün narin hatlarında geziniyor. Acı, keskin bir bıçak gibi kalbime saplanıyor.

Bana sanki bir canavarmışım gibi baktı. Onu kollarımda hissetmenin tadını çıkararak ve bunun ona şekilde dokunmama izin vereceği son sefer olabileceğinden korkarak yakınımda tuttum.

Lyana'ya aşık olmak niyetinde değildim ama yapılanları geri alamam. Beni istemediğine karar verirse, kararını kabul etmekten başka çarem kalmayacak... kalbimi paramparça etse bile.

BÖLÜM 35

LYANA

W

Sabah uyandığında Caelen'in eşyalarımızı çoktan toplamış olduğunu görüyorum. Bana içinde peynir ve kurutulmuş et olan katlanmış bir bez veriyor, ama kendi

Bakışlarını kaçırdı. Aramızda garip bir şeyler var ve bu gerginliğe neden olduğum için nefret ediyorum.

Bana dişlerini gösterdiğinde neden irkildim? Sadece Elf geleneklerini uyguluyordu, bana zarar vermeye çalışmıyordu. Olanlar hakkında konuşmamız gerek. Omzuna dokunuyorum ve gözlerini kaldırıyor. "Caelen, sanırım-"

"Yola çıkmalıyız," diye araya giriyor. Gökyüzünü inceliyor. Fırtına bulutları tepede toplanıyor ve uzaklarda gök gürlüyor. "Solwyck'e uzun bir yolculuk var. Krallığıma ulaşmak için oradan bir gemi bulmamız gerekecek. Deniz yoluyla seyahat etmek daha hızlı olacaktır. Ancak o zaman güvende oluruz."

Başımı sallıyorum. O haklı; Solwyck'e ulaşmaya odaklanmalıyız. Prenses Halla anne tarafından uzak bir kuzenim. Onu çocukluğumuzdan beri görmemiş olsam da, aramızdaki kan bağıını onurlandıracağını ve bize yardım teklif umuyorum. Elbette edecektir.

Yolculuğumuz sırasında Caelen birkaç kez çantamı taşımayı teklif ediyor ama ben reddediyorum. Yükün çoğunu onun omuzlamasını istemiyorum.

"Bu senin için çok ağır," diye itiraz ediyor. "Lütfen, bana izin ver-" "Düşündüğünden daha güçlüyüm."

Kaşlarını çatıyor. "İnsanlar fiziksel olarak Yüce Elfler kadar güçlü değildir."

Çenemi sıkıyorum. "Ben zayıf ve acınacak bir yaratık değilim." Çenemi kaldırıyorum. "Ve olanlara rağmen, senden korktuğumu düşündüğünü biliyorum, ama korkmuyorum Caelen."

Geriliyor. "Korkunun kokusunu alabiliyorum."

"Evet, ama bu şu anlama gelmiyor-" Gök gürültüsünün gürültüsü tepemde patlarken ara veriyorum. Gökyüzü açılıyor ve yağmur kalın, ağır tabakalar halinde yağıyor.

Kapüşonumu başıma kadar çekiyorum ama pek işe yaramıyor. Caelen elimi tutuyor. "Bir sığınak bulmalıyız."

Beni yanına çekiyor, o kadar hızlı hareket ediyor ki onun çok daha uzun bacaklarına zar zor yetişebiliyorum. Ayağım bir köke takılıyor ve tökezliyorum, ama o beni yakalıyor ve dengemi yeniden kazanmama yardım ediyor.

Uzaktaki tufanın arasından bir kulübe görünüyor. "Bak!" Orayı işaret ediyorum ve Caelen başını o yöne çeviriyor.

Başka seçeneğimiz olmadığından, küçük binaya doğru ilerlerken, orada her kim varsa bize kucak açması ve sığınmamıza izin vermesi için sessiz bir dua gönderiyorum.

Yaklaştıkça kulübenin ağır bir bakımsızlık içinde olduğunu fark ediyorum. Kırık pencereler ve dış cephe kaplamasındaki deliklerle, kesinlikle terk edilmiş olmalı. Etrafını çevreleyen küçük, ahşap çit daha iyi günler görmüş. Caelen kapıyı itip açarken kapı sarkan menteşeleriyle gıcırıyor.

Ön kapıya ulaştığımızda kapıyı çalıyor ama kimse cevap vermiyor. Dikkatlice kolu deniyor ve sonra iterek açıyor, ağır ahşap kapı hareket ettikçe gıcırıyor. İçerideki tüm alan karanlık ve şöminenin yanında sadece küçük bir karyola, cılız bir masa, dört sandalye ve yatağın karşısında bir sallanan koltuk var.

Zemin çıplak topraktan başka bir şey değil. Bir taraftaki küçük mutfak alanında, lavabonun yanında iki sıra raf var, fincanlar ve tabaklar gelişigüzel üst üste yığılmış. Tavandan toz dolu örümcek ağları sarkıyor. Caelen şömineye doğru ilerlerken onları bir kenara fırçalıyor.

Elimi bırakıyor ve ızgarayı işaret ediyor. Gözlerini kapatarak büyüü sözler söylüyor ve göz açıp kapayıncaya kadar ocağı aydınlatıyor.

Gülümsüyorum ve ellerimi ona doğru kaldırıp sıcaklığın tadını çıkarıyorum. "Oh, şükürler olsun," diye mırıldanıyorum. Pelerinimi çıkarıp ıslak kumaşını şöminenin üzerindeki küçük bir kancaya asıyorum. Caelen de aynısını onunkine yapıyor.

Seyahat çantalarımız sırlıklam, bu yüzden yatak örtülerimizi kurumaları için ateşin yakınına yerleştiriyoruz. Karyolanın üzerindeki küflü bir battaniye dikkatimi çekiyor ve Caelen ocağın önüne iki sandalye yerleştirirken, havada uçuşan toz zerrecikleri yüzünden öksürerek battaniyeyi silkeliyorum.

İşim bittiğinde sandalyeleri birbirine yaklaştırıyorum ve ona oturmasını işaret ediyorum. Dans eden alevlere bakarken battaniyeyi omuzlarımıza sarıyorum.

Yorgunum ama uyuyabileceğimden emin değilim. En azından burada. Bu yerle ilgili bir şey beni tedirgin ediyor. Mevcut durumuna rağmen, bir şeyler garip geliyor. Sanki sahibi sadece bir süreliğine dışarı çıkmış ama yakında geri dönecekmiş gibi.

Caelen'e dönüyorum. "Burası kötü hissettiriyor, değil mi?"

Başını sallıyor, gözleri odayı tarıyor, tehlike arıyor. "Yağmur durur durmaz buradan ayrılacağız."

"Anlaştık."

Yan yana otururken, dün geceki olayları düşünüyorum. Hâlâ bu konuda konuşmadık. Ona dönüyorum ve elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Yeşil gözleri benimkilere dikiliyor. "Caelen, ben-"

Kapı gürültüyle çalınınca ikimiz de irkildik. Caelen ayağa . Ben de ayağa kalkıyorum, ama kapıya yaklaşırken arkasında kalmamı işaret ediyor.

Ona ulaşmadan önce biraz çatırdıyor ve geri çekiliyor, sanki beni her şeyden korumak istercesine kollarını iki yana açıyor.

yaklaşımlar.

Gök gürültüsü tepemizde patlıyor, pencereleri ve raftaki tabakları tıkırdatıyor.

Yaşlı bir kadın ayaklarını sürüyerek içeri giriyor, sırtı kamburlaşmış, başı yere bakıyor ve ıslak giysilerinden su damlıyor. Koyu renkli, yırtık pırtık pelerininin kapüşonunu geri çekerken yorgun bakışlarını bize doğru . Yüzünde birkaç eksik dişi ortaya çıkaran bir gülümseme beliriyor. "Bu ne hoş bir sürpriz," diyor neşeyle. "Ziyaretçim gelmeyeli çok uzun zaman oldu."

Caelen'in yanına gidiyorum. "Bizi affet." Hafifçe eğildim. "Fırtınadan korunmak için sığınak arıyorduk; izinsiz girmek istememiştik."

Yaşlı kadın umursamaz bir el sallıyor. "Sorun değil canım. İstedğin kadar kalabilirsin." Gözleri Caelen'e kayıyor. "İkiniz de."

Budaklı parmaklar pelerinini çözmekte zorlanıyor, ben de öne pelerini çıkarmasına yardım ediyorum. Kuruması için şöminenin üzerine asıyorum. "Teşekkür ederim canım. Çok ."

Sıcak bir gülümseme gösterdim. "Burada kalmamıza izin verdiğiniz için en azından bunu yapabilirim." Mutfığa bir göz atıyorum. "Çay koymamı ister misiniz?"

Başını iki yana sallar. "Beni bekleyen bir misafirim olsaydı gerçekten de kötü bir ev sahibi olurdum, değil mi?"

Caelen yanımda duruyor, tüm vücudu tetikte, ama hiçbir şey söylemiyor.

"Ateşin yanına oturun ve kendinizi ısıtın," diyor yaşlı kadın. "İkinize de güzel bir fincan çay yapacağım."

Caelen ondan en uzaktaki koltuğa oturmamı işaret ediyor, sandalyesini eğerek mutfakta dolaşırken onu gizlice izleyebiliyor.

"Benim adım Glenda," diyor. "Seninki ne?"

Cevap vermeden önce Caelen ile endişeli bir bakış paylaşıyorum. "Ben Lilly ve bu da kocam Callen."

Caelen'in kaşları hafifçe çatıldı. Muhtemelen sahte isimlerin dudaklarımdan bu kadar çabuk dökülmesine şaşırmıştır. Malak'la buluşmamızdan sonra onları kafamda çoktan oluşturduğumu, tam da bir an için hazırlandığımı bilmiyordu.

Ağzını bir gülümseme kaplıyor. "Bir Yüce Elf ve bir insan. Uzun yıllardır böyle bir çift görmemiştim."

Caelen elimi tutup nazikçe sıkarken gözleri kızın üzerinde. Tüm kasları gergin, sanki kız yanlış bir nefes alırsa harekete geçmeye hazır gibi.

Endişesini anlamıyorum. Zararsız, yaşlı bir kadına benziyor. Yine de ona güveniyorum. Ve eğer içgüdüleri ona bir şeylerin ters gittiğini söylüyorsa, ben de gardımı düşürmeyeceğim. Kırık pencereye bakıp dışarıda yağan yağmuru izliyorum. Ne yazık ki bu fırtına yakın zamanda dinecek gibi görünmüyor.

Yaşlı kadın, titreyen ellerinden iki fincan tabağı şingirdarken, topallayarak yanımıza geliyor. Sandalyemden sıçradım ve ona yardım etmek için hareket ettim. Bana ısıltı ısıltı gülümsüyor. "Teşekkür , Lilly."

Yanımıza oturuyor ve Caelen'e dönüyor. "Anara'nın Fae Prensi de yakın zamanda kendini bir insana bağladı. Ve eminim ejderha ile insan eşini duymuşsunuzdur."

Caelen kaşlarını kaldırıyor. "Bir ejderha ve bir insan mı?" "Evet," diye cevaplıyor.

"Bunu ben de duymuştum," diyorum, krallığımızın sınırında, denizin yakınında yaşayan lanetli ejderhadan bahsettiğini bildiğim için. Babam kısa bir süre önce ejderhanın bir köylü kızı gelin olarak aldığını öğrendi. "Ejderhasıyla mutlu olduğunu duydum."

Glenda titriyor ve ben battaniyeyi omuzlarına örtmek için hareket ediyorum. Elimi tutuyor ve gülümseyerek hafifçe okşuyor. "Çok naziksin, sevgili kızım." Gözlerini Caelen'e diyor, parmağını Caelen'e doğru sallarken ağzını bir sırıtış kaplıyor. "Ve sen de eşine karşı çok koruyucusun, sevgili oğlum."

Caelen doğrulur ama hiçbir şey söylemez.

"Bu şekilde davranmakla akıllılık ediyorsunuz," diyor. "Kız kardeşim ikinize de zarar vermek istiyor."

Hiçbir uyarı olmadan Caelen ayağa fırladı. Kendini doğrudan benimle yaşlı kadının arasına yerleştiriyor. Tırnakları ölümcül pençelere dönüşürken göğsünde alçak bir hırıltı titreşiyor. "Gerçekte nesin sen, yaşlı kadın?" diye hırılıyor. "Doğruyu söyle yoksa seni bitiririm."

Çayından bir yudum alıyor ve sonra derin bir iç çekiyor. Bir elini vücudunun üzerinde gezdiriyor ve soluk lavanta tenli güzel bir kadına dönüşürken ağzım açık kalıyor. Uzun mor saçları ipeksi dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor. Uzun, yeşil kadife bir elbise giymiş, kehribar rengi, sürüngen gözleri delici bir bakışla ikimizi de inceliyor.

"Goblin," diye mırıldanıyor Caelen, bizden çok kendi kendine. Büyü parmaklarının ucunda elektrik gibi kıvılcımlar çıkarıyor. "Eğer bir şey yapmaya cüret edersen, seni bitiririm."

Tekrar iç çekti. "Sanırım sizin yerinizde olsaydım ben de aynı tepkiyi verirdim Prens Caelen, ama sizi temin ederim ki ikinize de zarar vermek istemiyorum."

"O zaman ne olduğun hakkında neden yalan söylüyorsun?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Birinin kalbini görmenin en kolay yolu, kendisinden bir şekilde daha aşağıda olanlara nasıl davrandığını gözlemlemektir." Gözleri benimkilerle eşit bir şekilde buluşuyor. "Siz, Prenses Lyana, saf bir kalbe sahipsiniz. Ve siz, Prens Caelen, eşinize sıkı sıkıya bağlısınız." Duraksıyor. "Nezaketinize karşılık size bir hediye sunuyorum."

"Goblinler hediye vermez," diyor Caelen, sesi alçak ve tehditkâr. "Sadece kendilerine fayda sağlayacak pazarlıklar yaparlar."

"Hepimiz kötü değiliz," diyor Glenda. Bakışları bana doğru kayıyor. "Ama pazarlık yaptığımız konusunda haklı. Ama teklif ettiğim şey sana zarar vermeyecek, yemin ederim."

Caelen sinirleniyor. "Ona hiçbir şey söyleme Lyana. Sürünü topla. Biz gidiyoruz."

Glenda başını sallar ve kapıya doğru eliyle işaret eder. "Bu duvarların ötesinde hâlâ devam eden fırtınayı görmüyor musun? İnsan gelinin orada ölebilir. Ve bu ne senin ne de benim istediğimiz bir şey."

"Neden umurundaymış gibi davranıyorsun?" Caelen tersler.

"Beni öldürmekte tereddüt ediyorsun çünkü içindeki bir şey sana zarar vermek istemediğimi anlıyor," diye cevap veriyor. "Seni bana getiren şey kader. Bunu birçok gece önce bir imgelemde gördüm." Sinsi bir gülümseme dudaklarını kıvrıyor. "Tıpkı ikinizi birbirine bağlayan kaderin olduğu gibi."

Gözleri tekrar bana kaydı. "Önünüzde iki yol var Prenses Lyana ve Prens Caelen. Birinde, Eryadon ve Rivenyl krallıklarını birleştirip yönetecek ve barışı sağlayacaksınız." Duraksıyor. "Diğerinde ise prenses ölür."

Caelen daha da yüksek sesle hırlıyor. "Ona dokunmadan önce öleceksin," homurdanıyor.

"Nasıl?" Neredeyse tehdidiyle aynı anda bu soruyu sormaktan kendimi alamıyorum.

Önümde korumacı bir şekilde dururken Caelen'in öfkesi sıcak dalgalar halinde yayılıyor.

Glenda parmaklarını şıklatır ve elinde bir ayna belirir. Caelen'in gözlerine kayıtsızca bakıyor. "Sakin olun, Prens. Açıklamama izin verin."

BÖLÜM 36

CAELEN

N Gözlerimi ok gibi açarak aynayı inceliyorum. İnce, yeşil bir parıltı çerçeveye ve sapa nüfuz ediyor. Bu bir büyü, ama uğursuzluk hissi vermiyor.

Glenda sorumu sezmiş gibi aynayı bize uzatıyor. Parlak ışık aynanın üzerinde bir an yanıp söndükten sonra Kraliçe Rina ve Fredrik'in bir aşığın kucağında birbirine kilitlendiğini gösteriyor.

Rina'nın görüntüsü uzun, mor saçlı ve soluk lavanta tenli bir goblin kadını ortaya çıkınca benim ağzım açık kalıyor ve Lyana nefes nefese kalıyor. Şişmiş karnı gözle görülür bir şekilde yok.

"Ben... anlamıyorum," diye fısıldar Lyana şok içinde. "Rina-"

"Bir goblin ve bir kan cadısı," diyor Glenda, cümlesini bitirirken. "Evet. Ve hamile de değil. Bu, seni ve babanı ona güvenmeniz için kandırmak, Fredrik'i de onun çocuğu olduğuna inandırmak için yapılmış bir büyü."

"Fredrik onun gerçek halini görebiliyor mu?"

Lyana sorar. Glenda başını sallar.

Görüntü kayboluyor, yerini bizim yansımalarımız alıyor. "Bunu bize neden gösteriyorsun?" Ona ihtiyatla bakarak soruyorum.

Büyü damarlarımdan akıyor, vücudumda yaylanıyor ve parmaklarımda kıvılcım çıkarıyor, bu goblin bir şey yapmaya cüret ederse vurmaya hazır.

Glenda'nın bakışları ellerime düşüyor. "Size zarar vermek istemediğime söz veriyorum Prens Caelen. Size ya da eşinize." Lyana'ya bir bakış fırlattı. "Nasıl tüm insanların kötü olmadığını öğrendiysen, tüm goblinlerin de kötü olmadığını anlamış olmalısın." Duraksıyor. "Evet, çok az ama yine de varız."

Sözlerine rağmen ona güvenmekte tereddüt ediyorum. Bu goblinle aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak istiyorum. "Gidiyoruz," diyorum kararlılıkla. "Ve eğer yaşamak istiyorsan, bizi durdurmaya çalışmayacaksın."

Glenda derin bir iç çeker. "Şimdi gidersen onu kurtaramazsın."

Hala gidiyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Sana yardım etmeme izin ver."

"Neden bize yardım etmeyi teklif ediyorsun?" diye sordum. "Size neden güvenelim?"

"Çünkü eğer yapmazsan, kesinlikle ölecek." Lyana'ya döner. "Annen uzun zaman önce benimle bir pazarlık yaptı."

"Annem mi? Neden sana gelsin ki?"

"Bir çocuk için yanıp tutuşuyordu. Büyüm ona iki tane verdi. Sen ve kardeşin. Ama böyle şeylerin her zaman bir bedeli vardır, özellikle de bu kadar güçlü bir büyünün. Onu uyardım ama dinlemeyi reddetti. Bu suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda kaldım ve bu yüzden şimdi size yardım ediyorum."

Lyana inanamayarak onu inceler.

Korku göğsümü sıkıyor, ardından cadıya dik dik bakarken öfke geliyor. "Söyle bana: Bu pazarlık için büyünün bedeli ne oldu? Ve bunu nasıl bozabiliriz?"

Sertçe yutkunur. "Bir pazarlık sonucu yaptığım bir büyüyü nasıl bozacağımı sana söyleyemem. Büyüden anlıyorsun; bağlama kurallarının konuda konuşmamı engellediğini biliyorsun."

Boğazımdan alçak sesle hırılıyorum. "Bunu benimle konuşacaksın," diye homurdanıyorum ona doğru adım atıp atışa hazırlanırken.

Bileğinin bir hareketiyle bir bariyer büyüsü fırlatıyor ama ben kolayca geçiyorum. Gözleri genişledi. "Bekle!" Aynayı uzatıyor. "Bundan bahsedemem ama ayna sana gösterebilir."

"Bana neyi göstereceksin?" Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Gelecek, olan."

Ona buz gibi bir bakış fırlattım. "İfşa edeceği şeyin doğru olduğunu nereden bileceğim?"

"Büyün çok güçlü. Eminim bu aynanın yalan söylemediğini şimdi bile hissediyorsundur."

O haklı. Bu aynada kötü niyetli bir şey yok, ama bir şeyler biraz garip görünüyor. Aynayı ondan aldım ve dikkatle inceledim.

"Büyünün kendisi kötü olmasa da, bu ayna yine de zarar verebilir," diyor. "Onu çok sık kullananlar deliriyor."

"Neden?" Lyana arkamdan soruyor.

Bardağa bakarken cadının sözlerini anlıyorum. "Bazı şeyleri yalnız bırakmak en iyisidir," diye mırıldanıyorum. "Geleceğin bilgisi güçlü ve tehlikeli bir şey olabilir."

Lyana'nın sırtımdaki eli dikkatimi çekiyor ve yanıma doğru ilerliyor. Önce aynaya sonra da bana bakıyor. "O zaman sadece bir kez kullanacağız."

Başımı sallayarak onaylıyorum.

Cadı çerçeveye dokunur ve gözlerini kapatır. "Ayna, elimdeki ayna, onlara anlamaları gereken geleceği göster."

Görüntüler pürüzsüz yüzeyde parlıyor, o kadar hızlı hareket ediyor ki çoğu bulanıklaşıyor. Gümüş bir ejderha tepemizde uçuyor ve Fredrik'in güçlerinin üzerine ateş yağıdırıyor.

Birdenbire ışınlandım; savaşın ortasında duruyorum. Aşağı bakıyorum ve Lyana kollarımda yatarken nefesim kesiliyor; vücudu gevşek ve gözleri donuk bir ifadeyle benimkilere sabitlenmiş. Onu göğsüme çekiyorum, öfkeyle bağırıyor ve yardım istiyorum.

O kayboluyor ve elimde halkım arasında umut ve yaşamın sembolü olan bir *sylvan* elması oluyor. Başımı kaldırıyorum ve bir bardak buluyorum.

Tabut gri bir taş levhanın serilmişti; Lyana içinde, gözleri ölümlle kapalıydı.

Dehşet kalbimi ele geçiriyor ve görüntü , beni sarsılmış halde bırakıyor.

"Ne karanlık büyü bu?" Cadiya homurdanıyorum. "Seni durduğun yerde öldüreceğim."

37. BÖLÜM

LYANA

A Caelen ve ben aynaya bakarken yansımalarımız kayboluyor, yerini puslu bir sis alıyor. Görüntüler o kadar hızlı geçiyor ki, onları zar zor kaydedebiliyorum. Gümüş renkli bir ejderha

Eryadon'un kalesine ve Fredrik'in muhafızlarına ateş açtı.

Bir savaş alanına ışınlandım. İnsanların, elflerin, kurtların ve cücelerin orduları etrafımda öfkeleniyor. Baltalar ve kılıçlar büyük bir yıkım ve kan içinde çarpışıyor.

Görüntüler değişiyor ve bulanıklaşıyor. Ben geriye düşüyorum ve Caelen haykırıyor. Beni kollarına alıyor, görüşüm kararırken saçları geriye doğru tarıyor.

Gözümü kırpiyorum ve dünya geri dönüyor. Panik içinde nefesim kısa, kesik kesik gelirken kalbim göğsümde güm güm atıyor. Çıplak toprak zemine sabitlenmiş bir şekilde bakarken ölümümün karanlık anısı zihnimi dolduruyor. "Öleceğim," diye fısıldıyorum kendi kendime şok içinde.

Caelen aynayı odanın diğer ucuna fırlatır. Duvara çarparak patlıyor ve cam parçaları yere yağıyor. Homurdanıyor ve goblina doğru dönüyor. "Ne karanlık büyüsü bu? Seni durduğun yerde öldüreceğim. Bana onu nasıl kurtaracağımı göstereceğini söylemiştin."

Caelen öfkeyle ona doğru yaklaşırken gözlerim cadının korku dolu bakışlarıyla karşılaşılıyor. "Ben- ben hiç demedim-"

Elini ondan önce kaldırıyor, parmaklarını bir şeyi kavrar gibi kıvrıyor. Glenda'nın bedeni sarsılıyor, ayakları toprak zeminin üzerinde asılı kalıyor, Caelen'in gücünün görünmez kuvveti tarafından tutulan boğazını kavrarırken çılgınca tekmeliyor.

Şimdi, babamın Caelen'in halkının Eryadon'da büyü kullanmasını neden yasakladığını anlıyorum. Bilinen tüm dünyayı nasıl fethetmediklerini.

Bu güce sahip bir dünya benim anlayışımın ötesinde. Bir goblin olmasına rağmen, onu öldürmesine izin veremem. "Caelen, dur!"

Cadı da yere düşerken o doğrulur ve elini yanına bırakır.

Boğazını sıkıyor, öksürüyor ve sığırıyor. "Ayna sana geleceği gösteriyor," diye hırıltılı bir ses çıkarıyor. "Onu kurtarmanın bir yolu olmalı. Mutlaka bir şey görmüşsünüzdür-"

"Büyünün bedeli neydi?" Gözleri öfkeyle yanıyor. "Bana kraliçeyle yaptığın pazarlığın bedelini söyle!"

"İki çocuk doğuracaktı ama ikisi de tahta çıkamadan "

Kıpırdamadan durur, öfke sıcak dalgalar halinde omuzlarından yuvarlanır. Ellerini iki yanında yumruk yapıyor ve kulübede bir rüzgar patlıyor, kapıyı açıyor ve öfkesini gökyüzüne haykırırken pencereleri patlatıyor.

Cadı onun önünde titreyerek siniyor.

"Caelen, dur!"

"Ona yaklaşma Lyana, o-"

"Bize bir şey söylemek zorunda değildi Caelen, ama söyledi," diye . Cadıya dönüyorum. "Küçük kız kardeşim doğum sırasında annemle birlikte öldü. O ve erkek kardeşim tahta çıkacak kadar yaşayamadılar."

Glenda başını sallar. "Küçük kız kardeşin pazarlık sonucu hamile kalmadı. Sen ve erkek kardeşin büyüden doğdunuz."

Caelen, "Bana o görüntülerde, aynada eşimi kurtarabilecek ne olduğunu söyle," diye talep ediyor.

"Eşinizin ölümü büyüyle yapılan bir pazarlığın bedeli, ama her bir çıkışı vardır. Bunu biliyorsun, Yüce Elf Prensi. Yoksa o kadar uzun zaman geçti ki halkınız kadim yöntemleri unuttu mu? Aynayı inceleyin. İpuçlarını çözün. Her birinizin kaderi

Bu nedenle Prens Caelen. Onun hayatını kurtarabilecek tek kişi *sizsiniz.*"

Hâlâ öfkeli olan Caelen cadıya doğru hamle yapar ama cadı göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolur.

Kırık aynaya doğru koşup en büyük parçayı almadan önce boğazından öfkeli bir kükreme kopuyor. "Ayna, ayna elimde," diye mırıldanıyor.

O aynaya bakarken, ağzı açık ve gözleri kocaman, aynanın ona gösterdiği şeyi incelerken donup kalıyorum. Geri çekildiğinde bir elini kabaca saçlarında gezdiriyor. "Savaşta hazır bulunmalısın," diye mırıldanıyor, benden çok kendi kendine.

"Ne demek istiyorsun?"

"Aynadan, seni savaştan uzak tutma seçimine dayanarak bana geleceği göstermesini istedim," diye yanıtlıyor gözlerini kaçırmadan. "Ama bu değiştirilemeyecek bir karar. Orada olmalısın."

Caelen büyülü sözleri tekrar söylüyor ve onu aynaya bakarken izlerken çenem düşüyor. Cadı insanların delirmesinden bahsederken bunu kastediyordu.

Yanına gidip elimi ön koluna koyuyorum. "Caelen, dur."

"Sadece birkaç tane daha," diye mırıldanıyor, hala gördüğü şeyden başka bir şeye bakmıyor.

"Caelen!" Başını kaldırıyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda yeniden odaklanıyor. Gözlerinin altında bir dakika önce olmayan koyu çizgileri fark ettiğimde ağzım kuruyor. Yüzünü nazikçe avuçluyorum. "Dur, lütfen."

Gözleri gözlerimi arıyor ve yanağımı okşuyor. "Anlamıyorsun. Bunu şimdi yapmak zorundayım. Güçlüyken. Her kullanım sihrimi tüketiyor. Ve her seferinde iyileşmemin çok daha uzun sürdüğünü hissediyorum."

Parçaya uzanıyorum ama Caelen onu elimden çekip alıyor.
"Onu bana ver," diye talep ediyorum.

Tereddüt edince iç çektim. "antama koyacağım. Daha sonra
danışabiliriz. Ama şimdi değil."

Kaşları çatılıyor ve dışarıya doğru elimle işaret ediyorum.
"Fırtına geçti. Yola devam etmeliyiz. Solwyck'e gitmeliyiz."

"İyi." Kulübeye buz gibi bir bakış fırlattı. "Bu lanetli yeri terk edelim."

Kapıdan içeri adımımızı atar atmaz dönüp kollarını havaya
kaldırıyor ve havada savuruyor. Büyü parmaklarından yaylanıyor ve
zaten çökmekte olan yapıya doğru koşarak onu yerle bir ediyor.

BÖLÜM 38

LYANA

A Ormandan Solwyck'e doğru ilerlerken Caelen sessiz. Arada bir gözlerini kısarak çantama bakıyor ve aynayı tekrar kullanmak için yanıp tutuştuğunu biliyorum. Bakışları benimkilerle buluşuyor.

ve gözlerinin altındaki koyu halkalar beni onu bulamayacağı uzak bir ormana atmaya teşvik ediyor.

Bunun onu tükettiğini bildiğimden, bir daha asla bakmamasını tercih ederim.

Tepeyi aşip Solwyck şehrinin önümüze serildiğini gördüğümüzde, ona huşu içinde bakıyorum. Ejderhanın yarattığı yıkımı duymuştum ama hayal ettiğim kadar şiddetli değilmiş. Duman beyaz taş binaları lekelese de, beklediğim gibi için için yanan kül ve harabeyle karşılaşmıyoruz. İnsanlar yeniden inşa etmekle meşgul.

Bakışlarım kaleye doğru kayıyor. Parıldayan, sedefli, beyaz taş yapı, obsidyen kumlara ve kristal mavisini denize bakan uçurum duvarının tepesinde gururla oturuyor. Sarmal kuleleri, tepedeki soluk mavi gökyüzüne doğru gururla uzanıyor.

Güneşin son ışıkları gümüş çatılardan yansırken, en yüksek kuledeki Solwyck'in mavi ve gümüş renkli bayrağı rüzgârda dalgalanıyor.

Söyleyebileceğim kadarıyla, kale saldırıdan çok az hasarla kurtulmuş gibi görünüyor ve buna sevindim.

"Solwyck duyduğum kadar harap durumda değilmiş," diye mırıldanıyor Caelen, düşüncelerimi yankılayarak. "İnsanlar zaten yeniden inşa ediyorlar."

"Evet, bu harika." Gülümsüyorum. "Acele edelim. Güneş batmaya başladı bile ve ben karanlık çökmeden kaleye varmak istiyorum."

Başını sallıyor ve yola devam ediyoruz.

"Çocukken burayı ziyaret ettiğimi hatırlıyorum." Dudaklarımda hüznünlü bir gülümseme beliriyor. "Annem kraliçenin kuzeniydi, Halla ve Gerold'un annesi. Şehrin okyanusun yanında parlayan bir olduğunu düşünürdüm; kale bana ısıltılı bir inciye hatırlatırdı." Caelen'e dönüyorum. " önce hiç gördün mü?"

"Sadece birkaç kez. Halkımız dost değildir."

"Elbette," diye mırıldanıyorum, ondan çok kendime.

Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra, düğünümüzden önce neredeyse düşman olduğumuzu unutuyorum. Onun türü normalde insanları sevmez, benimki de sevmez.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi bana döndü. "Önümden yürümelisin. Yüce Elflerin burada hoş karşılandığından şüpheliyim ve dikkatleri üzerinize çekmek istemiyorum."

Aklıma bir fikir geldi. "Al." Malak'ın bana verdiği pelerini uzattım. "Bunu şimdi giymelisin."

Kaşlarını çatıyor.

Şehri işaret ediyorum. "Solwyck'in nüfusu çoğunlukla insanlardan ve liman boyunca yaşayan Merfolklardan oluşuyor. Haklısınız. Bu olmadan *çarpacaksın*. Malak bunun giyenin görünüşünü gizleyeceğini söylemişti. Şimdi giy onu."

İsteksizce giysiyi benden alıyor ve ben de onun gerçek formunu gizleyişini hayretle izliyorum. Tamamen insan gibi görünebilirdi. Parıldayan yeşil gözleri artık soluk ve sönük, kulaklarının sivri uçları yok. Ona göz kırpyorum. "Bana yaptığı şey bu mu? Görünüşümü tamamen değiştirdi mi?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Bu büyü'nün ötesinde senin gerçek formunu görebiliyorum."

"Doğal olarak." Sahte bir kızgınlıkla dudaklarımı büzüyorum. "Sizin türünüzden aşağı olmamızın bir başka yolu daha."

"Kastettiğim bu değildi," diye hemen ekliyor.

Dudaklarım hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Biliyorum. Sadece takılıyordum."

Gözleri benimkileri arıyor, ağzının kenarları hafifçe yukarı doğru kıvrılırken arkalarında umuda benzer bir şey yanıp sönüyor.

İnsanların bizi dikkatle incelediği sokaklarda beni takip ediyor. Ejderha saldırısından sonra Solwyck'e eskisi kadar ziyaretçi gelmiyor sanırım. Bu şehir eskiden hareketli bir ticaret merkeziydi. Etkileyici yeniden inşa çabaları göz önüne alındığında, Solwyck'in bir zamanlar olduğu gibi müreffeh bir yer haline gelmesinin çok uzun sürmeyeceğinden şüpheleniyorum.

Suyun kenarındaki kaleye vardığımızda Caelen'in elinden tutup onu durduruyorum. "Bırak konuşmayı ben yapayım, tamam mı?"

Kaşlarını çatıyor. "Sen ne-"

Onu susturmak için parmağımı dudaklarına götürdüm. "Güven bana."

Başını salladı ve onu saray kapılarına götürmeme izin verdi.

Kalenin yüksek kuleleri, bulutları tutan dev, yanardöner sütunlar gibi gökyüzüne doğru uzanıyor. Kapılar mükemmel bir şekilde parlatılmış mavi metalden yapılmıştır ve deniz tasvirleri hoş bir görüntü oluşturacak şekilde boşluklara doğru kıvrılmıştır.

"Durun!" diye bir muhafız. "Burada ne işiniz var?"

Dik ve gururlu duruyorum. "Ben Eryadon Prensesi Lyana, sevgili kuzenlerim Kral Gerold ve Prenses Halla'yı ziyarete geldim. Onlara geldiğimi haber verin."

Kapıyı kapatan iki muhafız şaşkın bir bakış atıyor. "Prenses Lyana?" diye soruyor ilki. Caelen'e bakıyor, ama o pelerininin altında bir insandan başka bir şey görmeyince omuzları gevşedi. "Seni çalan Yüce Elf Prensi nerede? O pislikten nasıl kaçtın?"

Caelen yanımda kılınıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Boğazımı temizliyorum. "Geldiğimi duyuracak mısın yoksa burada durup sorular mı soracaksın?"

Yüzünde bir kızarıklık beliriyor ve kapıları açmak için çabalıyorlar. Ben Caelen'in elini tutarken bir muhafız bizi saraya götürüyor.

Bana doğru eğildi ve "Bu akıllıca mı?" diye fısıldadı.

"Halla ve Gerold benim kuzenlerim. Onlarla konuştuğumuzda bize yardım edeceklerine inanıyorum."

"Umarım haklısındır," diye mırıldanıyor.

Benim de var. Görünüşe göre Caelen'in beni çaldığı söylentisi yayılmış, oysa hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamaz.

Bizi kalenin arka tarafında denize bakan bir bahçeye götürüyorlar. Büyük beyaz ve pembe çiçekleri olan birkaç canlı, çiçekli çalı patikayı sıralıyor.

Halla'yı hemen tanıyorum, sırtı bize dönük bir bankta oturuyor. Uzun kızıl saçları rüzgârda dalgalanırken başını, kolunu beline dolamış oturan siyah saçlı adamın omzuna yaslamış. Bakışlarını okyanusa dikmişler. Gözlerimi kısarak derisinin parlaklığına, daha doğrusu pullarına bakıyorum.

Pul deseni tuniğinin kumaşının altında kayboluyor ve boynuna tırmanıyor, ten renginde ama kolayca görülebiliyor. Caelen'inkinden biraz daha keskin olan kulaklarının sivri uçlarını ve parmaklarını kaplayan kısa, siyah pençeleri fark ettiğimde birkaç kez göz kırpiyorum.

Her ne , bu adam insan değil.

"Prenses Halla." Muhafız onun önünde eğildi. "Kuzeniniz, Eryadon Prensesi Lyana sizi görmeye geldi."

Halla ve adam gözlerini kocaman açarak bana döndüler. Yüzü geniş bir sırıtışla ikiye ayrılıyor. Kendini banktan itiyor ve titreyerek ayağa kalkıyor. Yabancı adam ona yardım etmek için dirseğinin altına destekleyici bir el koyuyor. Bana doğru büyük bir çabayla yürürken adımları yavaş ve bacakları güçsüz görünüyor.

Halla'nın şehirlerine saldıran ejderhayı öldürürken yaralandığını duydum. Bu yüzden belden aşağısı felç olmuş. Adımları düzgün da yeniden yürüyebildiğini görmek cesaret verici. Karnındaki hafif şişliği fark ettiğimde ağzım açık kaldı.

Arkadaşıma dönüyorum. Parlayan mavi gözleri doğal değil - kesinlikle insan değil.

"Lyana? Gerçekten sen misin?" Kollarını boynuma doladı. "Çok endişelendim. Yüce Elflerin saraya saldırdığını duyduk. Kraliçe Rina babanı öldürdüklerini ve Prens Caelen'in seni kaçırdığını haber verdi." Geri çekildi, gözlerinde yaşlar vardı. "Nasıl kaçtın?"

"Lyana?" diye sesleniyor bir erkek sesi ve ben Gerold'u hemen tanıyorum. Kısa kıvıll saçları ve parlak mavi gözleriyle herkes onun Halla'yla kardeş olduğunu anlayabilirdi. Bana doğru koşuyor ve beni sıcak bir şekilde kucaklıyor. "Tanrıya şükür güvendesin. Olanları duyduk ve en kötüsünden korktuk. Biz-"

Halla'nın yanındaki adam keskin bir nefes alıyor, sonra onu arkasına çekerken hırılıyor.

Parlayan mavi gözleri Caelen'e dik dik bakarken öfkeyle yanıyor. "Nesin sen?" diye hırılıyor. "Büyünün arkasına saklanmayı bırak ve gerçek yüzünü göster."

Caelen kukuletasını çıkarır ve büyü ortadan kalkarak gerçek şeklini ortaya çıkarır. "Ben Rivenyl Prensi Caelen."

Halla ve Gerold'un nefesleri kesilir.

İki muhafız silahlarını kaldırıyor, ama ben onu korumak için hemen Caelen'in yanına gidiyorum.

Gerold muhafızlarına elini uzatır. "Bekle!"

Caelen'in sıkıca tutuyorum. "O benim kocam. Duyduğun gibi değil. Lütfen, açıklamama izin verin."

Halla yabancı adama eliyle işaret ediyor. "Bu benim kocam, Mer Prensi Errik."

"Sen Mer misin?" Caelen soruyor, bakışları adamın şekli üzerinde ve insan görünümlü bacaklarında geziniyor. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Görünüşe göre ikimizin de konuşacak çok şeyi var," diyor Halla.

Fredrik'in saldırısını ve üvey annemin aldatmacasını açıkladığımda Gerold, Halla ve Errik bana şok içinde bakıyorlar.

Gerold boğazını temizliyor. "Kraliçe Rina'nın bir goblin olduğundan emin misin?" Gözlerim yaşıyor ama onları geri kırıyorum. "Bizi gerçekten sevdiğini sanıyordum," diyorum onlara, üçümüzü bir arada hatırlayarak. "Baba bebek için çok heyecanlıydı. Ben de öyleydim." Sesim titriyor.

Caelen elimi tutuyor ve nazıkçe sıkıyor. Onun yalanlarını düşünürken üzüntümün yerini öfke alıyor. "Beni Fredrik'le evlenmeye ikna etmeye çalıştı. Eminim planları hem babamı hem de beni öldürmekti. Ama Caelen geldiğinde planlarını değiştirdiler... Babamın ölümü ve benim kayboluşum için Yüce Elfleri suçladılar."

Gerold bana acı dolu bir gülümseme veriyor. "Yaşadıkların için çok üzgünüm Lyana. Ama bil ki burada bizimle daha güvendesin. Seni koruyacağız."

BÖLÜM 39

CAELEN

W

Lyana Halla ile konuşurken Gerold dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Buraya yolculuğunuz zor muydu?"

Başımı salladım. "Peşimize iki kurt değıştirici avcı gönderdiler.

Biri Prens Malak-Fredrik'in kardeşıydı. Bizi buldu ve bu konuda uyardı."

Gerold koltuğunda öne doğru oturur. "Prens Malak neden kendi ailesine ihanet etsin ki?"

"Hayatını kurtardığı için Lyana'nın kardeşı Arthur'a kan yemini etti. Sevdiği birini öldürmeye çalıştığı için kendi kardeşine ve babasına karşı da nefretini dile getirdi."

Gerold elini sıkıca omzuma koydu. "Lyana'yı sağ salim bize getirdiğin için teşekkür ederim. Onu Fredrik ve Rina'dan koruyacağız. Kuzenimiz için yaptıklarını unutmayacağız." Arkasına yaslandı. "Rivenyl'e giden yolun geri kalanını kat etmeniz için size bir at ve araba temin edeceğim. Ya da deniz yoluyla seyahat etmeyi tercih ederseniz bir gemi."

Sözlerini kalbim duracak gibi oluyor. Lyana'ya bakıyorum, Halla ve Errik'e gülümsemesini gözlemliyorum. Geride kalan tek ailesiyle birlikte burada kalmak isteyebileceğini düşünmemiştim bile.

Gerold görüş alanımı takip ediyor. "Errik'in bacaklarını merak ediyorsunuzdur."

Düşüncelerimde ön planda değildi ama merak ettim. Başımı yana eğdim. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Gerold, Errik'in suda nasıl insandan Mer'e dönüşüp tekrar geri dönebildiğini anlatırken onu dinliyorum. "Peki ya çocukları?" Halla'nın şişmiş karnına bir bakış atarak soruyorum.

Gerold, "Şifacılar bize kızlarının babası gibi olacağını garanti ediyor," diye açıklıyor. "Kara ve deniz arasında gidip gelebilecek."

Gerold, Lyana ile konuşmak için izin istiyor ve beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor.

Geçen gece onu neredeyse işaretlediğimde gözlerindeki korkuyu düşünüp duruyorum. Bana sanki bir canavarmışım gibi bakmıştı. Bakışlarım ona kayarken göğsüme donuk bir ağrı yerleşiyor.

Acaba burada kalıp evliliğimizi feshetmeyi seçecek mi? Halkının geleneklerine göre, birlikteliğimiz hiçbir zaman tamamlanmadı ve bunu yapmaya hakkı var.

Kalıcı ve bağlayıcı bir barış karşılığında halkımın onun tahtını geri kazanmasına yardım etmesi için yaptığımız ilk anlaşmaya sadık kalacağından şüphem yok. Onu seviyorum ve kaybetmek istemiyorum. Ama artık beni istemiyorsa onu benimle kalmaya zorlamayacağım. Özellikle de benden korkuyorsa.

Errik yanımda beliriyor ve beni karanlık düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Parlak bir sırıtışla göz kırpmıyor. "Söyle bana: senin insan eşin de benimki kadar sinir bozucu mu?"

Kaşlarımı çattığımda sırıtarak ekliyor: "Çok güzeller ama bir o kadar da inatçılar, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Doğru söylüyorsun," ve o da gülüyor.

Ancak bakışlarım ona döndüğünde ifadem düşüyor. "İnsanların bağlılık yeminlerini konuştuk ama biz gerçek eşler değiliz."

Kaşları çatılır. "Ama evlisiniz?" "Evet. Bu...

karmaşık bir durum."

Errik başını sallar. "Öyle görünüyor." Duraksıyor. "Ne yapacaksın?"

Bir an beni inceliyor, sabırla cevap vermemi bekliyor.

Belki de o da benim gibi bir Öteki Dünya varlığı olduğu için onunla açıkça konuşurken kendimi rahat hissediyorum. Gözlerimi Lyana'dan ayırmaya zorlarken boğazımdaki düğüme karşı yutkunuyorum. "Ben bir

tahtını geri almasına yardım edeceğime dair onunla anlaştım. Karşılığında Eryadon ve Rivenyl arasında bağlayıcı bir barış anlaşması sözü verdi."

Errik kaşlarını çatar. "Ama evliliğiniz bunu zaten güvence altına alıyor. Yeminlerinizi iptal edeceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Beni eşi olarak arzulamıyorsa onu bana bağlı kalmaya zorlamayacağım." Keskin bir acı göğsüme saplanıyor.

"Ah." Bir sırtıma dudaklarını büküyor. "Halkınızın duygularını maskeleyişle tanındığınızı sanırdım ama söylemediğiniz şeyin ne olduğunu anlıyorum, Yüce Elf. Ona aşıksın ama onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini bilmiyorsun."

Bir an onu inceledim, bu Mer'in beni bu kadar kolay okuyabilmesinden hoşlandığımdan emin değilim.

Omzuma vurdu. "Sanırım endişelerin yersiz olabilir. Bir Mer kadar yakışıklı olmayabilirsin," -sırıttı- "ama Lyana'nın Halla'ya senden bahsetme şekline bakılırsa, kişiliğin bunu fazlasıyla telafi ediyor gibi görünüyor, Elf."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve o da içtenlikle gülüyor. "Sana sadece takılıyorum Caelen. Sonuçta, eğer bağlanma yoluyla kuzen olacaksak, senin arkadaşın olmayı çok isterim."

Eğiliyor. "Kaleyi nasıl geri almayı planlıyorsun?"

"Krallığıma giden bir gemiye binip Rivenyl'in ordusunu toplayabileceğimizi umuyordum ve-"

"Ya bir ejderhanın yardımını alsaydın?"

Başım geriye savruldu. Aynadaki gümüş ejderhanın görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor. "Bize yardım edebilecek birini tanıyor musun?"

Başını sallıyor. "Eryadon'da yaşayan bir ejderha var. Sana yardım edebileceğine inanıyorum."

Ejderhalar bencil ve kibirli yaratıklardır. Sadece hazineye önem verirler: altın, gümüş, mücevherler ve benzerleri. İnsanlar onlar için bir hiçtir.

"Neden bize yardım etsin ki?"

"Çünkü o bir insanla çiftleştii."

"Bu ejderhayı duymuştum ama yine de güçlük çekiyorum." "Sizi temin ederim ki bu doğru." Errik'in ağzında bir sırıtış belirir.

"Onlar

oldukça mutlu bir şekilde çiftleştiklerini de eklemeliyim."

Zihnim olasılıklarla dolup taşıyor ve öne doğru eğiliyorum. "Bana ondan bahset."

BÖLÜM 40

LYANA

Halla gözlerini odanın karşısında durup Errik'le konuşan Caelen'e diyor. "Seni büyülemedi, değil mi?"

Güüyorum ama sonra ciddi olduğunu anlayınca ayılıyorum. "Hayır, *öyle değil*. O beni kurtardı, Halla. Fredrik'in muhafızları saldırdığında beni kaleden çıkardı."

Elimi tuttu. "Bizimle kalabilirsin. Süresiz olarak," diye ekliyor.

Gözlerim yaşlarla doluyor ama onları geri kırıyorum. "Teklifin için minnettarım. Gerçekten. Ama Rina'nın ihanetinin cezasız kalmasına izin veremem. Tahtı geri almak zorundayım. Caelen ve ben ordularını toplamak için Rivenyl'e gidiyoruz."

"Gerold ve ben elimizden gelen yardımı göndereceğiz," diyor. "Ama korkarım çok fazla olmayacak. Hâlâ yeniden inşa ediyoruz."

"Teşekkür , Halla. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Yardım teklifini takdir ediyorum ama korkarım ki yine de yeterli olmayabilir. Eryadon'un kalesi tüm krallıklar içinde en müstahkem olanlardan biridir. Savunma için inşa edilmiştir. Geri almak zor olacaktır.

Errik ve Caelen bize katılıyor. Caelen, "Errik'in duymak isteyebileceğiniz bazı haberleri var." diyor.

"Ne oldu?"

Errik bir adım öne çıkıyor. "Eryadon ejderhası ve insan eşinin bir çocuk beklediğini biliyor muydunuz?"

Şaşırdım. "Hayır, bunu duymamıştım."

"Ve bir ejderhanın Elflerden, Fae'lerden ve diğer tüm yaratıkların toplamından daha çok kimden nefret ettiğini biliyor musun?"

"Hayır."

Caelen sırtıyor. "Kurt değiştirenler."

"şanslısınız." Errik gülümsüyor. "Ejderha ve eşi yarın buraya gelecek."

"Neden geliyorlar?" Ben soruyorum.

"şifacımız Althea, eşinin hamileliğini takip ediyor."

Halla'ya dönüyorum. "Ve... Solwyck halkı, içlerinden biri şehrinizi yok etmeye çalıştıktan sonra bir ejderhanın buraya gelmesini sorun etmiyor mu?"

"İlk başta insanlar ve benim için çok korkutucuydu," açıklıyor. "Ama tıpkı insanlar gibi tüm ejderhaların da kötü niyetli olmadığını fark ettim. Veron... diğer ejderhalardan farklı."

Caelen ve ben bilerek baktık. Aynaya baktığımızda ikimiz de bir ejderha gördük. Bu konuda diğerleriyle hiçbir şey paylaşmadık ve paylaşmak istediğimden de emin değilim. Ne de olsa Glenda onu çok uzun süre inceleyenlerin delirebileceği konusunda uyarmıştı.

Caelen'in gözleri büyüğü parçayı sakladığım çantama kayıyor. Eminim ona tekrar danışmak için sabırsızlanıyordur ama keşe yapmasa.

Gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor ve aramızda sessiz bir anlaşma geçiyor. Ayna hakkındaki bilgiyi kendimize saklayacağız. En azından şimdilik.

Yemekten sonra Halla bize dinlenmemiz için odaların hazırlandığını bildirdi. Çalışanlardan biri bizi merdivenlerden yukarı ve uzun bir koridora götürüyor. Büyük bir kapının önünde duruyor ve Caelen'e işaret ediyor. "Burası sizin odanız, Prens Caelen."

Bana döndü ve koridoru işaret etti. "Sizinkiler bu tarafta, Prenses Lyana."

Caelen'in gözleri bana kayıyor ama sonra kadın devam edince gözlerini indiriyor. "Bekle," diyorum ona.

Bana doğru döndü. "Kocamla aynı odada kalmayı tercih ederim."

Kaşları birbirine çarpıyor ve gözlerini birkaç kez kırptıştırıyor. "Elbette Prenses." selam veriyor. "Ben... beni affet. Bunu düşünmüştüm-" Aniden durur, yanakları kıpkırmızı olur. "Personelin geri kalanını bilgilendireceğim."

Ona kibarca gülümseyip . "Teşekkür . Hepsi bu kadar."

Elini tuttuğumda Caelen'in gözleri benimkileri arıyor. Birlikte odaya giriyoruz.

Bir kral yatak, şöminenin yanındaki uzak duvarın karşısında durur ve bir köşede bir masa ve sandalyeler bulunur. Okyanusun ve aşağıdaki kıyı şeridinin güzel manzarasını sunan geniş bir balkon vardır.

Ortasında kocaman bir küvetin bulunduğu arınma odasına açılan kapıya doğru çekiliyorum hemen. Zaten suyla dolu olan küvetin yüzeyinden davetle birlikte ince bir buhar yükseliyor.

Caelen beni sessizce izliyor ama yüzündeki endişeyi okumak çok kolay. Aramızda olanları hâlâ konuşmadık. Muhtemelen hâlâ ondan korktuğuma inanıyor.

Aramızdaki gerginlikten nefret ediyorum. Onu seviyorum. Şimdi, tepkime rağmen ondan korkmadığıma onu ikna etmeliyim.

BÖLÜM 41

LYANA

W

İkimiz de sırayla arınma odasında banyo yapıyor ve yatmak için giyiniyoruz. Temizleme odasında bulduğum yumuşak, ipeksi mavi uyku elbisesi iki ince kayışla tutturulmuş

omuzlarımın üzerinde ve sadece uyluğumun ortasına ulaşıyor. Eşleşen uzun bornozu üzerime ve yatak odasına geri dönmeden önce kuşağı belime bağlıyorum.

Aramızda sessizlik var ve Caelen'e her bakışında omuzlarının gerginliğini fark etmekten kendimi alamıyorum. Sadece yumuşak örgü pantolon giymiş, odaya yayılan gölgeler ve ay ışığı vücudunu kaplayan kalın kas düzlemlerini şekillendiriyor.

Balkona çıkıp denize bakarken ölümcül formuna yakışmayan bir zarafetle hareket ediyor.

hafifçe esen keskin, tuzlu bir esinti, küpeştede öne doğru eğilirken kısa, sarı saçlarını karıştırıyor. Elleriyle kenarı kavırıyor ve sanki bir şey arıyormuş gibi suyu tarıyor. Gümüş rengi ay ışığı dalgaların üzerinde parıldayan yansımalar oluşturuyor. Yanına yaklaşıyorum ve elimi onunkinin üzerine koyuyorum.

Bakışlarını bana çeviriyor, yüz ifadesinden üzüntüsü kolayca okunuyor. "İstemiyorsan benimle kalmak zorunda değilsin Lyana."

Bu odayı mı yoksa evliliğimizi mi kastettiğinden emin değilim ama her iki durumda da cevabım aynı. "Seninle kalmak istiyorum, Caelen."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin Lyana," diye mırıldanıyor. "Bizim hakkımızda ne karar verirseniz verin, size yine de yardım edeceğim. Geleneklerinize göre, evliliğimiz hâlâ feshedilebilir ve-"

Bir parmağımı dudaklarına bastırıyorum. Bornozumu çözüp ayaklarımın dibine dökülmesine izin verirken güzel yeşil gözlerinin derinliklerine bakıyorum.

"Bu geceden sonra olmaz," diye fısıldıyorum. Parmak uçlarımda yükseliyorum ve kollarımı boynuna doluyorum.

Güçlü kolları belimi sarıyor, bakışları bakışlarımı tutarken beni kendine çekiyor. "Benden korkmuyor musun?"

"Senden değil." Yanağını okşuyorum. "Asla. Seni seviyorum, Caelen. Ve seni kocam ve eşim olarak seçiyorum."

Yüzüme dokunuyor, sanki nadir ve değerli bir şeymişim gibi bana bakıyor. "Seni seçiyorum Lyana," diye fısıldıyor. "Sen benim eşimsin, ben de senin."

Çok nazikçe eğildi. Dudaklarını şefkatli bir öpücükle dudaklarıma bastırıyor ve ben de dilimi onunkinin etrafında kıvrarak ona açılıyorum ve öpüşmemizi derinleştiriyorum.

Önce yumuşak ve nazik, sonra derin ve duygulu bir şeye dönüşüyor, arzusu benimkiyle eşleşiyor. Beni kollarına alıyor ve yatağa taşıyor.

Yorganı geri çekiyor ve üzerime çıkmadan önce beni saygıyla çarşafın üzerine yatırıyor. Boynunun arkasını kavrayıp dudaklarını doğru çekmeden önce gözleri bir an benimkileri arıyor.

Caelen beni uzun ve derin öpüyor. Tadı ılık tarçın gibi. Eli benimde kayarak bir göğsümün üzerinde nazikçe dolanırken yumuşak bir inilti duyuyorum.

Başparmağı elbisemin ipeksi kumaşının arasından zaten hassas olan tepe noktasını okşarken nefesim kesiliyor.

Daha fazlasını isteyerek ona doğru eğildim. "Caelen," diye dudaklarına doğru nefes alıyorum.

Tahrik olmuş bir şekilde hırlıyor ve ağzını benimkinden ayırıp boynumdan göğsüme doğru öpücükler bırakıyor.

Parmaklarımı altın sarısı saçlarında gezdiriyor ve sivri kulaklarının dış hatlarını izliyorum. Elini elbisemin yakasının altına daldırıp göğsümü serbest bırakırken tahrik olmuş bir şekilde homurdanıyor. Elini kapatıyor

Ağzını sertleşmiş ucun üzerine koyuyor ve içime zevk dalgaları gönderen nazik bir emişe başlıyor.

Dikkatini diğer göğsüme çeviriyor ve geri çekilmeden önce ona da ilkiyle aynı samimi muameleyi yapıyor. Yeşil gözleri benimkileri tutuyor, arzu ve açlıkla dolu, bana bakarken dişlerini tamamen uzatmış.

Uzanıp yanağını okşuyorum, bakışlarımın onda kilitli kaldığından emin oluyorum. "Korkmuyorum," diye fısıldıyorum usulca.

"Beni istediğinden emin misin?" diye soruyor, sesi özlemle kalınlaşarak.

"Evet."

Sol elini kaldırıyor ve pençelerinin elbisemin kumaşında bir çizgi oluşturarak beni bakışlarına maruz bırakmasını izliyorum.

"*Ashalan, Ashalik, Kaltoryn,*" diye Elf dilinde kelimeler fısıldıyor ve ne olduklarını bilmesem de anlamlarını dudaklarından huşu dolu bir saygıyla dökülmelerinden anlıyorum.

Geri çekiliyor ve topuğumu dikkatlice eline alıp ayağımın iç kemerine şefkatli bir öpücük konduruyor. Dudaklarını ve dilini baldırımdan iç uyluğuma doğru gezdirirken bakışları benimkileri tutuyor.

"Benim için aç," diye fısıldıyor tenime karşı. "Seni dilimde tatmak istiyorum."

Kalçalarımı ayırırken kalbim beklentiyle çarpıyor. Gözleri benimkilere dikiliyor, sahiplenme dolu. "Sen benimsin," diye homurdanıyor.

Bacaklarımı omuzlarına doğru çekerken bakışları benimkileri tutuyor. Başını eğiyor ve dilini zaten kaygan olan kıvrımlarımda gezdiriyor.

Tepedeki hassas sinir demetine ulaştığında nefesim kesiliyor. Alçak bir hırıltı göğsünü gümbürdetiyor; titreşim içime doğru ilerliyor, çekirdeğimin derinliklerindeki ateşi tutuşturuyor.

Diliyle hassas etimi kızdırmaya devam ederken topuklarımı omuzlarına gömüyorum ve beni nefessiz bırakıp altında soluk soluğa bırakıyor.

İlgisi altında kıvrılırken beni sabitlemek için bir kolunu kalçalarımın doluyor. "Caelen," zevkten zar zor nefes alabiliyorum. "Bu çok fazla. Ben gidiyorum-"

Tüm vücudum bir yay kirişi gibi geriliyor ve sonra boşalıyorum. Zevk dalgaları üzerimden ve içimden geçerken onun adını haykırıyorum.

Vücuduma geri dönüp ağzını ağzımın üzerine kapve yakıcı bir öpücükle ciğerlerimdeki nefesi çaldığında orgazmımdan bile kurtulmamıştım.

Boyu iç uyluğuma sertçe değiyor ama giysilerinin ince bariyeriyle birbirimizden ayrılıyor. Ellerimi vücudunda gezdiriyorum, parmaklarımı ağır kaslı formunun her lezzetli kıvrımında ve kıvrımında gezdiriyorum ve pantolonunun bel bandının altına kaydırıyorum.

Yavaşça kalçalarından aşağı itiyorum, ereksiyonunu serbest bırakıyorum.

Geri çekiliyor ve bakışlarım onu incelemek için vücudunda geziniyor. çok daha iri. Ve hiç deneyimim olmamasına rağmen, erkeklerin resimlerini gördüm ve onun bir insan erkeğinden çok farklı olduğunu biliyorum.

Temkinli bir şekilde ona uzanıyorum. O kadar kalın ki parmaklarım etrafına tam olarak ulaşamıyor. Uzunluğu çıkıntılarla kaplı ve ucu uçta genişçe açılıyor. "Stav'ım beklediğinden farklı," diye fısıldıyor ama ses tonundaki endişeyi fark ediyorum.

"Bunu daha önce hiç yapmamıştım," diye itiraf ediyorum. "Gördüğüm insan kıyasla çok... büyük görünüyorsun."

Çenemi tutuyor. "Yapmak zorunda değiliz-"

Onu bir öpücükle susturuyorum. "Seninle sevişmek istiyorum, Caelen. Senin olmak istiyorum."

Eğilip sırt üstü dönüyor ve bacaklarım kalçalarına değecek şekilde beni üstüne çekiyor. Parmaklarını nazik bir okşayışla vücudumda gezdirirken bakışları benimkileri tutuyor. "Çok güzelsin," diye fısıldıyor.

Eğildim ve onu öptüm. Stavı sertleşiyor. Geri çektiğimde ucunda biriken sıvı damlasını fark ediyorum. Dikkatlice dizlerimin üzerinde yükseliyorum ve elimi onun uzunluğunun etrafına sarıyorum.

Gözleri benimkilerin derinliklerine bakıyor ve ben yavaşça kendimi onun üzerine bırakırken nefesim ciğerlerimde kesiliyor. Onu içime alırken dudaklarından alçak bir inilti kaçıyor.

Bariyerimi aşp kabzasına kadar içime girdiğinde içimde sıkı bir sıcaklık oluşuyor. Tek vücut olmuş bedenlerimizin karşılıklı şaşkınlığı içinde birbirimize bakıyoruz. Hiç bu kadar dolu hissetmemiştim.

Yavaşça hareket etmeye başlıyorum, iç duvarlarıma karşı hareket ederken sırtlarının lezzetli sürtünmesiyle keskin bir şekilde nefes alıyorum. Ellerini kalçalarımın etrafına sarıyor. "Çok sıkı," diye geveliyor.

Oturuyor ve beni göğsüne çekerken bacaklarımı sırtına doluyorum. Birlikte hareket ederken kalbi benimkine çarpıyor. Dili benimkine değiyor ve ben bu hissin içinde kayboluyorum.

Elleri her yerde, kalçalarını benimkilere doğru hafifçe iterek beni sahipleniyor. Dudaklarıma sevgi ve bağlılık sözcükleri fısıldıyor. Bu anın ve tek vücut olarak hareket ederken bedenlerimizin birleşmesinin dışında hiçbir şey yok.

Zevk içimde sımsıkı sarılıyor. Sınıra çok yakınım ama bunun bitmesini istemiyorum. "Caelen," diye ağzına nefes veriyorum. "Neredeyse-"

Tutku damarlarımda yanıyor, arzular içimde derinleşiyor. Kalçalarını benimkilere doğru her itişinde daha güçlü ve daha derin bir şekilde boşalıyoruz. Erkeksi kokusu etrafımı sarıyor ve bedenlerimizin birleşme hissinde kayboluyorum.

Stavının tabanı kanalımda genişliyor, neredeyse acı noktasına kadar, ama tam olarak değil. İçimde hafif bir sızı hissediyorum, ama hemen yerini nefesimi kesen yoğun bir zevke bırakıyor. "Nedir bu? _"

"Düğümüm," diye geveliyor. "Ve stavımın ucu rahminin girişini kapatıyor."

Vücudunun benimkiyle kilittlendiği hissi çok fazla. Başım geriye düşüyor ve uzunluğu kanalımda nabız gibi atmaya başladığında dudaklarım bir ayrılıyor.

Hırlıyor ve sonra dişlerini boynuma geçirerek beni kendisininmişim gibi işaretliyor. Acı hızla kayboluyor ve ben kenara düşüyorum, içimin derinliklerinde patlayıp beni tohumunun lezzetli sıcaklığıyla doldururken adını coşkuyla haykırıyorum.

Sanki sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor, başka bir orgazmı tetikliyor; bu seferki öncekinden daha güçlü.

Beni döndürüp sırt üstü çevirdiğinde bile kendime gelememiştim. Stav'ı hâlâ içimde düğümlenmişti. Bana bakıyor, bakışları sahiplenmeyle dolu. Uzun ve derin okşamaya başladığında kısık bir inilti kaçıyor içimden.

"Sen benimsin," diye hırlıyor.

İnsan erkeklerinin serbest bırakıldıktan sonra iyileşmek için zamana ihtiyaçları olduğunu duymuştum, ama görünüşe göre Yüce Elfler için durum böyle değil.

Caelen iddialı bir öpücükle ağzını benimkinin üzerine kapatıyor. "Ashal'veh, Lyana," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor.

Ona sarılıyorum, güçlü bedeninin üzerimde dolaşmasının keyfini çıkarıyorum. Ben tamamen tükenene ve gözlerimi fazla açık tutamayana kadar birkaç kez daha sevişiyoruz.

Burnunun ucunu benimkinin yanında gezdiriyor ve sonra dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyor. "Uyu Lyana'm," diye fısıldıyor kulağıma usulca.

Gözlerimi kapatarak kendimi onun kollarına bırakıyorum.

BÖLÜM 42

LYANA

W

Uyandığımdaya güneşin ilk ışıkları zar zor görülebiliyor, odayı yumuşak, turuncu bir parıltıyla yıkıyor. Geriniyorum. Kaslarım uyluklarımın arasında ağrıyor ama

Yüce Elf kocam tarafından sahiplenildiğimi hatırlatmak için iyi bir yol.

Caelen balkonda, ayna parçasını avucunda tutarken onu izliyorum. Büyü sözcüklerini mırıldanırken kaşları derin bir tefekkürle çatılıyor, büyüünün önceden söylediğı şeyin etrafından dolaşmanın bir yolunu bulmaya çalışırken geleceğey bakıyor.

Çenesini sıkıyor ve tekrar deniyor. Cadının uyarısı kafamın içinde çınılıyor. Çok uzun süre bakanlar delirebilir.

Bornozumu omuzlarıma geçirip yaklaşıyorum ve dikkatini bana çekmek için elimi hafifçe koluna koyuyorum. Bakışları benimkilerle buluştuğunda yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor. Sertçe yutkunur. "Sonuçlanmayacak bir yol göremiyorum-"

Onu susturmak için parmağımı dudaklarına bastırıyorum.

Elimi tutuyor ve itirazıma rağmen devam ederken parmak eklemlerime şefkatli bir öpücük konduruyor. "Ejderhayı, *sylvan* elmasını ve seni bir bardağın içinde görüp duruyorum-" son kelimedey sesi kesiliyor ve benden uzaklaşıyor. Sertçe yutkunuyor ve geri dönüp beni göğsüne bastırmadan önce bir süre denize bakıyor.

Bir elini saçlarımda gezdiriyor. Uzun telleri parmaklarının arasında kavrayarak başımı kendisine doğru çeviriyor. Caelen yanağımı kavlıyor ve alnını hafifçe benimkine değdiriyor, gözleri yaşlarla parlıyor.

Kalbim sıkışıyor. "Ne zamandır bunu yapıyorsun? Aynaya bakarak?"

"Saatler," diye itiraf ediyor.

"Ver onu bana," dedim ona.

Başını iki yana sallar. "Denemeye devam etmeliyim. Cevap orada. Olmak zorunda. Bu-"

"Aynayı bana ver," diyorum bir şekilde. "Şimdi."

İsteksizce onu bana verdi. O beni durduramadan, parçayı denize fırlatıyorum.

"Bunu nasıl yaparsın? Bu işi çözmek için tek şansımız buydu."

Yanağını okşuyorum. "Cadı, aynaya çok uzun süre bakanların delirebileceğini söyledi. Bunun sana olmasına izin vermeyeceğim, aşkım."

"Ama seni kurtarmanın bir yolunu bulabilirdim Lyana. Seni Rivenyl'e götürsem ve Eryadon'a hiç dönmesek bile, sen yine de-"

"Bir yolunu bulacağız, Caelen."

Gözlerinin arkasında öfke parlıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Çenesini sıkarak yüzünü mükemmel, soğukkanlı bir maskeye dönüştürüyor; ilk tanıştığımız günden beri görmediğim bir maske... yabancından başka bir şey olmadığımız zamanlardan beri.

Dönüyor ve odaya geri dönüyor. Hızla üstünü değiştiriyor ve eşyalarımızı çantalarımıza yerleştirmeye başlıyor. Üzgün olduğunu görmek kolay, ama şeylerin bu şekilde olmasını istemiyorum. "Caelen, ben-"

"Buradan uzak bir yere gidiyoruz," diyor. "Seni Anara'ya götürüyorum. Fae Prensi Ryvan bir insan eş aldı. Biz onlarla müttefikiz. Eğer krallıklarında, diğerlerini dışarıda tutan Peçeli Duvar'ın ardında kalmak istersek bizi geri çevirmezler."

"Anara'ya gitmiyorum, Caelen. Ejderhadan bana yardım etmesini isteyeceğim ve senin yardımınla ya da yardımın olmadan Eryadon'u geri alacağım."

"Neden?" diye soruyor, hayal kırıklığı yüz hatlarından kolayca okunuyor. "Neden başka bir yere gitmiyoruz? Hayatımızı huzur içinde yaşayalım?"

"Çünkü halkım gerçek krallarını öldürenlerin yönetimi altında bırakıldı," diyorum kararlı bir şekilde. "Nereye gittiğimiz ya da ne yaptığımız önemli değil, Rina beni arayacak Caelen. Ben tahtın yasal varisiyim. Ben hayatta olduğum sürece onların konumu güvende değil." İki elini de avuçlarımın içine aldım. "Anlamıyor musun? Bundan kaçamam. Ne kadar istesem de."

"Peki ya biz?" diye soruyor, ağzı gerginlikle sıkışmış bir halde. "Seni kaybedersem bunun bana ne yapacağı umurunda değil mi?"

"Tabii ki umurumda, Caelen."

"O halde beni dinlemen için sana yalvarıyorum," diye yalvarır. "Lütfen, Lyana."

"Bunu yapmak zorundayım, Caelen. Halkımı öylece terk edemem."

Burun delikleri alevleniyor ve çantasına dönerek onu bizim malzemelerimizle dolduruyor.

"Ne yapıyorsun?" Sesim titreyerek soruyorum. "Rivenyl'e gidiyorum."

Kalbim duruyor ve midem şiddetli bir şekilde düğümleniyor. Gözlerimin kenarında yaşlar birikiyor ama onları geri kırıyorum. "Eğer... istediğin buysa."

"Öyle," diyor, başını kaldırıp bana bakma zahmetine girmeden.

"Benimle gel." "Lütfen Caelen, halkımı terk etmemi isteme benden."

"Tamam. ."

Bununla birlikte, ayağa kalkar ve kapıya doğru ilerler. Kapı kolunu kavırıyor ve sonra duraklıyor. "Hoşça kal, Lyana."

Kapı kolunu çeviriyor ve koridora çıkıyor. Kirpiklerimden hain gözyaşları süzülüyor ve yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama kelimeler çıkmıyor. Yıkım içimi doldururken olduğum yerde donup kalıyorum.

Çantasını bıraktı ve bana doğru döndü. Beş adımdan kısa bir sürede odayı geçiyor ve beni kollarına alıyor. "Tanrılar neden beni böyle inatçı bir eşle lanetledi?" diye inliyor beni kendine yakın tutarken. "Bunu yapmaya gerçekten bu kadar kararlı mısın?"

"Gerçekten miydin?" Kalbim boğazımda, soruyorum.

Derin bir iç çekerek başını sallıyor. Yanağımdaki gözyaşlarını siliyor ve ben de onun gözyaşlarını tutmakta zorlandığını fark ediyorum. "Hayır. Blöf yapıyordum. Peşimden gelmen için dua ediyordum... gitmemem için bana yalvarman ve sonra benimle Anara'ya kaçmayı kabul etmen için."

İçimi rahatlamayla birlikte sağlıklı bir dozda öfke dolduruyor. Gözyaşlarıma rağmen ona ters ters bakıyorum. "Bu korkunç bir plandı. Ne tür bir koca karısının duygularıyla bu şekilde oynar?"

Parmağını çenemin altına koyup yüzümü ona doğru çeviriyor. "Onun tehlikeye doğru koşmasını izlemektense, güvende olmasını ve ona kızgın olmasını tercih eden türden. Güvende olduğun sürece benden sonsuza kadar nefret etsen de umurumda olmazdı." Beni göğsüne çekti, parmaklarını uzun, siyah saçlarımda gezdirdi.

Ve tanrılar olsun, onun kucağında eriyorum.

Ona bakmak için başımı geriye doğru eğiyorum. "Dün gece bana Elf dilinde söylediğin sözler ne anlama geliyor?"

Alnıma şefkatli bir öpücük konduruyor. "Seni her şeyden çok seviyorum Lyana." Mırıldanıyor ve yanağıma bir öpücük daha konduruyor. "Kalbim artık bana ait değil." Dudakları dudaklarıma değiyor ve onlara karşı fısıldıyor. "O senin, benim güzel, insan karım."

Yanağını okşuyorum. "Senin dilinde *seni seviyorum* ne demek?

"*Ashal'veh*," diye nefes alıyor. Gözlerini kapatarak dokunuşuma doğru eğiliyor. Dönüyor ve avucuma bir öpücük daha konduruyor. "Ashal'veh, Lyana'm."

Dudaklarımı değdirip fısıldıyorum. "Ashal'veh, Caelen'im."

BÖLÜM 43

CAELEN

W

e Gerold, Halla, Errik ve Şifacı Althea ile birlikte bahçede toplanmış, ejderhanın gelişini bekliyorlar. Aşağıdaki okyanustan keskin, tuzlu bir esinti yükseliyor ve

Etrafımızda açan çiçeklerin güzel kokusu. Dalgaların donuk uğultusu havayı doldururken bir ateş çukurunu çevreleyen çok sayıdaki taş banktan birine oturuyoruz.

Halla, Gerold ve Lyana çocukken burada birlikte geçirdikleri zamanlara dair hikâyelerini paylaşıyorlar. Görünüşe göre gençken birbirlerine çok yakınmışlar ve onu yıllardır görmemiş olmama rağmen eşime karşı ne kadar harika olduklarını görmek kalbimi ısıtıyor.

Şifacı Althea'yı inceliyorum. Uzun boylu ve gururlu bir şekilde oturuyor, omuzları geride ve gümüş rengi saçları bir dizi karmaşık örgüyle başına sıkıca örülmüş, bir zamanlar çocukken Halla'nın balkonundan okyanusa atlarken hepsini nasıl yakaladığının tüyler ürpertici hikâyesini anlatıyor.

Errik bana Althea'nın yarı Mer olduğunu söyledi, tıpkı kendisinin ve Halla'nın kızının olacağı gibi. Ejderha bu yüzden eşini değerlendirmesi için ona güveniyor çünkü o tamamen insan değil.

Bakışlarım Halla'nın hafifçe şişmiş karnına düşüyor ve Errik onu kendine yakın tutup avucunu karnının üzerine koyarak şakağına şefkatli bir öpücük kondururken içimi mantıksız bir kıskançlık kaplıyor.

Lyana ile çocuklarla ve kahkahalarla dolu bir gelecek istiyorum. Düşüncelerim aynadaki görüntülere geri dönüyor. Onu kurtarmanın bir yolunu bulmalıyım. Bedeli hayatım olsa bile.

Kanıımı donduran bir kükreme havayı yarıyor. Başımı sese doğru çeviriyorum ve bize doğru uçan gümüş ejderhayı gördüğümde ayağa kalkıyorum. Tıpkı aynada gördüğüm gibiydi.

Saldırmak için burada olmadığını bilmeme rağmen, panik omurgamdan aşağıya doğru yılan gibi kıvrılıyor. O başımın üzerinde daireler çizerken Lyana'nın arkamda olduğundan emin oluyorum.

Gözlerim açıldı. Bir ejderhayı hiç bu kadar yakından görmemiştim. Hayal ettiğimden çok daha büyük. Gümüş pulları güneş ışınlarının altında yanardöner bir parıltıyla ışıldıyor; devasa kanatları tepemizde gezinirken toprağı ve döküntüleri karıştırıyor. Rüzgâr etrafımızda çılginca esiyor ve ben Lyana'yı korumak için ona yaklaşıyorum.

Yere iner inmez anında iki bacaklı formuna geçer, eşini belinden yakalar ve ayaklarını dikkatlice yere indirir.

Gümüş pullar tüm vücudunu kaplar. Şakaklarının hemen üzerinde, kısa kesilmiş siyah saçlarının kenarında iki küçük siyah boynuzu vardır. El ve ayak parmaklarının ucunda ölümcül, siyah pençeler var ve zümrüt yeşili, sürüngen gözleri eşini yanına çekerken bizi dikkatle inceliyor.

Onun yanında çok kırılğan görünüyor. Başının tepesi adamın çenesine ancak ulaşıyor. Sarı saçları bir omzunun üzerinden sarkan uzun bir örgüyle aşağı dökülüyor ve masmavi gözleri Halla'nınkilerle buluştuğunda adeta parıldıyor.

Bakışlarım çocuklarının ağırlığıyla dolu karnına düşüyor. Ejderha koruyucu bir tavırla eşinin önüne geçiyor ve keskin dişlerini göstererek bana buz gibi bir bakış fırlatıyor. "Burada ne işin var, Yüce Elf?"

İçgüdüsel olarak Lyana'yı tekrar arkama çekiyorum ve karşılığında dişlerimi gösteriyorum.

Ejderhalar uzun zamandır Elflerin düşmanıdır.

Errik ellerini kaldırarak aramıza giriyor. "Dur," diyor. "Veron, bu-"

"Bir Yüce Elf," diye sözünü kesti Veron. Gözlerini kısarak, tehditkâr bir hırıltı çıkarırken kuyruğunu tedirginlikle arkasına savuruyor. "Neden

O burada mı?"

Eşi onun önüne geçer ve göğsüne vurur. "Veron, kes şunu," diyor sertçe. "Tanıştığımız her yeni insana hırlamak zorunda değilsin. İşte bu yüzden çok fazla arkadaşımız yok."

Hızlı bir nefes çekiyorum ve bu küçük, narin insanın üzerine gazabını salacağından endişelenerek kendimi destekliyorum.

Bunun yerine, dikkatini ona çevirdiğinde ifadesi yumuşuyor. "Ben sadece seni ve yavrumuzu güvende tutmaya çalışıyorum, güzel eşim."

Benim güzel eşim mi? Şok olmuş bir halde onları incelerken birkaç kez göz kırpiyorum.

Onun elini tutar. "Biliyorum, aşkım. Ama herkes bize zarar vermek istemiyor."

Bana ve Lyana'ya döndü. "Ben Alara, bu da Veron." Ona bir bakış attı. "O gerçekten harika bir adam. Sadece size ısınması için biraz zamana ihtiyacı var. Hepsi bu."

Göğsünü dışarı çıkarır. "Ben bir insan *değilim*. Ben bir ejderhayım."

İç çekiyor ve dudaklarını büzüyor. "Bunu herkes biliyor aşkım. Ben sadece sohbet ediyordum."

Beni incelerken koluyla belini çevreliyor, bir kanadını koruyucu bir şekilde onun yanına kıvrıyor. "Kimsin sen?"

Lyana'nın elini tutuyorum. "Ben Rivenyl Prensi Caelen. Bu da eşim, Eryadon Prensesi Lyana."

Alara soluk soluğa, elini ağzına kapatarak, gözlerini kocaman açarak. "Kraliçe Rina kralı öldürdüğünüzü ve prensesi çaldığınızı söyledi."

Veron ölümcül dişlerini göstererek hırlıyor.

Lyana yatıştırıcı bir hareketle ellerini kaldırır. "Öyle bir şey olmadı. Üvey annem yalan söyledi. Babamın ölümünden o ve Prens Fredrik sorumlu. Caelen beni kurtardı. O zamandan beri beni koruyor."

"Kraliçe Rina bir goblin," diye ekliyorum, Errik'in bana Veron'un onların türünden ne kadar nefret ettiğini söylediğini hatırlayarak.

"Aşağılık yaratıklar," diye Veron. "Goblinler ve Kurt değiştirenler."

Lyana öne çıkar. "Bugün yardımınızı istemek için huzurunuzdayım Veron." Adam onu dikkatle incelerken omuzlarını dikleştiriyor ve çenesini yukarı kaldırıyor. "Sen bir Eryadon vatandaşıydın ve senden gerçek kraliçenin tahtını geri almasına yardım etmeni istiyorum."

Kaşları birbirine yaklaşıyor, belli ki sözleri karşısında şok olmuş.

İşte korktuğum an geldi. Tahtı ele geçirmenin ya da krallığı yakıp yıkmanın, zenginliklerini toplayıp hazinesine katmanın *kendisi* için daha mantıklı olacağını fark ettiği an. Yardım etmesi için bir sebep yok.

Bakışları onunkilere kilitleniyor. "Kısa bir süre önce baban beni öldürtmeye çalıştı."

"Ama yapmadı," diye karşı çıkıyor. "İnsan eşini öğrendikten sonra değil."

Zümrüt gözleri bana kayıyor. "Peki ya Yüce Elfler? Onların prensiyle evlendin. Onu kralınız yapmaya niyetli misiniz?"

Ejderhalar ve Elfler yüzlerce yıldır düşmanlar ve cevabı ne olursa olsun yardım edeceğinden şüpheliyim.

"Kocamın kral ya da eş olarak taç giymesi *benim* kararım." Hükümdarlık örtüsünü ağır bir pelerin gibi üzerine çekerek kralın önünde asil bir şekilde duruyor. Tıpkı ilk karşılaşmamızda benim karşıma çıktığı gibi. "Evliliğimiz, savaştan iki krallığımız arasında barışı sağlamak için kuruldu. Orklar gibi çöküşümüzü görmek isteyenlere karşı birlik olmak için. Yüce Elfler insanlarla barış yapabiliyorsa, böyle bir anlaşmanın Ejderhalar ve Elfler arasında neden yapılamayacağını anlamıyorum."

Adam itiraz edecekmiş gibi ağzını açıyor ama kadın devam ediyor.

"Güçlü ve ölümcül bir ejderha olabilirsin ama Fredrik ve Rina ordularını kalene gönderirse ne yapacaksın?"

Kıllanıyor. "Babanın beni bitirmek için gönderdiği tüm şövalyeleri yaktım. Hiçbiri bir ejderhaya karşı duramazdı."

"Bu doğru. Ama o zamanlar yalnızdın. Şimdi çiftleştiniz ve bir çocuk bekliyorsunuz. İnsan sevdiğinde, bu hayal bile edilemeyecek bir mutluluktur... ama bunun tehlikeleri de yok değildir. Kalplerimiz artık bize ait değil." Elimi tutuyor ve bu sabahki sözlerimi tekrarlar. "Onlar sevdiklerimize ait ve bu da bizi bu sevgiyi bize karşı kullanacak düşmanlara karşı savunmasız kılıyor."

Veron kuyruğunu Alara'nın ayak bileğine dolayarak onu daha da yakınına çeker. "Doğru söylüyorsun." Başını yana eğip bir süre onu inceledikten sonra ekliyor. "Krallığınızı geri almanıza yardım edeceğim Kraliçe Lyana." Bana dönüyor, burun delikleri alevleniyor. "Ama önce eşinden, onun ve halkının bana ya da aileme tehdit oluşturmayacağına dair söz almalıyım."

Gözlerini eşit bir şekilde karşılıyorum. "Sana en içten yeminimi ediyorum."

Halla, Errik ve Gerold'a veda ediyoruz. Halla Lyana'ya bir kez daha sarılıyor, gözleri yaşlı. "Lütfen dikkatli ol Lyana. Ve tüm bunlar bittiğinde bizi tekrar ziyarete gel. Seninle vakit geçirmeyi çok özledim, sevgili kuzenim."

"Yapacağım," diye yanıtlıyor dostum.

Gerold ikimize de döndü. "geldiğince çok adam göndereceğim. Hazır olduğunuzda haber verin, orada olacağız."

Lyana ona sıkıca sarılır. "Teşekkür , Gerold."

"Sen ailedensin, Lyana. Biz her zaman senin yanında olacağız." Bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Ve artık siz de aileden olduğunuza göre, halkınızla daha iyi ticaret görüşmeleri yapacağınızı umuyorum."

"Bitti," dedim ona.

Omzunun üzerinden bakıp ejderhanın eşiyle vedalaşmasını izliyorum.

Her pazarlığın bir çıkış yolu vardır. Cadının sözleri zihnimde tekrarlanıyor ve o lanet aynaya baktığımdan beri ilk kez göğsümde umut kıvılcımları çıkıyor.

BÖLÜM 44

LYANA

Veron kollarını ve kanatlarını Alara'nın etrafında kıvrırarak onu kendine yakın tutar. Şefkatle, açık avucunu şişmiş karnına yaslar. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim, *T'kara'm*."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Halla bana T'kara'nın kendi dilinde *hazine*.

"Keşke seninle gelebilseydim, ejderham." Yanağını okşarken kirpiklerinden bir damla gözyaşı süzülüyor.

"Uzakta olduğum her an seni özleyeceğim," diye yanıtlıyor. Diz çöküyor ve kadının karnına şefkatli bir öpücük konduruyor. "İkinizi de."

Caelen kollarını arkamdan doluyor ve ben onun karşısında eriyorum. Fısıldarken nefesi kulağımı ısıtıyor. "Görünüşe göre bir insanın büyüsüne tek öteki dünyalı varlık ben değilim."

Yumuşak bir kahkaha atıyorum. "Buna mı inanıyorsun? Seni bir şekilde büyülediğime mi?" Alay ediyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Eğer , bu benim isteyerek boyun eğdiğim bir büyü.
için."

Şakacı bir şekilde göğsüne vuruyorum. Nefesinin altından homurdanıyor,
Beni döndürerek yüzünü ona çeviriyor ve dudaklarımı yakıcı bir öpücükle kavrayıp ciğerlerimdeki havayı çalarken beni kendine yaklaştırıyor.

Geri çekildiğinde onu merakla inceliyorum. "Ruh halin hafif. Ne değişti, aşkım?"

"Sanırım aynanın bana ne göstermeye çalıştığını biliyorum," diyor. "Annenin goblinle yaptığı pazarlıktan çıkış yolunu."

Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

"*Sylven* elması," diye açıklıyor. "Aynanın bana gösterdiği geleceğin her versiyonunda onu gördüm. Halkım arasında umut ve yaşamın sembolüdür. Onu her zaman ejderhayla birlikte görüyorum. Biri varsa diğeri de vardır, değil mi? Aynanın bana senin yaşayacağını gösterme şekli olduğuna inanıyorum."

Ağzımı bir gülümseme kaplıyor.

Ejderhanın sırtına tırmanırken, endişe nefesimi kesiyor. Daha havalanmadık bile ve ben şimdiden aşağı bakmaya korkuyorum. Caelen bir kolunu belime dolayarak beni göğsünün katı sıcaklığına çekiyor. Yüzümü ona dönmek için başımı arkaya çeviriyorum. "Sana yükseklik korkum olduğunu söylemiş miydim?"

Şefkatle yüzümdeki saçları geriye doğru tarıyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Düşmene izin vermeyeceğim, Lyana'm."

Veron Caelen'e hitap ederken devasa başını bize doğru çeviriyor. "Halkının bana saldırmaya çalışmayacağından emin misin?"

"Eğer beni sırtında görebileceklerinden emin olursan olmaz," diye cevaplıyor Caelen. Başını sallıyor. "Tamamdır."

Veron devasa kanatlarını yanlara doğru uzatarak rüzgârı büyük yelkenlerin altından yakalıyor ve havaya yükseliyor.

Aşağıya bakıyorum, dünyanın baş döndürücü bir hızla altımızdan kayıp gidişini izliyorum. Midem bulanıyor ve inliyorum. Gözlerimi kapatarak Caelen'e yaslanıyorum.

"Aşağı bakma," diye fısıldıyor.

"Çok geç," diye cevap veriyorum, boğazımda yükselen safraya karşı yutkunarak. "Manzara buradan muhteşem görünüyor," diyor, ses tonu

Huşu ile.

Gözlerimi açıyorum ve açık denize ve yanındaki uçurum duvarına bakıyorum. Altımızdaki toprağa bakarken korkum ve rahatsızlığım yok oluyor.

Güneş ışığı okyanusun üzerinde ışıltılı, altın yansımalar yaratıyor. Yuvarlanan dalgalar kıyı şeridine çarpıyor. Birkaç Mer berrak, mavi suyun altında yüzüyor, yüzeyi ve tekrar dibe dalmadan önce havada dönüyor. "Bu inanılmaz."

Veron sol kanadını içeri doğru çevirerek uzaktaki sağlam bir dağ duvarı gibi görünen şeye doğru yöneliyor. Gözlerimi kısarak onu inceliyorum. Hareket ediyor gibi görünüyor.

"Bu da ne?" Caelen'e soruyorum.

"Rivenyl'in Sisleri," diye yanıtlıyor. "Düşmanları sınırlarımızı geçmekten caydırmak için sis kılığına sokulmuş büyü."

"Kardeşim bundan bahsetmişti," diye mırıldanıyorum anılarım canlanırken. "Arthur bir keresinde neredeyse içinde kayboluyordu. Onu kurtaran senin kardeşin Dhurvaen oldu."

Caelen kulağıma usulca kıkırdıyor. "Evet. Dhurvaen onu yakalamıştı ve hapsedilmek üzere halkımıza geri götürüyordu. Yolda bir Wraith saldırdı. Dhurvaen yaralanmıştı ve katledilecekti ama Arthur onu kurtardı."

"Ve halklarımız arasında saldırmazlık anlaşmasını yürürlüğe koyduk," diye ekliyorum.

Caelen bana yaslanarak başını sallıyor. "Evet. Aramızdaki kavgaya bir son talep ettiğinde Arthur'un babamın karşısında ne kadar dik ve gururlu durduğunu hatırlıyorum."

"Kardeşimle tanıştın mı?"

"Evet. Çok cesurdu."

"Seninle tanıştığına sevindim, aşkım." "Ben de öyle," diye fısıldıyor Caelen.

Arthur'un anısı gözlerimi yaşartıyor ama üzüntümü bastırıyorum. Yas tutmak için daha sonra zamanım olacak. Şu anda tahtımı geri almaya odaklanmalıyım. Benim yerime hâlâ burada olan o olsaydı, kardeşim de böyle yapardı.

Sisin içinden geçerken aşağıdaki zemini hayretle inceliyorum. Muhteşem mor, kalp şeklinde yaprakları olan ağaçlardan oluşan yoğun bir orman örtüsü göz alabildiğine uzanıyor. Bazılarının aşağıya sarkan, biyoluminesan beyaz çiçeklerle kaplı uzun, kalın sarmaşıkları var.

Güneş ufukta alçalırken, parlayan beyaz ve sarı ışıklar dallar arasında uçuşur, periler çırpınır ve döner, tüm ormana ruhani, uhrevi bir parıltı verir.

Kale ileride, bir dağın yamacına oyulmuş halde gururla duruyor. Uzun, dairesel, beyaz kuleler bulutlara doğru uzanıyor, altın rengi çatıları güneşin son ışınlarını pırıl pırıl fenerler gibi yansıtıyor.

Yukarıdaki dağdan çağlayan şelaleler, bahçelerden geçip aşağıdaki şehre akmadan önce sarayın her katındaki toplama havuzlarına dökülür. Her ev ve bina aynı beyaz, sedefli taştan oyulmuştur.

Arnavut kaldırımları şehrin yürüyüş yollarını ve patikalarını kaplıyor. Gece çöktüğünde, sokaklarda birkaç peri ışığı parlamaya başlar, yüzen küreler doğrudan bir rüyadan çıkmış gibi görünür.

Her şey çok güzel; nereye bakacağımı bilemiyorum.

Biz yaklaştıkça, panik çılgınlıkları havayı dolduruyor. Veron onlara doğru uçarken Elfler dağılıyor, ama kanadını bir tarafa doğru eğiyor, böylece prenslerinin sırtında uçtuğunu görebiliyorlar.

Caelen el sallamadan önce birkaç kişi durup bir süre şaşkın şaşkın bakıyor.

Kalabalıktan birkaç bağırıyla birlikte alkışlar yükseliyor. "Prens Caelen geri döndü!"

Veron duyulabilir bir *gümbürtüyle* kale girişinin dışındaki avluya iner.

Caelen Veron'un sırtından kayıyor ve sonra bana doğru uzanıyor. Ellerini belime sıkıca sarıyor ve beni dikkatlice yere bırakıyor.

Birkaç muhafız bize doğru koşuyor, silahları hazır. Caelen ellerini kaldırdı. "Geri çekilin," diye emrediyor. "Ejderha bir müttefik, düşman değil."

Silahlarını indiriyorlar, Veron iki ayaklı formuna geçip yanımıza doğru yürürken şok içinde bakıyorlar. Yeşil sürüngen gözleri onları temkinli bir şekilde incelerken daralıyor.

"Babam nerede?" Caelen muhafızlara sorar.

"Taht odasında, Prensım."

Biz kapılara doğru ilerlerken, iki figür kaleden dışarı fırlıyor ve ben onların Caelen'in babası ve kız kardeşi olduğunu anlıyorum.

Babası uzun, akıcı yeşil cübbeler giymiş ve altın bir taç takmış. Caelen'e o kadar benziyor ki, yüzündeki ince çizgiler olmasa onları kardeş sanabilirdim.

Yanında yürüyen Caelen'in kız kardeşi Nurala olmalı. Altın sarısı saçları zarif bir örgü şeklinde bükülmüş ve sırtından aşağı sarkıyor.

İkisi de arkamızdaki Veron'u fark eder etmez aniden durdular.

"Muhafızlar!" Caelen'in babası bağılıyor ve etrafımızdaki muhafızlar Anında tekrar dikkat kesilip silahlarını doğrultuyorlar.

Kanatlarını açarken Veron'un boğazından derin bir hırıltı yükseliyor. Form değiştirmeye hazırlanırken gümüş pullarının altındaki kaslar dalgalanıyor.

"Dur!" Caelen talep ediyor.

Hakkını yemeyelim, Yüce Elf Kralı'nın yüzünde şok olduğuna dair hiçbir ifade yok. Bunu sadece gözlerinde fark ettim çünkü onunla çok fazla zaman geçirdim.

bakışlarında duygularını gizleyemediklerini fark edebildiğim oğlum.

Caelen'in babası oğluna dönmeden önce Veron'u dikkatle inceliyor.

"Rivenyl'e bir ejderha mı getirdin? Aklından ne geçiyordu?" "O diğer ejderhalar gibi değil," diye araya giriyorum ve Veron ofluyor.

"İlk çocuklarını bekleyen bir insan eşi var," diye ekliyor Caelen.

Kral Kyvern'in çenesi düşer ama hemen kapatır. Kaşları derin bir şekilde çatılır. "Bir ejderha bir insanla mı çiftleşti?" diye soruyor kuşkuyla.

Veron'un burun delikleri genişler.

"Bizi buraya o getirdi," diye açıklıyorum. "Halkınızla barış yapmak istiyor."

"Barış mı?" Kral Kyvern sorar. "Ejderhalar ne zamandan beri böyle bir şeyin peşinde? Onlar sadece kana, hazinelere ve altına önem verirler."

"Sanki Elfler daha iyiymiş gibi," diye hırlıyor Veron, dişlerini göstererek. Caelen aralarına giriyor. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Kral Veron'a buz gibi bir bakış fırlatır. "Bu kalenin içine adım atmayacak. Bağlanacak ve-"

"Beni bağlamaya çalışırsanız krallığınızı yakıp kül ederim," diye homurdanıyor Veron.

"Veron," diye seslenerek dikkatini bana çekiyorum.

Bana döndü, bakışları sertti. "Benimle gelin Kraliçe Lyana. Burada vaktimizi boşa harcıyoruz."

Caelen'in ailesi ve muhafızlar gözlerini bana çeviriyor. "Emrinizde bir ejderha mı var?" diye soruyor kral. Bu kez yüz hatlarındaki şaşkınlığı okumak çok kolay.

"Veron benim müttefikim, deneğim değil," diye düzeltiyorum.

Kral ve muhafızlar Veron'u incelerken yüzlerindeki ifade korku ve belirsizlikten yoğun bir hayranlığa dönüşür.

Yüce Elfler metanetleri ile tanınırlar. Bu yüzden Nurala öne atılıp kollarını Caelen'e doladığında şaşırıyorum. "Önce öldüğünü duyduk," diye hıçkırıyor. "Ama sonra prensesi kaçırdığına dair söylentiler başladı." Geri çekiliyor ve yeşil gözleri yaşlarla doluyor. "Seni kaybettiğimizden çok korktum."

"Hepsi yalan," diyor ona tekrar sarılırken. "Artık buradayım. Her şey yolunda."

Elimi tutup beni yanına çekti. "Lyana, bu kız kardeşim Nurala ve babam Kral Kyvern." Sahiplenici bir kolla belimi sarıyor. "Ve bu da Lyana - gelinim ve eşim."

Gözleri Caelen'in bana verdiği boynumdaki iddia işaretine takılıyor ve bakışlarının yoğun incelemesi altında yanaklarım ısınıyor.

Babası oğluna bakarken yüzünde ifadesiz bir maske var ama gözleri yaşlarla parlıyor. Bir elini Caelen'in omzuna koyuyor. Konuşması biraz zaman alıyor. "Olanların haberini aldığımızda en kötüsünden korktum. Bize döndüğün için çok mutluyum oğlum."

"Ben de evde olduğum için çok mutluyum, baba."

Kralın arkasında, Caelen ile aynı anda tanıdık bir yüz fark ediyorum. Sesleniyor. "Ruvaen? Öldüğünü sanmıştım," diyor Caelen. "Nasıl-"

"Kaleden kaçmayı başardım. Yaralıydım ama köylülerden biri bana acıdı. Yaralarımı tedavi ettiler ve buraya gelebilmem için bana bir at verdiler."

Ruvaen öne çıkar ve Caelen'i sıcak bir şekilde kucaklar. "Oğlum, seni tekrar gördüğüme çok sevindim." Bana döndü. "Ve sizi de Prenses. Baban için üzgünüm."

"Teşekkür ." Gözyaşlarım akmakla tehdit ediyor ama onları geri itiyorum. "Hayatta olduğunuzu gördüğüme sevindim. Sen benim için çok önemlisin."

Caelen."

Gözleri boynumdaki işarete kayıyor ve sıcak bir gülümseme yayıyor. "Görünüşe göre siz de öylesiniz Prenses."

"O artık kraliçe," diye araya giriyor Caelen. "Eryadon tahtının yasal varisi ve tahtı geri almasına yardım etmek için güçlerimizi toplamalıyız." Caelen babasına bakıyor. "İçeri girelim. Konuşacak çok şey var."

Babası Veron'a bir kez daha temkinli bir bakış attı. "Ejderha burada kalacak."

"Hayır," diye itiraz ediyorum. ". O sizin düşmanınız değil, Kral Kyvern." Caelen'in babası başını eğmeden önce bir an tereddüt ediyor.

"Tamam."

BÖLÜM 45

LYANA

Caelen, Veron ve ben yemek salonunda Kral Kyvern, Nurala ve Ruvaen'in karşısında oturuyoruz. Gümüş rengi ay ışığı, saraya bakan tavandan tabana geniş pencerelerden içeri sızıyor.

bahçeler ve aşağıdaki nehir.

Yemek masası o kadar uzun ki, sanki birkaç kişi için değil de bir düzineden fazla kişi için tasarlanmış gibi görünüyor. Kristal tabaklar, kadehler ve altın gümüş takımlar önümüze konuyor. Masanın baş tarafındaki kükreyen ateş tüm mekânı ısıtıyor.

Aydınlatma için odanın her tarafına parlayan mavi ve yeşil küreler asılmıştır. Duvarlarda düzinelerce duvar halısı asılı, Elfleri savaş zırhları içinde düşmanlarıyla yüzleşirken tasvir ediyorlar. Bir ejderhayı öldüren Yüce Elf'i gösteren bir tanesini fark ettiğimde yüzümü buruşturuyorum.

Veron'un gözleri öfkeli bir bakışla duvar halısına kilitleniyor. Çatal bıçak takımını bırakıp ölümcül pençelerini yemeğini mızraklamak için kullandığını fark ediyorum.

Uzun masanın ortasına büyük yemek tabakları dizilmiş ama ben yemek yiyemeyecek kadar gerginim. Çok şey oldu ve çok şey bu toplantıya bağlı.

Veron tahtımı geri kazanma savaşında dengeyi kesinlikle değiştirecek ama Rina'nın bir goblin cadı olduğunu bildiğim için yeterli olmayacağından endişeleniyorum. Rivenyl'in ordularının da yardımına ihtiyacım var.

"Anlamıyorum." Caelen'in babası bana baktı. "Tam olarak ne oldu? Öldün diye endişelendik." Ruvaen'e döndü. "Ruvaen kaçarken oğlum için bir ok aldığını gördüğünü söyledi."

"Düğün gecesini Fredrik'in adamları, üvey annem kraliçenin de yardımıyla kaleyi bastılar. Babamı öldürdüler," diyorum ona, bir şekilde sesimi dengede tutmayı başarak.

"Oğlunuz olmasaydı Fredrik beni öldürecekti. Benim ve babamın ölümünden Caelen'i ve onunla birlikte olan herkesi sorumlu tutmayı planlıyorlardı."

Caelen elini masada benimkinin üzerine koyuyor. "Ruvaen'in söyledikleri doğru," diye ekliyor. "Kaçarken Lyana sırtıma saplanmak üzere olan bir oku aldı. Bu yüzden neredeyse ölüyordun."

Kız kardeşinin gözleri yaşlarla parlıyor. "Kardeşimi kurtardınız." "Sana borcumuzu nasıl ödeyebiliriz?" Kral Kyvern sorar.

Ona kararlı bir şekilde bakıyorum. "Tahtımı geri almak için Rivenyl'den yardım istemeye geldim."

Kyvern sandalyesine geri oturur. "Eryadon'u fethetmek gibi bir arzum yok. Hiçbir zaman da olmadı. Sadece Rivenyl'in sınırlarını sağlam tutmak istedim. Sen benim oğluma bağlısın. Rivenyl senin evin olabilir ve burada kalman için daha fazla Yüce Elf kanı dökülmesine gerek yok."

"Peki ya Fredrik ve Rina Eryadon'u bırakmazlarsa?" Ben soruyorum. "Ya Rivenyl'i istila etmeye karar verirlerse?"

"O halde, her zaman olduğu gibi sınırlarımızı savunacağız." Bakışları Veron'a yöneldi. "Evime bir ejderha getirdin. Beni zorlamak için miydi?"

Caelen hırlıyor. Ağzını açıyor ama ben başlıyorum.

"Hayır," diyorum kesin bir dille. "Kardeşim Prens Arthur bir keresinde çıktı ve iki krallığımız arasında bir antlaşma yapılmasını sağladı. Oğlunuz ve ben bunu uygulamak için evlendik. Şimdi karşınıza Eryadon'un meşru kraliçesi olarak çıkıyorum ve sizden bu anlaşmayı onurlandırmanızı istiyorum."

Başını eğmeden önce bir an beni inceliyor. "Rivenyl, Eryadon ile olan ittifakı onurlandıracaktır."

Onaylamak için çenemi hafifçe eğiyorum.

Kyvern Veron'a döner. "Senin türün fedakârlığıyla tanınmaz Ejderha. Bunu neden yaptın?"

Veron çenesini kaldırarak krala buyurgan bir tavırla bakıyor. "Eşim bir insan ve yavrumuzu taşıyor. Oğlumun bir Goblin kraliçesi ve Kurt değiştiren bir kralın yönetimi altındaki bir krallıkta büyümesine izin vermeyeceğim. Elfler ve Fae'lerden daha fazla nefret ettiğim iki yaratık var."

Kyvern huffs. "Ve yine de barış mı istiyorsun?"

Veron öne doğru eğilir. "Eşimin ve çocuğumun güvenliğini garanti almak için her şeyi yaparım."

Kyvern sanki buna inanamıyormuş gibi onu inceliyor. "Kendini gerçekten bir insana mı bağladın?"

"O benim *T'kara'm*," diye Veron. "Benim en büyük hazinem."

"Eğer gerçekten aramızda barış olmasını istiyorsan, o zaman senindir," diyor. "Bir ejderhayı düşmanım olarak görmektense müttefikim olarak görmeyi tercih ederim. Bir anlaşma hazırlayacağım ve bunu kanla mühürleyebiliriz."

"Güzel," diye yanıtlıyor Veron. "Şimdi, Eryadon'u goblin ve kurt pisliğinden nasıl kurtaracağımızı tartışalım."

BÖLÜM 46

LYANA

W

Gece boyunca konuştuk, Caelen'in ailesine ve Ruvaen'e yolculuğumuzu anlattık. Caelen akıl hocasıyla konuşurken babası yanıma geliyor.

"Bana onu hatırlatıyorsun, biliyorsun. Kardeşinin benim ve sarayımın önünde durup savaşımıza son vermemizi talep etmesini asla unutmayacağım. İkisi de hükümdar olduklarında Dhurvaen ile iyi bir müttefik olacağını düşünmüştüm." Yüz ifadesinde kısa bir süreliğine hüznün beliriyor. "Prens Arthur onurlu bir adam ve güçlü bir savaşçıydı. Gücünle onu onurlandırıyorsun."

Duygular boğazıma düğümleniyor, ama bir şekilde onların etrafında konuşmayı başarıyorum. "Teşekkür ederim."

"Ben barışa inanırım." Gözleri odanın diğer ucundaki Caelen'e kayıyor. "Bunun peşinde koşmanın oğluma bu kadar mutluluk getireceğini hiç düşünmemiştim." Elime ve Caelen'in düğün gecemizde bana verdiği yüzüğe bakıyor. Karısına, Caelen'in annesine ait olan yüzüğe. "Eğer eşim burada olsaydı, inanıyorum ki bu onaylardı." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Ailemize hoş geldin."

Bakışları Ruvaen ile konuşan Veron'a dönüyor. Kyvern kaşlarını çatıyor ve Caelen'e o kadar benziyor ki, bunu yaptığında gülümsememi saklamakta zorlanıyorum. "İzin verirseniz," diyor, "evime ayak basan ilk ejderhayla konuşmak istiyorum."

O gider gitmez Nurala yaklaşır. "Az önce babamın sizinle konuştuğunu duydum."

"Odanın diğer ucundaydın. Nasıl-" Sırıtarak kulaklarını işaret ediyor ve ikimiz de gülüyoruz.

Yüz ifadesi değişiyor ve elimi tutuyor. "Kardeşimi böyle mutlu görmek çok güzel. Umarım seni şimdiden kız kardeşim olarak görmemi fazla abartılı bulmuyorsundur."

"Tabii ki hayır." Gülümsüyorum. "Bu hoşuma gitti."

Elimdeki yüzüğe bakıyor. "Babam haklıydı. İnanıyorum ki annemiz seni severdi." Gözleri benimkilere kayıyor. "Kaybı anlıyorum Lyana. Aileni kaybettiğin için de zgnm. Ama bilmeni isterim ki yalnız değilsin. Artık Caelen'in olduğu kadar bizim de ailemizsin."

Gözlerim ama o bana sarılıp iyi geceler dilerken gözyaşlarımı bastırıyorum.

Balkona ıkıyorum ve serin gece havasına giriyorum. Aşağıdaki bahçelere bakıyorum ve Eryadon'dan ne kadar farklı olduklarına şaşırıyorum. Parlayan beyaz çiçekleriyle uzun sarmaşıklar duvarlardan aşağı sarkıyor, canlı perdeler gibi esintide hafifçe ileri geri sallanıyor.

Su, alan boyunca dolanan birçok patika boyunca akıyor ve zengin, parlayan, mor yaprakları olan birçok ağacın içine girip çıkıyor. Ağaçların gövdeleri sanki güneş için yarışıyormuş gibi çeşitli açılarda kıvrılıyor. Birkaç iekli çalı ve bitki alanı maviler, kırmızılar ve sarılardan oluşan canlı biyolminesan çiçeklerle kaplıyor.

Tüm bitkilerin mükemmel sıralar ve desenler halinde kesilip dizildiği Eryadon' aksine, bu bahçelerde vahşi ve bakımsız bir güzellik var.

Güçlü kollar arkamdan belime dolanıyor ve beni sert bir kas duvarına doğru çekiyor. Başımı geriye eğiyorum ve Caelen alnıma şefkatli bir öpücük konduruyor. "konuştum," diyor. "Burada kalmanı istiyorum. Ben Rivenyl'in ordusuyla seyahat edeceğim ve-"

"Hayır." Kollarında dönüp ona bakıyorum. "Eryadon benim doğuştan krallığım. Onu geri alma savaşında bile bulunmazsam nasıl bir hükümdar olurum?"

İtiraz etmek için ağzını açıyor ama ben devam ediyorum. "Ayrıca, aynada gördüğün geleceğin her versiyonunda benim orada olup olmamamın önemli olmadığını söylemiştin. Sonunda" -ölümümü düşünürken takılıyor- "ne olursa olsun aynı olduğunu söyledin."

Arkamızdaki ayak sesleri dikkatimizi çekiyor ve Ruvaen'i bulmak için dönüyoruz. "Sanırım bunun anlıyorum," diyor ciddiyetle.

"O zaman söyle bize," diyor Caelen, ses tonuna sinirlilik karışarak. "Çünkü şansımızı deneyip Lyana'yı burada, güvende olabileceği bir yerde tutmamamız için hiçbir neden göremiyorum."

Ruvaen başını sallar. "Sevgili prensim, onun için güvenli hiçbir yer yok. Nefes aldığı sürece, Eryadon'un yeni hükümdarları için bir tehdittir. Onun yaşamasına izin veremezler. Saltanatlarını sürdürmek istiyorlarsa, hayır."

"Sınırlarımız çok sıkı korunuyor ve-"

"Kraliçe Rina bir Goblin cadısı. İnsan kılığına girerek sadece Lyana ve babasını değil, Fredrik'i ve tüm Eryadon ve Winterhold krallıklarını da kandırdı. Eğer istediği her şeyle girebiliyorsa, kararlı olduğu takdirde sızamayacağı hiçbir yer yoktur."

Sözleri içime ağır bir taş gibi oturuyor. "O haklı," diyorum Caelen'e. "İşte bu yüzden ben savaşta olmasam bile sonuç değişmez."

Ruvaen öne çıkar. "Aynanın sana gösterdiği görüntülerle ilgili bir şey beni rahatsız ediyor."

"Ne oldu?" Caelen sorar.

"Elmayı tutuyorsun ve sonra hâlâ içinde Lyana'nın olduğu cam tabutu görüyorsun." Kaşları derin bir şekilde çatılır. "Bir şey var."

ama ne olduğunu bilmiyorum."

Sözleri tüylerimi diken ediyor ama korkumu gizlemek için elimden geleni yapıyorum.

Ruvaen başını hafifçe eğerek selam verdi. "Geleceğe dair neler yapabileceğimi görmek için sihrimi kullanacağım."

"Sen bir kahin misin?" Şaşırılmış bir halde sordum. Adlarını duymuştum ama daha önce hiç karşılaşmamıştım.

"Vizyonlarım her zaman net değil," diye açıklıyor. "Ve gelecek her zaman değişiyor. Yaptığımız her seçim bir sonrakini etkiliyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir göletin önünde durduğunuzu ve suya bir taş attığınızı düşünün. Yüzey boyunca oluşan dalgalanmalar bu tekil olayın sonucudur. Her biri farklı bir yöne doğru yayılır."

Kaşlarımı çattım. "Peki, hangi geleceğin doğru olduğunu nasıl biliyorsun?" "Sorun da bu zaten," diye yanıtlıyor. "Bu yüzden geleceğe dair tahminler

Görülerimde geleceği yorumlamak çok zor." Caelen'e bir bakış fırlattı. "Yine de elimden geleni ."

"Teşekkür ederim Ruvaen," diyorum ona.

Başını eğiyor. "Elbette, Kraliçe Lyana." "Bana Lyana diyebilirsin," diyorum ona.

Dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrılıyor. "Teşekkür ederim, Lyana." Gözleri Caelen'e kayıyor ve tekrar eğiliyor. "Sabah ikinizle de görüşeceğim."

O gider gitmez Caelen kollarını bana doluyor. "Her pazarlıkta her zaman bir çıkış yolu vardır," diye cadının sözlerini tekrarlıyor. "Sadece onu bulmak zorundayız."

BÖLÜM 47

LYANA

Caelen beni odasına götürürken elimi tutuyor. Tüm kale yüzen, mavi ve yeşil kürelerle aydınlatılmıştır. Yumuşakça parlayan ışıkları duvarlarda dans eden gölgeler oluşturuyor. geçiyoruz.

"Burası çok güzel," diye fısıldıyorum süslü bir şekilde oyulmuş kemerlere, sütunlara ve koridorlara hayretle bakarken. Sarayın tamamı sedefli, beyaz taştan inşa edilmiş. Sarmaşıklar, çiçekler ve ağaç desenleri neredeyse her yüzeye o kadar mükemmel işlenmiş ki neredeyse canlı görünüyorlar.

Kalenin merkezine ulaştığımızda, yapının ortasındaki geniş avluya gözlerim taşı gibi açılıyor. Güzel mor, kalp şeklinde yaprakları ve parlayan, beyaz çiçeklerden oluşan uzun, asılı sarmaşıkları olan büyük bir ağaç alanın çoğunu kaplıyor. Dışarıdakilere benziyor ama çok daha büyük. Etrafındaki dolambaçlı patikalar, taş zeminin altına dalıp dışarıdaki bahçelerle birleşen derelerden birine dökülmeden önce nazikçe akan fokurdayan dereleri geçiyor.

Periler avluda uçuşarak çeşitli sarı, pembe ve mavi çiçeklerin üzerine konuyor. Hafif bir narenciye kokusu ile gül kokusu havayı dolduruyor. Her tarafta davetkâr taş banklar var ve kendimi bir gün burada oturup kitap okurken hayal edebiliyorum.

Caelen ağacı işaret ediyor. "Bu bir *Sylven* elma ağacı. Açıkladığım gibi, halkımız için her zaman umut ve yaşamın sembolü olarak görülmüştür. İşte bu yüzden atalarım bunu buraya, kalenin kalbine yerleştirdi."

Bazı asmaların yoğun bir şekilde elma yüklü olduğunu ve bazılarının sadece beyaz, parlayan çiçeklerle dolu olduğunu fark ettim.

Şöyle devam ediyor. "Aynanın bana bu yaşam sembolünü, umudun var olduğunu anlatmak için gösterdiğine inanıyorum."

Başımı sallıyorum, olası ölümümü düşündükçe konuşamıyorum. Sesimin korkularıma ihanet edeceğinden korktuğum için konuşmaya cesaret edemiyorum. Caelen'in korktuğumu bilmesini istemiyorum, çünkü zaten bu yolda kararlıyım. Risk ne olursa olsun, halkımı öylece terk edip Rina ve Fredrik'in yönetmesine izin veremem.

Her zaman olaylarla yüzleşmeyi seven biri oldum ve bu da farklı olmayacak. Kaderin benim için yazdıklarından saklanmayacağım. Bunun yerine, kendi şartlarımla karşılayacağım. Cesurca ve pişmanlık duymadan. Ve eğer krallığım ve halkım için doğru olanı yapmaya çalışırken ölürsem, bu onurlu bir ölüm olacak.

Ailemin anılarını hatırlayarak korkularımı ve endişelerimi bir kenara itiyorum ve kaleye doğru ilerlerken Caelen'i takip ediyorum.

Odasına ulaştığımızda, ne kadar sıcak ve davetkâr olduğuna şaşıyorum. Bir köşedeki büyük şömine çoktan yanmış, duvarlara yumuşak turuncu bir parıltı yayıyor. Kalın ahşap sarmaşıklar birbirine dolanarak sayvanlı bir yatak oluşturuyor, üstünden de şeffaf, soluk yeşil perdelerden oluşan ipeksi bir gölgelik sarkıyor. Gümüş iplikli yaprak desenli zengin, zümrüt rengi yorgan çok davetkâr görünüyor. Ama nefesimi kesen balkon manzarası.

İpek perdeler serin gece esintisinde hafifçe sallanıyor. Aşağıda usulca parlayan yüzlerce ışık, ötesindeki büyüleyici şehri işaret ediyor. Şelaleler balkonun iki yanından aşağı dökülüyor, ama beklediğim gibi akan suyun donuk gürültüsünü duymuyorum.

Caelen sanki dile getirilmemiş soruma cevap verircesine, "Gürültüyü azaltmak için büyü kullanıyoruz," diyor.

Ona dönüyorum. "Babamla üzerinde anlaştığınız Eryadon ve Rivenyl arasındaki anlaşma, krallıktayken büyü kullanımınızı sınırlıyordu. Bunu nasıl geri alabiliriz?"

"Bağlayıcı büyüü bozmak için antlaşmanın ikiye bölünmesi gerekir." "Belki de kaleye gizlice girip onu çalabiliriz ve-"

Yüz ifadesi acımasızlaşıyor. "Ruvaen kaçmadan önce kalenin kütüphanesinde onu aradı. Rina onu çoktan saklamıştı."

Onun ihanetini hatırlayınca acı ve öfke içimde derinlere saplanıyor. "Babam ona güvenirdi. Tamamen," diye mırıldandım. "Ben de güvendim."

Caelen'in güçlü kolları beni sarıyor ve göğsüne bastırıyor. "Üzgünüm Lyana. Sevdiğin biri tarafından ihanete uğramanın ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemiyorum."

"O benim için bir anne gibiydi." Sesim titriyor. "Onu çok severdim."

Elini yatıştırıcı bir şekilde sırtımda ve omuzlarımda gezdiriyor. "O seni hak etmedi, Lyana'm."

Beni kollarına alıp göğsüne bastırıyor ve temizlik odasına taşıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Seninle ilgileniyorum."

Başka bir şey sormama fırsat vermeden ikimizi de temizlik odasına götürüyor. Parmaklarını şıklatmasıyla büyük küvet suyla doluyor; yüzeyden hafif bir buhar yükseliyor. Beni dikkatlice ayağa kaldırıyor. Elbisemin düğmelerini çözüyor ve elbise yere düşüp ayaklarımın dibinde birikiyor.

Caelen'in arzu ve özlem dolu gözleri bedenimde gezinirken yanaklarım kızarıyor. Kıyafetlerini çıkarıp bana doğru yürürken bakışları benimkileri tutuyor. Onu öpmek için ayak parmaklarımın ucuna uzanıyorum ama bir elini sırtımın arkasına, diğerini dizlerimin altına koyup beni göğsüne çekerken şaşkın bir ciyaklama çıkıyor ağızımdan.

İkimizi de küvete götürüyor. Ilık suyun altına batarken yumuşak bir memnuniyet iç çekişi duyuyorum. Caelen arkama oturuyor, beni kendine doğru çekerken bacaklarını iki yanıma koyuyor.

"Bu mutluluk," diye fısıldıyorum başımın onun geniş, kaslı göğsüne yaslanmasına izin verirken.

"Katılıyorum," diye mırıldanıyor saçlarıma. "Sonsuza kadar burada kalabiliriz, biliyorsun."

Hayatımızı bu şekilde yaşamaktan başka yapacak bir şeyimizin kalmadığını hayal etmek çok hoş bir hayal. Ama tahtımı ve halkımı terk edemem. "Caelen, ben-"

"Biliyorum," diye fısıldıyor ciddiyetle. Çenemi kavıyor ve başımı ona bakacak kadar çeviriyor. "Savaşa girmeden önce bir isteğim var."

"Ne oldu?"

"Ejderhaya yakın dur. Onunla daha güvende olursun."

"Peki ya sen?"

"Rivenyl'in ordusuna liderlik etmeliyim." Duraksıyor. "Bunu yarın Cücelerle buluştuğumuzda Veron'la tartışacağız."

Bir savaşçı olmadığının farkındayım ama işe yaramaz da değilim. "Savaşabilirim Caelen. Ok ve yay eğitimi aldım. Çok bir şey olmadığını bilsem de, yine de bir şeydir."

"Ejderhayla birlikte olman için bir sebep daha. Yerde, savaş alanında kılıç, balta ve kalkan olacak. Havada ise eğitimi aldığın becerileri kullanabilirsin." Duraklıyor. "Ya da belki bu sırada Cücelerle birlikte dağda kalabilirsin-"

"Hayır, Caelen," diyorum kararlılıkla. "Bunu zaten yaşadık. Geride kalıp başkalarından benim için savaşmalarını istemeyeceğim."

Yüzümdeki saçları geriye doğru tarıyor ve gözlerini kısıyor. "Tanrılar neden beni böyle cesur ama inatçı bir eşle lanetledi?"

Yumuşakça gülüyorum. "Oh," diye takılıyorum, doğrulup küvetin kenarına tutunarak kendimi sudan çıkarmaya başladığımda. "Eğer bunu bir

benimle çiftleşmeye lanet ediyorsa, belki de başka bir oda bulmalı ve bu gece başka bir yerde uyumalıyım ve-"

Cümlemi tamamlayamadan beni öyle hızlı yakalıyor ki, beni tekrar doğru çekerken şaşkın bir nefes alıyorum. Beni kollarının arasında döndürerek yüzünü ona çeviriyor, kalçalarım kalçalarına yaslanıyor.

Güçlü kollarını sırtıma doluyor ve beni o kadar yakınına çekiyor ki bedenlerimiz arasında boşluk kalmıyor. Stav'ı aramızda sert bir çubuk gibi duruyor ve bana yoğun bakışlarla bakıyor. "Burada kalıyorsun," diyor tahrikten boğuk bir sesle.

Başka bir alaycı cevap vermek için ağzımı açıyorum, ama ağzını yakıcı bir öpücükle benimkine bastırıyor ve ciğerlerimdeki nefesi çalıyor.

Kendini girişime yerleştiriyor. Başım geriye düşüyor ve yavaşça içime girerken dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçıyor.

Stav'ı kanalımı doldururken vücudumdaki derin gerilme, içdoğru inmeye başladığında en enfes zevktir. Düğümü genişliyor ve çok geçmeden mutluluk dolu bir unutkanlığın içine düşüyorum, bulduğumda onun adını haykırıyorum.

Benim orgazmım onunkini tetikliyor. İçimin derinliklerinde patlarken adımı haykırıyor. Beni tohumuyla doldururken yoğun sıcaklık kanalımı dolduruyor.

Bizi sudan çıkardığında nefes nefese kalmıştım. Beni dikkatlice kurularken kalçalarına gevşekçe bir havlu sarıyor ve sonra vücuduma ipeksi bir uyku elbisesi geçiriyor. Malzeme daha önce hissettiğim her şeyden daha yumuşak.

Caelen beni yatağa taşıyor ve yanıma sürünerek giriyor. Beni kollarına çekiyor ve ağzını tutkulu bir öpücükle benimkinin üzerine kapatıyor.

Parmakları kalçamda geziniyor ve dizimin arkasını kavrayarak kalçasının üzerine çekiyor. Stav'ı sert bir şekilde

Çekirdeğim.

"Beni bu kadar çabuk mu tekrar istiyorsun?"

"Seni her zaman istiyorum," diye fısıldıyor öpücükler arasında.
"Beni alır mısın?"

"Evet," diye gülümsüyorum dudaklarına karşı.

Tereddüt etmeden beni altına aldı, bakışları sahiplenmeyle doluydu. Pençeleriyle geceliğimin kumaşında bir çizgi açarak beni bakışlarına maruz bırakıyor.

Dudaklarımı büzüyorum. "Biliyor musun, bu mahvettiğin ikinci uyku önlüğü."

"Senin için daha fazlasını yaptıracağım," diyor başını eğip dilini zaten hassas olan etimin üzerinde gezdirirken.

Ona doğru eğildim ve göğsünde alçak bir hırıltı titreşti. Ayağa kalkıyor ve girişime yerleşiyor. İçimde derinlere gömülürken bakışları benimkileri tutuyor. Vücudunun içime doğru her darbesi bir öncekinden daha uzun ve daha derin.

Doruğa ulaştığımda, birlikte uçurumun kenarından mutluluk dolu bir unutkanlığa düşüyoruz. Bizi yan yatırıp beni göğsüne yasladığında hâlâ içimde düğümleniyor. Ona bu şekilde bağlı olmayı seviyorum.

"Uyu Lyana'm," diye kulağıma nefes veriyor.

Ben uzaklaşırken, Elf dilinde öyle sözler fısıldıyor ki, tercümesini bilmesem de bunların sevgi ve bağlılık sözleri olduğunu anlıyorum.

BÖLÜM 48

CAELEN

M

Baban, Rivenyl'in ordusunu Eryadon'a doğru ilerlemesi için gönderdi. Oraya varmaları iki gün sürecek ve ben de saldırıda onlara katılacağım.

Cücelerin dağına yaptığım yolculuk beklediğimden çok daha kısa sürdü. Lyana benim eşim olmasına rağmen, arkadaşı Bran'i tekrar görmekten korkuyorum. Hem ona hem de bana karşı olan hisleri onu son gördüğümüzde çok açık bir şekilde ortaya çıkmıştı.

Bir kavga ya da en azından bir tartışma bekliyorum. Bana gerçekten aşık olmasından ziyade ona büyü yaptığımı inanması daha muhtemel.

Ne olursa olsun, ona değer verdiğini biliyorum ve en önemli şey de bu. Hepsi önemsiyor. İşler kötüye giderse, Cücelerin onu koruyacağından ve son nefeslerine kadar savunacağından hiç şüphem yok.

Veron dağın etrafında dönerken, cücelerin korkmamış gibi görünmelerine şaşırdım. Bir ejderhanın görüntüsü onları telaşlandırmaya yeter de artar bile. Belki de halkımın inandığı kadar aptaldırlar.

Bunu düşünürken bile içime bir suçluluk duygusu saplanıyor. Onlar yardıma en çok ihtiyaç duyduğumuz anda bizi kabul eden iyi insanlardı. Lyana baygınken beni hemen dışarı atabilirlerdi ama yapmadılar.

Veron kanadını daldırıyor ve Lyana'yı gördükleri anda tüm cüceler el sallamak için duruyor. Biz inerken şaşkın şaşkın bakıyorlar. Kral Edwyrd bize doğru koşuyor, asasını sallarken yüzü kıpkırmızı.

"Ne cüretle böyle habersiz ortaya çıkarsın? Hem de bir ejderhanın sırtında?"

Veron iki ayaklı formuna geçer, kollarını kavuşturur ve dudaklarını büzerek hafifçe sinirlenmiş görünür.

"I-" Lyana açıklamaya başladı ama ben onunla kralın arasına girdim. Ona öfkeli bir bakış fırlatıp alçak sesle homurdanıyorum.

Sinirli bir nefes çekti. "Sakin ol, Elf. Sadece şaka yapıyorum." Beni geçip Lyana'yı kollarının arasına aldı ve ona sımsıkı sarıldı. "Gittiğinden beri senin için çok endişeleniyoruz."

O da karşılığında ona sarılır. "Özür dilerim. Haber göndermenin bir yolu yoktu."

Onu etrafında döndürürken, *bana* güvensizlikle baktığını gözden kaçırmıyorum.

Yanımızda duran ateş püskürten ejderha *değil* Ben.

Gözlerini kısar. "Görüyorum ki hâlâ Yüce Elflerle arkadaşlık ediyorsun."

"Gerçekten mi?" Üstüne basa basa soruyorum. Veron'a elimle işaret ediyorum. "Aranızda bir ejderha var ve buradaki en büyük endişe *kaynağı ben miyim?*"

Kralın gözleri Veron'a kayıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Evet. Herkes değişmiş bir ejderha olduğunu biliyor. Aslında aşkla değişmiş. İnsan eşi için altın ya da gümüşten hediyeler yapmak üzere birçok kez bize geldi."

Ah. Şimdi neden korkmadıklarını anlıyorum. Onu tanıyorlar.

"Caelen benim kocam," diyor Lyana kararlılıkla. "Bana iyi davranıyor ve onu seviyorum."

Görüş alanımın kenarında bir şey donuyor. Bran'in ağzı açık kaldı. "Onu seviyor musun?" diye soruyor.

"Evet."

"Biliyordum!" Bran haykırır. "Seni , değil mi?"

"Hayır Bran, yapmadı," diye kesin bir dille belirtti. "Ayrıca, halkının Eryadon'la yaptığı anlaşmanın Eryadon sınırları içinde büyü kullanmalarını engellediğini biliyorsun."

Aşağı bakıyor, kaşları derin dűřüncelerle çatılmış. Bir süre sonra iç geçirdi ve bize katıldı. İkimizin de omzuna birer elini koyuyor ve bana tehditkâr bir bakış fırlatıyor. "Ona iyi davran, yoksa kafana baltayı yersin Elf."

Lyana ve Bran gülüyor ama gözlerindeki parıltı bana tehdidinin gerçek olduğunu söylüyor. Ona kötü davrandığımı düşünürse beni öldürmekte tereddüt etmeyeceğinden yok.

Bir kolumu beline doladım ve onu kendime çektim. "Onu incitmektense kendi canıma kıymayı tercih ederim."

"Güzel," diyor. "Şimdi bana neden ejderhayla birlikte burada olduğunu söyle."

Kral Edwyrd öne çıkıyor ve olarak anlayamadığım bir bakışla beni inceliyor. "Halkın Eryadon'un geri alınmasına yardım edecek mi, yoksa yalnız mı geldin?"

"Rivenyl'in kuvvetleri iki gün içinde varacak."

"Güzel," diyor. "Onlara ihtiyacımız olacak. Fredrik'in babası Winterhold'dan daha fazla adam göndererek sayılarını ikiye katladı. Bu krallığa dişleri ve pençeleriyle tutunmak istiyorlar."

Aynadaki görüntüler geri döndüğünde panik içimde derinlere dalıyor.

BÖLÜM 49

LYANA

A Bran hikayemizi dinlerken Caelen ona aynanın kehanetinde benim ölümümü gördüğünü söyledgözleri açılıyor. Kafasını bana çevirdi. "Savaşa gitmiyorsunuz. Savaşacaksınız.

Burada, dağda, güvenli bir yerde kalın."

"Hayır, değilim," diye kesin bir dille ifade ettim. "Kendimin bile savaşmayacağı bir savaşta başkalarından benim için savaşmalarını istemeyeceğim. Bunu asla yapmam."

"Krallar bunu her zaman yapar," diye karşı çıkıyor Bran. "Ordularını savaşa gönderirler ve kalelerinin konforunda ilerleme hakkında raporlar alırlar."

"Böyle bir hükümdar olmak istemem," diye .

Bran başını Caelen'e doğru sallar. "Ve sen bana bunu sorun etmediğini mi söylüyorsun? Onu sevdiğini iddia eden *sen*?"

"Ne yapmamı isterdin?" Caelen soruyor. "Onu savaştan uzak tutmak için zincirlerle bağlamamı mı?"

"Evet," diyor Bran. "Eğer gereken buysa."

Öfke doluyor. "Caelen'in bana iyi davranmasını talep ediyorsun, ama sonra savaşa gitmek istediğim için beni zorla tutmasını mı öneriyorsun?"

"Aynadaki görüntüler seni cam bir tabutun içinde yatarken gösteriyordu Lyana." Bran bir elini kabaca saçlarında gezdirdi. "Anlamıyorum. Ölmek mi istiyorsun?"

Korkunç görüntü zihnimi doldururken nefesim kesiliyor. "Hayır." Gözlerimdeki yaşları görmesini istemediğim için bakışlarımı indiriyorum. "Ama Caelen *sylvan* elmasını da gördü. Bu umudun ve yaşamın sembolü.

."

"Eğer kalbinden bir okla yaralanırsan, bir kılıç seni ezip geçerse, dünyadaki tüm elmaların bir önemi olacağından .

ya da seni ikiye bölen bir balta," diye karşı çıkıyor Bran. "Umutlarını bir sembole bağlayamazsın Lyana."

"Zırh giyeceğim," diyorum ona. "Caelen benim için zırh getirdi-"

"Belki de sorun budur," diye homurdanıyor. Bakışları Caelen'e kayıyor. "Belki de kötü bir kaderi önlemek için dikkat etmen gereken kısım budur. Herkes Elf zırhının burada yaptıklarımızdan daha aşağı olduğunu bilir. Beni takip edin. Zırhını da getir, Elf."

"Neden?" Caelen kızgın bir şekilde sorar.

Bran gözlerini devirir. "Kardeşıme onu güçlendirmesi için Cüce çeliğiyle takviye ettireceğim. Savaş alanında ölmene ve en iyi arkadaşımı hıçkıra hıçkıra ağlayan bir dul olarak bırakmana izin vermeyeceğim."

BÖLÜM 50

CAELEN

Aslında benim iyiliğimi önemsemesine şaşırdım. Gitmemi isteyeceğini düşünmüştüm, böylece o-

Elini omzuma koydu ve bakışlarımla buluştu.

eşit şekilde. "Zihninde dönen çarkları görebiliyorum ve ne düşündüğünü biliyorum."

Kaşlarını . "Oh, yani şimdi de cüceler zihin okuyucu mu ?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, ama senin yerinde olsaydım ben de aynı şeyi düşünürdüm. Bil diye söylüyorum... O mutlu olduğu sürece de mutluyum. Ve bu şekilde kalmasını istiyorum."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

"Bir şey söylemeden önce Elf, bu bizi arkadaş yapmaz."

Sözlerine rağmen dudaklarının kenarlarındaki hafif bükülmeyi fark ediyorum. "Tabii ki hayır," diye cevap veriyorum. "Ama yine de teşekkür ederim."

Başını hafifçe sallayarak çenesini eğiyor.

Bran bizi dağın derinliklerine götürüyor. Buranın bu kadar aydınlık olması beni hâlâ . Buraya ilk kez gelmeden önce, bir Cüce kalesine hiç girmemiştim. Evlerinin hep karanlık ve nemli olduğunu sanırdım ama yanılmışım. Duvarlara gömülü parlayan değerli taşlar, sanki güneşi içeri alan pencereler varmış gibi mekanları aydınlatıyor.

Bu salonlardaki her bir taşın ne kadar özenle oyulduğuna hayret ediyorum. Hepsi usta işçilikle yapılmış. Cüceler taşlara fısıldayarak onları istedikleri gibi yerleştirebiliyorlar ama bu karmaşık oymaların hepsi elle yapılmış.

Bizi bir demirhaneye götürüyor. Bir cüce, maşayla dikkatlice kaldırıp soğuk bir kovaya daldırmadan önce bir kılıca çekiçle vuruyor.

Su. Alnından ter damlarken, deri önlüğü ve kaslı kolları isle kaplanıyor.

Biz yaklaşırken yüzünde parlak bir gülümseme beliriyor ve her şeyi bırakıp Lyana'nın yanına koşuyor. Onu ve içimde mantıksız bir kıskançlık uyandıran bir sarılmayla etrafında döndürüyor. Bu cüceler eşime istediğimden çok daha fazla aşına.

Onu tekrar yere bıraktığında bizi tanıştırıyor. "Tomys, bu benim kocam Caelen. Caelen, Tomys."

Tomys'un yüzü düşer ve gözlerini kısar. "Evlendiğin Elf bu mu?"

Başını sallıyor.

Yaklaşıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. Benzerliği ancak şimdi görebiliyorum. Bran'a o kadar benziyor ki, kardeş olduklarını bana söylenmeden de anlayabilirdim. "En son buradayken sana iyi bakamadım," diye homurdanıyor, delici bakışlarıyla beni incelerken. Bir süre sonra Lyana'ya döndü. "Bundan memnun musun?" Sanki ben burada değilmişim gibi bana işaret ediyor.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Hayal edebileceğimden çok daha fazlası."

Onun sözleriyle tüm öfkem kayboluyor ama Tomys bana bakınca hemen geri geliyor. "O zaman yaşamasına izin vereceğim ve çocukların doğduğunda annelerine çektikleri için yaşlı tanrıların sana iyi bakması için dua edeceğim."

Boğazımda bir hırıltı yükseliyor, ama Lyana elimi tutup bana muhteşem bir gülümseme gösterince duruyorum. "Caelen, o sadece dalga geçiyor, aşkım."

Cüceye bir bakışım bana sözlerinin tamamen şakayla söylenmediğini söylüyor, ama boş vermeye karar veriyorum. Bu Cüceler eşimi koruyorlar ve ona olan bağlılıklarından dolayı onları suçlayamam.

Bran konuyu değiştirerek, "Zırhlarının güçlendirilmesi gerekiyor," diyor.

Ona içinde zırhlarımızın olduğu iki çanta veriyorum.

İçini karıştırıyor ve bir göğüs zırhını kaldırıp dikkatle inceliyor. "Aslında o kadar da kötü değil," diye itiraf ediyor.

Bir Cüce'den büyük övgü.

Devam ediyor. "Sadece biraz takviye görecektir."

"Eritmek zorunda kalacak mısınız?" Bu işlemin ne kadar merak ederek soruyorum. Yarın, Rivenyl'in ordusu Eryadon kalesine varacak. Fazla zamanımız yok.

Başını sallıyor ve parçaları erimiş metalin fokurdadığı bir kazana taşıyor. Zırhı içine atıp büyü olması gereken sözler fısıldamaya başladığında hızlı bir nefes alıyorum.

İşini bitirdiğinde, parçaları maşa ile dikkatlice çıkarıyor ve masanın üzerine koyuyor. Şekilleri ve oymaları aynı görünüyor ama metalin rengi halkımın zırhını işaret eden yeşil yerine biraz grimsi. "Ne yaptın sen?"

"Biz sadece taşlara fısıldamayız, Elf Prensi. Metal de bizi dinler."

Şaşkınlıkla birkaç kez göz kırptım. Cücelerin bunu yapabildiğini hiç duymamıştım.

Bir greaveri elime alıyorum, yeni takviyeye rağmen ağırlığının bir şekilde değişmemiş olmasına şaşıyorum. "Büyü," fısıldıyorum, ondan çok kendime.

"Daha çok bizimle dünya arasında bir anlaşma gibi" diyor.

Parçaları Lyana'ya verir ve denemesini ister. Lyana parçaları giysilerinin üzerine takıyor ve adam da ek büyü sözcükleri söylüyor. Ona mükemmel uyumunu izliyorum. Sonra, ona ustalıkla işlenmiş bir yay uzatıyor.

Ağırlığını test etmek için eline alıyor. İpi geri çekiyor ve sonra ona parlak bir şekilde gülümsüyor. "Teşekkür ederim, Tomys. Her şey mükemmel."

Yanağına hızlı bir öpücük yanakları kıpkırmızı kesiliyor. Kolumu uzattığımda dikkatini bana çeviriyor ve kolumu . "Teşekkür ," diyorum ona. "Gerçekten."

"Sadece onu güvende tutun," diyor. "Tek istediğimiz bu."

Bakışlarım onun ve etrafımızda toplanan diğer Cücelerin üzerinde geziniyor, her biri beni dikkatle inceliyor. "Hayatım pahasına," diye yemin ediyorum.

BÖLÜM 51

LYANA

A Yatağa uzandığımızda Caelen kollarını belime doluyor ve beni kendine çekiyor. Göğsüne daha da sokuluyorum, başımı omzuna yaslıyorum. "Hepsi seni seviyor," diye fısıldıyor,

Cücelerden bahsettiğini anladım. "Hep ejderhalar gibi olduklarını . Altın, gümüş ve değerli taşlar dışında hiçbir şeyi sevemezlermiş ama görünüşe göre yanılmışım," diye düşünüyor. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bana tahammül ediyorlar, ama sadece senin hatırın için."

Gülüyorum, çünkü bu doğru. "Sen de onlara karşı aynı değil misin aşkım?"

"Sanırım haklısın," diye kıkırdıyor. Yüz ifadesi değişiyor ve saçlarımı okşuyor. "Veron'la kalacağına söz ver."

"Söz veriyorum."

Gözlerim artık açık kalmayana kadar beni tutuyor ve huzursuz bir uykuya dalıyorum.

Sabah , Caelen ve ben ikimiz de giyiniyoruz. Dün gece ikimiz de fazla uyumadık. Aslında, gözlerinin altındaki koyu halkalara bakılırsa, onun hiç uyumadığını sanıyorum.

Elf zırhının içinde çok vahşi ve yakışıklı görünüyor. Eski bir savaşçı kral gibi. Zırhımın kayışlarını sıkıyor ve sağlam olduğundan emin oluyor. Sonrasında bir kez daha üzerinden geçerken kalbim eriyor.

Kral Edwyrd'in yanında dururken, bakışlarımın zırhlı ve savaşa hazır Cücelerin üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Kalbim sıkışıyor çünkü bunu şeyden çok benim için yaptıklarını biliyorum.

Kolaylıkla dağlarında kalabilirlerdi ve Fredrik ya da Rina'nın onları rahatsız edeceğinden şüpheliyim. Bunun yerine, tahtımı ve krallığımı geri almama yardım etmek için savaşa gitmeyi seçtiler. Aynanın önceden haber verdiği ölümümü düşünüyorum ve sadece zaferi göreceğim kadar uzun yaşamak için dua ediyorum.

Ben öldükten sonra Cücelerin Fredrik ve Rina'nın merhametine kalmasını istemiyorum.

Kral Edwyrd adamlarına sesleniyor ve sonra kaleye doğru yürümeye başlıyorlar. Bana dönüp elimi tuttu. "Ailen seninle gurur duyardı. Bugün onları onurlandırırıyorsun. Bunu unutma."

Boğazımdaki yumruya karşı yutkunuyorum. "Teşekkür ederim. Ve... sana ihtiyacım olduğunda yardımına geldiğin için teşekkür ederim."

Çenesini eğiyor. "Hayatlarımızı sana borçluyuz. Siz olmasaydınız açlıktan ölürdük. İnsanlar hatırlıyor ve bunun için sizi seviyorlar." Bizi kenardan izleyen Caelen'e dönüyor. Bir elini onun omzuna vuruyor. "Öte yandan sen biraz zor satılıyorsun," diye takılıyor. "Neyse ki Lyana sana halkımız nezdinde kefil oldu."

Başını sallarken Caelen'in ağzında bir gülümseme beliriyor.

Kral Edwyrd atına biniyor ve adamlarına katılmak için ayrılıyor. Veron ejderha formunda arkamızda duruyor, bekliyor.

Caelen beni göğsüne topluyor ve dudaklarını ateşli bir öpücükle dudaklarıma yapıştırıyor. Geri çekildiğinde çenemi kavırıyor ve alnını nazikçe benimkine değdiriyor. "Sen benim kalbimsin, Lyana. Bugün ne olursa olsun, ne olursa olsun kendini riske atmayacağına dair bana söz vermeni istiyorum."

"Dikkatli olacağım," diye söz veriyorum.

İçimde bir korku düğümü oluşuyor ama korkumu görmesini istemediğim için onu geri itiyorum.

Beni tekrar öpüyor; bu sefer şefkatli ve yavaş. Geri çekildiğinde, yüzüme dokunuyor, bana garip bir karışımla bakıyor

endiŖe ve bağlılık. "Verdiğin sözü unutma. Veron'la kal. Ne olursa olsun, Lyana."

"Yapacağım," diye fısıldıyorum usulca. "Dikkatli ol, aşkım."

Atına dönüp ordusuna katılmak üzere ayrılmadan önce dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor.

Veron'a dönüp sırtına tırmanırken derin ve elik gibi bir nefes alıyorum. "Bana sıkıca sarılın Kraliem," diye gürlüyor sesi alçaktan. "Bugün ikimizin de hayatta kalmasını planlıyorum."

"Ben de yle."

BÖLÜM 52

CAELEN

A Kaleye yaklaştışımızda, Eryadon'un kuvvetleri bizimle kale arasında sağlam bir duvar oluşturuyor. Bizim istilacı bir g olduğumuza inanıyorlar.

ve halkımın eski krallarını ldrdğmze ve prensesi aldığımıza dair söylentiler her yere yayıldı. Winterhold'un ordusu onların arkasında duruyor. Birlikte, sayıları bize ve Cücelere eşit.

Aramızda büyük bir tarla uzanıyor, bozulmamış yeşil çimenler ve çeşitli iekli bitkiler manzarayı süslüyor. Bu gün bitmeden önce, kan ve şehit askerlerle kaplanmış olacak.

Prens Fredrik n safta atının üzerinde oturmuş, biz savaş alanında birbirimize bakarken hücum emrini vermeye hazırlanıyor.

Kral Edwyrd yaklaşan adamlarının başında at sürüyor. Ordusu duruyor ve ben de onun alanın ortasına doğru ilerleyip durmasını izliyorum. "Eryadon'un askerleri!" diye sesleniyor. "Halkımız uzun zamandır müttefik ve dost. şimdi size gerçeği söylemek için karşınızdayım. Kralieniz söylediği kişi değil. O insan kılığına girmiş bir Goblin cadısı. Kralınızın ölümünden sorumlu olanlar o ve sevgilisi Winterhold Prensi Fredrik'tir."

"Yalan!" sesleniyor karşıdan bir ses.

"Bu gerçek!" Edwyrd cevap verir. "Prensesiniz Elf kocası tarafından kurtarıldı. Rivenyl senin düşmanın değil, ben de değilim."

Fredrik kılıcını kaldırmış, hücum emrini vermeye hazırlanırken gök gürültüsünü andıran bir kükreme havayı doldurur.

Veron tepelerinde uçarken kafaları gökyüzüne doğru savruluyor ve şaşkın şaşkın bakıyorlar. Alçaktan süzülüyor ve bir kükreme daha salıyor. Sol kanadını indirip Lyana'yı omuzlarının üstünde gösteriyor,

Tepeden tırnağa zırhını giymiş, sırtında bir yay ve oklar asılı.

"Eryadon'un askerleri!" diye . "Kraliçeniz sizi kandırdı! O ve sevgilisi -Prens Fredrik- gerçek kralınıza -babama- ihanet ederek onu öldürdüler ve kocamla kaçmasaydım beni de ölüme göndereceklerdi!"

Birkaç Eryadon askerinin atının üstündeki Fredrik'e karanlık bakışlar fırlattığını gözlemliyorum.

Devam ediyor. "Eryadon'un Ejderhası, Nylrian ve Ferylan Dağları'nın Cüce ordusu ve Rivenyl'in Elf ordusuyla benim olanı geri almaya geldim! Hanginiz gerçek kraliçenizi takip edecek ve Eryadon'u düşmanlarının elinden kurtaracak?"

Eryadon'un askerleri hep birlikte kılıçlarını Lyana'ya doğru kaldırır.

Veron öfke dolu bir kükreme daha çıkararak altımızdaki zemini sarsıyor.

"Babamın ölümünün intikamını almaya çağırıyorum!" Lyana haykırıyor. "Eryadon'un her gerçek askerini topraklarımızı ele geçirmeye çalışan işgalcileri kovmaya çağırıyorum!"

Eryadon'un kaptanlarından biri bir savaş çılgılığı atar ve Fredrik'e doğru hücum eder. Diğerleri de onu takip ederek Winterhold askerlerine saldırır.

Yılmayan Fredrik kolunu kaldırır ve bir savaş çılgılığı atarak muhafızlarını saldırmaya çağırır.

Adamları bize doğru koşuyor.

Kral Edwyrd ve ben karşılıklı baktık ve sonra ordularımızla ileri .

Dört nala koşan toynaklar yeryüzünde gürlerken ve insanlar bir kakofoni içinde savaş çılgınlıkları atarken yer sarsılıyor.

Veron alçaktan süzülerek Fredrik'in saflarının arkasına doğru bir ateş akımı bırakır. Acı çığlıkları tarlalarda yankılanıyor.

Kraliçe Rina surdaki okçulara onu hedef almalarını emreder ama herkes normal silahların ejderhalar üzerinde işe yaramadığını bilir. Sadece *L'omhara*'dan dövülmüş olanlar onun kalın pullarını delebilir ve Lyana, Eryadon'da bunlardan çok az bulunduğunu söyledi.

Veron kanatlarını genişçe açıyor, son saniyede ok yağmurunu almak için dönüyor ve dostumu herhangi bir zarardan koruyor. Oklar onun pullarından zararsızca sekerken zaferle izliyorum.

Görünüşe göre kraliçenin okçuları ya doğru okları bulamamışlar ya da henüz kullanmamışlar.

Umarım ilkidir.

Biz yaklaşırken Fredrik'in adamları savaş düzeninde çömelmiş, kalkanları havada ve mızrakları dışarıda. Öne doğru eğilip kılıcımı geniş bir yay çizerek savuruyorum, atım onların hattına doğru ilerlerken birkaç mızrağını itip kırıyorum.

Tam adamlardan biri *Wolven* formuna geçerken dönüyorum. Yanımdan hızla geçerek beni atımdan düşürdü. Daha yere düşmeden kollarını bana doladı ve devasa çenesini yüzüme geçirdi. Dönüyorum, keskin dişlerini kıl payı kaçıırıyorum ve kılıcımı göğsünün derinliklerine saplıyorum.

Ayağa fırlıyorum ve bir başkası saldırıyor. Karmakarışık bir uzuv karmaşası içinde yere yuvarlanıyoruz, her birimiz diğerini altına sıkıştırmaya çalışıyor.

Yumruğumu göğsüne indirip onu geri çekilmeye zorlarken kalbim güm güm atıyor ama onun yerini başka bir Kurt alıyor.

Tırnaklarımı keskin pençeler halinde uzatıyorum ve boğazına geçiriyorum. Yüzüme ve zırhıma koyu renkli bir kan sıçırıyor ama bir sonrakine saldırırken onu da silip süpürüyorum.

Nefes nefese, bir diğeri indirdikten sonra ayağa kalkıyorum. Zırhımın hasar görmemiş olduğunu fark ettim. Cüce çeliği beklediğimden çok daha güçlü.

Bir anlık moladan yararlanarak bakışlarımı gökyüzüne çeviriyorum ve Lyana'nın bir ok fırlatmasını ve ejderhanın kraliçeye doğru ateş püskürtmesini izliyorum.

Rina bir büyü kalkanı fırlatarak kendini alevlerden ve oklardan korur.

Derin bir hırıltı dikkatimi tekrar kendi savaşıma vermemi sağlarken başka bir Kurt bana doğru savruluyor. Kılıcımı geniş bir savurup göğsünü kesiyorum.

Veron alçalır ve ağzını açarak Winterhold ordusu ile kale arasındaki zemine bir alev seli salar ve ağır tahkimatlı duvarların arkasına çekilmeye cesaret ederlerse onları keser.

Dış duvarda yalnız bir figür beliriyor ve savaşa bakıyor. Yeni bir pozisyona geçerken Kraliçe Rina'yı hemen tanıyorum. Kollarını kaldırıyor ve alevlere doğru bir rüzgâr patlaması göndererek onları hızla boğuyor.

Çok fazla büyü kullandığı için gerçek formunu gizleyemiyor. Altındaki Goblin'i ortaya çıkarmak için düşerken gözlemliyorum. Lavanta rengi teni ve uzun mor saçlarıyla. Ellerini kaldırıyor, aralarında parlayan kırmızı bir büyü küresi topluyor ve tekrar büyü yapmaya hazırlanıyor.

Fredrik o kadar şaşırılmış görünüyor ki kılıcını düşürüyor. Tıpkı kulübedeki cadının bize söylediği gibi. Sevgilisinin bir Goblin olduğunu bilmiyordu.

Kılık değiştirdiği için karnı da şişmiş. Rina iddia ettiği gibi hiç çocuk sahibi olmamış.

Fredrik anında devasa, koyu kahverengi bir kurda dönüşür. Delici bir uluma sesi çıkarır ve tüm adamları ona dönerken onları durdurur. "Aldatıldık!" diye haykırır. "Öldürün onu! Kraliçeyi öldürün!"

"Hayır!" Rina ona seslenir. "Dur!"

"Benim türüm bir Goblin cadısını savunmak için savaşmayacak ve kan dökmeyecek!" diye bağıyor.

Ellerini fırlatır ve küreyi spiral çizerek ona doğru gönderir.

Fredrik yolundan sıçırıyor ama yeterince hızlı değil. Yan tarafına çarpıyor ve yere yığılıyor.

"Prensi kurtarın!" diye bağıyor birkaç adamı.

İçlerinden birkaçı ona doğru koşar. Onu kollarına alıp bir ata bindiriyorlar ve diğerleri kaleye doğru hücum etmeye devam ederken onu uzaklaştırıyorlar.

Veron alçaktan uçup doğrudan üzerine bir alev akımı daha gönderirken Rina bir kalkan fırlatır.

Büyü yapmaktan kolları titriyor. Büyü yapamayacak kadar güçsüz düşmesi an meselesi.

Koruyucu kalkanını sağlam tutmak için mücadele ederken gözleri büyümüş.

Yeniden ortaya çıkmadan önce görüntüsünün bir anlığına titreyip bozulduğunu gözlemliyorum. Görünüşe göre o da kendini buradan uzaklaştıramayacak kadar zayıf.

Veron ona yakın bir yere, duvarın üzerine iner. Lyana onun sırtından kayar ve yaklaşır. "Şimdi teslim ol yoksa sana merhamet gösterilmeyecek."

Rina etrafındaki büyü kalkanını indirir ve ellerini kaldırır. "Teslim oluyorum!"

BÖLÜM 53

CAELEN

S Muhafızlar Rina'nın etrafını sarar ve onu avluya götürürler. Lyana'ya doğru koşuyorum. Onu kollarımın arasına alıp, göğsüme sararak bir kez döndürdükten sonra başına şefkatli bir öpücük konduruyor ve ayaklarını tekrar yere bastırıyorum.

"Yaralandın mı?" Gözleri yüzümü ve zırhımı kaplayan kanın üzerinde geziniyor.

"Hayır. Ben iyiyim."

Omzunun üzerinden, Rina'nın sürüngenimsi kehribar gözlerinin, muhafızlar tarafından çevrelenirken bizi yakından izlediğinin farkındayım.

Lyana elimi tutuyor, bırakmadan önce nazikçe sıkıyor ve dikkatini tekrar Rina'ya çeviriyor.

"Onunla ne yapmamızı istersiniz kraliçem?" sorar muhafızlardan biri Lyana'ya.

"Onu zindanlara götürün. Kaderine daha sonra karar vereceğiz." İçlerinden biri Rina'nın kolundan tutup onu ayağa sürükler. "Bekle!" diye seslenir. "Bir şey söylemek istiyorum."

Lyana'nın gözleri ona kaydı. "Ne oldu?"

"Fredrik'i bana karşı kıskırttın," diyor, öfke gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken. "Gerçekten sevdiğim tek adamı."

"Babamı öldürdün ve sana olan aşkıma ihanet ettin *üvey anne*," diye homurdanıyor Lyana. "Hâlâ nefes aldığın için şanslısın."

"Öyle ?" Rina meydan okurcasına çenesini kaldırır. "Sen benden sevdiğimi aldın ve şimdi ben de senden seninkini alacağım."

Rina gözlerini kapatıyor ve büyülü sözler fısıldarken kalbim duruyor. Işık onun etrafında toplanıyor ve dünya ağır çekime geçiyor, her şeyin bir oyun olduğunu çok geç fark ediyorum.

Büyüsü asla zayıflamıyordu. Başından beri planı buydu.

Gözlerini açıyor ve ellerini kaldırıyor. Büyü parmaklarından ateş gibi patlıyor ve bana doğru yaylanıyor.

Patlama bana doğru hızla gelirken yeterince hızlı hareket edemiyorum. Ellerimi boş yere kaldırarak panik içinde bağıriyorum, Lyana kendini bana doğru atarak beni yolumdan itiyor.

Kendini feda ederken, patlamanın tüm şiddetini almasını dehşet içinde izliyorum. Yan tarafına çarptığında acı içinde haykırıyor ve bana doğru yığılırken onu kollarıma itiyor.

Veron kükrer ve bir alev topu salar. Rina'nın delici çılgılığı havayı bir anlığına doldurur ve Veron onu yakıp küle çevirirken sessizliğe gömülür.

Lyana'nın solgun ve titreyen haline bakıyorum. Hiç tereddüt etmeden bileğimi ısırarak kan alıyorum ve ağzının üzerine koyuyorum. "İç," diyorum ona. "Seni iyileştirecek."

Dediğimi yapıyor. Yanaklarına renk geldi ama titremeye başladı. Bana bakarken yüzü acı dolu bir maskeye dönüşüyor. Ön kolumun kolunu sıkıca kavriyor, gözyaşları yanaklarından aşağı akarken göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyor.

Ruvaen yanımda dizlerinin üzerine çöküyor. "Anlamıyorum," diyorum ona. "Ona kanımı verdim. Neden iyileşmiyor?"

Zırhını hızla çıkarıyorum ve yarasını ortaya çıkarmak için tuniğinden bir çizgi yırtıyorum. Bakışlarım yaradan çıkan kızgın kırmızı damarların üzerinde gezinirken kalbim duracak gibi oluyor.

Ruvaen keskin bir nefes alır. "Zehirli büyü," diye inanamayarak. "duymuştum ama hiç görmemiştim."

Lyana'nın alnında boncuk boncuk terler oluşuyor ve zehir damarlarını yakıp geçerken teni ateş gibi ısınıyor.

Çılgına dönmüş bir halde ona baktım. "Ona yardım et!" Talep ediyorum.

Adam şok içinde ona bakıyor. "Yapabileceğim hiçbir şey yok, Caelen."

Küçük eli yanağımlı okşamak için uzanıyor. Alnımı nazikçe onunkine değdiriyorum. "Lütfen Lyana, dayanmalısın sevgilim."

Fısıldarken altın sarısı gözleri benimkilere bakıyor. "Seni seviyorum, Caelen."

"Lyana, ben-"

Gözleri kapandığında kalbim duruyor ve hareketsiz kaldığında eli yüzümden düşüyor. Ensesini avuçluyorum ve uzun, siyah saçları parmaklarımın arasından dökölüyor. "Lyana," diye fısıldıyorum ama cevap vermiyor.

O güzel gözlerini bir daha açmayacağını anladığımda içim acıyla doluyor. Onu göğsümde topluyorum ve ıstırabımı gökyüzüne haykırıyorum.

BÖLÜM 54

CAELEN

Sevgilimin bulunduğu cam tabutun önünde duruyorum. Uzun, ipekli, mavi bir elbise giymiş, sanki sadece uyuyormuş gibi görünüyor. Elimi tabutun üzerine koyarken gözyaşlarımı tutmakta onun zorlanıyorum.

Ölüyken bile yanakları ve dudakları hâlâ rengini koruyor. Bran onun diğer tarafında duruyor, tüm yüzü bir acı maskesi. "Bu sadece bir lanet," diye mırıldanıyor. "Öyle olmalı."

Çenemi sıkıyorum, konuşamıyorum, haklı olması için dua ediyorum.

Anara Fae Krallığı'na haber gönderdik. Ruvaen'e göre şifacıları Oradon lanetli ve zehirli büyülere aşına.

"Şifacı Oradon yakında burada olacak," diyorum ona. "Ejderha her onunla birlikte dönebilir."

Gözlerimi kapatarak eski tanrılara sessiz bir dua gönderiyorum.

Şifacı Oradon son umudumuz.

Çizmeli adımların ağır gümbürtüsü dikkatimi çekiyor ve Oradon'un bize doğru yürüdüğünü görmek için dönüyorum. Parlayan mavi gözleri benim öteme, Lyana'ya bakarken genişliyor.

Prens Ryvan ve insan eşi Prensella onun sadece birkaç adım gerisinde. Gelmelerini beklemiyordum. Özellikle de çocuklarının ağırlığıyla şişmiş karnını fark ettiğimde.

Birbirimizi görmeyeli uzun yıllar olmasına rağmen Ryvan ve Oradon beni sıcak bir şekilde karşılıyor. "Caelen, çok üzgünüm." Ryvan'ın parlayan yeşil gözleri endişeyle benimkileri arıyor, şeffaf kanatları arkasında çırpınıyor. "Daha erken gelebilirdik eğer-"

"Her şey ," diyorum ona.

Omzunun üzerinden Veron'u fark ediyorum. Onları buraya bu kadar çabuk getirdiği için ejderhaya ince bir teekkrle çenemi eğiyorum. O da aynısını yapıyor.

Eği Alara ona doğru koşarken içimi kiskanlık dolduruyor. Onu sıcak bir kucaklamanın içine çekiyor. Lyana'yı ve ona en son böyle sarıldığım zamanı düşünüyorum.

Dikkatimi tekrar Ryvan'a veriyorum. Kanatları arkasında çırpınırken bir elini kabaca kısa siyah saçlarında gezdiriyor. İnsan eğini işaret ediyor. Uzun, kahverengi saçları sırtından aşağıya doğru örülmüş ve gök mavisi gözleri bana acıyan bir bakışla bakıyor. "Bu benim , Prenses Ella."

"Ne zamandır ?" Ella soruyor.

"İki gün," diye cevap veriyorum, üzüntü kalbimi parçalarken sesimin kırılmasını engellemeye çalışıyorum.

Oradon Lyana'nın yanına gider ve onu dikkatle inceler. Başını eğiyor ve büyülü sözler söylemeye başlıyor.

Lyana'nın bedenini yumuşak, kırmızı bir parıltı sararken çenem düşüyor ve Bran keskin bir nefes alıyor.

"Bu da ne?" Ben soruyorum.

"Ruvaen haklıydı," diye mırıldanıyor Oradon. "Bu zehirli bir lanet."

"Bunu nasıl bozacağız?"

Bana baktı. "Bana imgelemlerinden bahset. Ruvaen'in mektubunda Sylven elması hakkında bir şeyler yazıyordu."

"Evet. Aynanın bana verdiği her imgelemde ejderhayı, elmayı ve Lyana'yı cam bir tabutun içinde gördüm."

Ruvaen yanıma geliyor ve Oradon'a hitap ediyor. "Sylven elmaları bizim krallığımızda umut ve yaşamın sembolüdür. Sizinkinde de öyle, değil mi?"

"Evet."

"Elmanın bir sembol olduğunu düşünmüştüm," diye açıklıyorum. "Aynanın bana onu kurtarılabileceğine dair umut vermek için gösterdiğini düşündüm. I-" Lyana'nın hareketsiz bedenine bakarken sesim titriyor. "Aptalca bir şekilde bunun iyiye alamet olduğunu düşündüm."

"Öyle," diyor Oradon. "Büyük Savaşlardan önce, bizim ve sizin türünüzün insanları eş olarak alması oldukça yaygındı. Sadece kara öpücüğümüzle işaretleyerek ömürlerini uzatmakla kalmayıp, yaralandıklarında ya da hastalandıklarında sylven elma çiçeklerinin nektarıyla onları iyileştirdiğimize dair hikâyeler de var."

İçime umut doluyor. "Çağırabilirim-"

"Gerek yok," diyor. "Yanımda biraz getirdim." Küçük bir sıvı şişesini havaya kaldırıyor. "Prenses Ella'nın ihtiyacı olur diye her zaman yanımda taşıyorum."

"Ve bunun laneti bozacağına inanıyor musun?" Ruvaen sorar. O da başını sallar. "Kendi başına değil."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Başka ne yapılması gerekiyor?"

"Zehirli bir lanet panzehir gerektirir"-şişeyi havaya kaldırıyor
-"ve bir karşı büyü."

"Karşı büyü nedir?"

"Gerçek aşkın öpücüğü," diye yanıtlıyor. "Ağızına birkaç damla sıvı dökmeli ve sonra onu öpmelisin. Tonik zehrin etkilerine karşı koyacaktır ama sadece aşk kadar güçlü ve kuvvetli bir şey laneti bozabilir."

Şişeyi Oradon'dan alıyorum. Eşıme bakıyorum. Uzun, siyah saçları güzel bir hale gibi altına yayılmış. Uzun, koyu kirpikleri yumuşak, pembe yanaklarına yayılıyor. Dudakları küçük bir "o" ile ayrılmış.

Uzanıp yüzünü nazikçe avuçluyorum, başparmağımı taç yaprağı yumuşaklığındaki teninde .

Herkes arkamda duruyor ve ben ağızına üç damla sıvı dökerken sessizce izliyor.

Eğilip dudaklarımı şefkatli bir öpücükle onunkilere bastırıyorum. Elini elime alıp fısıldarken yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor. "Seni seviyorum. Bana geri dön, Lyana'm."

Nefesimi tutuyorum, onu yakından izliyorum, göğsünün inip kalkmasını görmek için dua ediyorum ama hiçbir şey olmuyor.

Panik ve yıkım içimde savaşıyor, zaten kırılgan olan kontrolümü yerle bir etmekle tehdit ediyor.

Lyana'nın gözleri usulca dalgalanıyor.

"Lyana?" Kalbim küt küt atarken zar zor başardım.

Altın sarısı gözleri açılıyor ve bana hafif bir gülümseme veriyor. "Caelen?" diye mırıldanıyor. "Ne oldu?"

Duygular boğazımda düğümleniyor ve konuşamıyorum. Bakışları benimkileri tutarken gözlerim yaşıyor.

"Caelen, sorun ne?"

Onu kollarıma çekip göğsüme yakın tutuyorum. "Seni kaybettiğimi sandım," diye zorlukla başardım. "Cadı seni lanetledi ve ben de sandım ki-" Sesim tutuklaşıyor ve kelimeleri dudaklarımın arasından geçiremiyorum.

"Caelen." Yere bakıyor, cam tabutu ancak şimdi fark ediyor. Bakışlarını kaldırdığında yanağıma avuçluyor. "." Gülümsüyor. "Beni kurtarmanın bir yolunu buldun."

Konuşamıyorum, başımı sallıyorum. Uyandığı için o kadar rahatladım ki ona dokunmadan duramıyorum. Alnına, yanaklarına, kaşlarına ve burnuna bir dizi öpücük kondurduktan sonra ağzını şefkatle öpüyorum. Geri çekildiğimde, alnımı nazikçe onunkine bırakıyorum.

"Seni seviyorum Caelen," diye fısıldıyor usulca.

Dudaklarımı onunkilere değdirip fısıldıyorum. "Ashal'veh, Lyana'm."

BÖLÜM 55

CAELEN

LYANA sade, beyaz bir elbiseyle karşımda duruyor. Uzun, siyah saçları başının üstünde bir dizi karmaşık örgüyle bağlanmış ve hoş bir taç haline getirilmiştir. Birkaç dağınık bukle onu çerçeveleyiyor

kalp şeklinde bir yüzü var. Soluk teni Avcı Ayı'nın ışığı altında parlıyor.

Arkadaşlarımız ve ailemiz etrafımızı sarmış, Elf törenimize tanıklık ediyor. Kadim bağlanma yeminlerini okurken altın sarısı gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Sen benim kalbimsin," diye fısıldıyor, "ve ben seninim." "Sen benim ," diye tekrarlıyorum, "ve ben seninim."

Onu kollarıma çekiyorum ve tutkuyla öpüyorum. Ayrıldığımızda gözleri parlıyor ve kalbim sıkışıyor.

Yanağına dokunuyorum ve usulca fısıldıyorum. "Mutlu musun, Lyana'm?"

Beni tekrar öpüyor ve sonra gülümsüyor. "Kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlası."

Resepsiyonda Bran, kardeşleri ve babası Lyana'yı tebrik ediyor ve eğer ona kötü davranırsam kafamı baltayla keseceklerine dair üstü kapalı tehditler savuruyorlar. Omzuma vururken Bran'in ağzında bir gülümseme beliriyor. "Sanırım artık arkadaş olmak zorundayız, sen ve ben."

Karşılığında alaycı bir kaşımı kaldırıyorum. "Sanırım haklısın."

Halla ve Gerold ona sıkıca sarılıyor. Errik parlayan mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda sırıtıyor. "Kuzen olarak bir Yüce Elf," diye düşünüyor. "Başka hangi Mer böyle bir şey iddia edebilir?"

Gölüyorum. "Sanırım sadece sen."

Veron ve Alara bize neşe diliyor. Alara her birimize sarılırken Veron da bana dostluk elini uzatıyor.

Ryvan bize bol bereket diliyor ve Ella Lyana'yı sıcak bir şekilde kucaklıyor. "Yakında bizi ziyarete gelmen gerekecek," diyor eşime.

Ryvan bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Bunu yapacağımızdan emin olacağız," diye söz veriyorum.

Ruvaen ve kız kardeşim Nurala Lyana'yı sıcak bir şekilde kucaklarken gözyaşlarım gözlerimin kenarında birikiyor. Babam da onları takip ediyor. Onu ailemize tamamen kabul ettiklerini bilmek kalbimi ısıtıyor.

Nurala Lyana'nın elini tutuyor ve babam da benim kolumu tutuyor. Bu bir gelenek ama bizi ayırdıklarında bunu istemediğimi fark ediyorum. Lyana'nın eline yapışıyorum, henüz bırakmak istemiyorum.

Kız kardeşim gülümsüyor. "Onu birazdan Av sırasında göreceksin, Caelen." İsteksizce onu serbest bırakıyorum.

BÖLÜM 56

LYANA

Caelen'in kız kardeşi yüzümü ve açıkta kalan tenimi Vahşi Av'ın işaretleriyle boyuyor. Nurala karnımın alt kısmına bir sembolü beklenti nabzımı hızlandırıyor.

Bir zamanlar bundan korkuyordum. Şimdi, kalbim eşim tarafından yakalanma ve yıldızların altında ırzıma geçilme beklentisiyle çarpıyor.

Gökyüzüne bakıyorum. Avcı Ay'ın gümüş ışığı tepemde parlıyor.

"Tanrılar birlikteliğinizin üzerine ışık saçıyor," diyor. Yavaşça ellerimi sıkıyor. "Ormana git."

Nurala'ya göre ormanın bu kısmı kaleyi çevreleyen kısımdan çok daha eskidir. Kalın dallar, parlayan mor, kalp şeklinde yapraklarla ve kalın gövdelere sarılmış ve dallarından sarkan, esintiyle ileri geri sallanan yumuşak, parlayan beyaz çiçeklerden oluşan akan sarmaşıklarla ağır bir şekilde yüklüdür.

Soluk, parlayan yeşil yosunlardan oluşan kalın bir örtü orman zeminini kaplıyor. Çıplak ayaklarımın altında yumuşak ve süngerimsi. Hava serin ve berrak. İpek yeşili elbisem sadece uyduğumun ortasına kadar iniyor ve adet olduğu üzere altım tamamen çıplak.

Duraklıyorum. "Caelen'i nasıl bulacağım?" Sırıttıyor. "O seni bulacak."

Bana bir kez daha sarılıyor ve sonra kaleye geri dönüyor.

Ormanda yolumu bulmaya çalışırken, telli dallar ve kalın yapraklar sanki beni kocam için tuzağa düşürmeye çalışıyormuş gibi elbiseme takılıyor. Kumaşı çekiştirip kurtarıyorum.

Bana doğru koşan ayak sesleri dikkatimi çekiyor ve kalbim çılgınca atmaya başlıyor.

Dönüyorum ve ters yöne doğru fırlıyorum. Arkamda derin bir homurtu yankılanıyor ve kocamdan, yani Avcı'dan uzaklaşırken adımlarıma hız katıyor.

Bunların hepsi bana bahsettiği kovalamacanın - Vahşi Av'ın - bir parçası. Yine de, ormanda aceleyle ilerlerken içimi gergin bir bekleyiş dolduruyor.

Arkama bakıyorum ama sert bir şeye çarpınca aniden duruyorum. Dönüyorum ve kendimi doğrudan Caelen'in karşısında buluyorum. Yeşil gözleri üzerimde gezinirken bakışları vahşi, arzu ve açlık dolu.

Bir tutam saçı kaldırıp ipeksi tutamın ölümcül pençelerinin arasından kaymasına izin verirken dudakları geriye çekiliyor ve dişlerini gösteriyor.

"Kendini bana ver." Başının üzerinde beliriyor, gümüş ışık ve gölgeler çıplak göğsünü ve karnını kaplayan kalın kas kordonlarını şekillendiriyor. Pırıl pırıl gözleri benimkilere kilitlenirken, tenine boyanmış semboller karanlıkta usulca parlıyor. Bana bakarken kalbim tekliyor ve duruyor, aynı anda hem yakışıklı hem de ölümcül. "Sen benimsin," diye homurdanıyor, "ve seni sahipleneceğim."

"Hayır!" Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum ve kovalamaca sırasında beklendiği gibi ters yöne doğru koşuyorum.

Vahşi Av kolay kazanılacak bir oyun değildir.

Peşimden koşuyor, yolumu kesmek için zıplıyor. Yan tarafa dalarak ondan defalarca kaçıyorum. Benden daha hızlı ve istese beni kolayca yakalayabileceğini biliyorum ama bu da ritüelin bir parçası.

Kovalamaca ne kadar uzun sürerse, teslimiyet o kadar tatlı olur.

Tekrar hızla uzaklaşıyorum ve bir açıklığın ortasında tökezliyorum. Ay parlıyor, tarlayı gümüş bir ışıkla yıkıyor.

Caelen bana doğru yürüyor, çenesini indirmiş bana dikkatle bakıyor. "Kendini bana ver," diye gürlüyor. "Sen benimsin ve bu gece Avcı'nın ayının ışığı altında sana sahip olacağım."

Benden önce durdu. Arkasından bakıyorum ve yere serilmiş bir battaniye görüyorum. arasında nabzım atıyor. Bunların hepsi onun planının bir parçasıydı. Beni buraya kadar takip etti, böylece ayın dolunay ışığı altında beni alabilecekti.

Göğsü inip kalkıyor. Bakışlarım çıplak göğsünde ve karnında Av'ın boyalı işaretleri üzerinde geziniyor. Pantolonunun bel bandının hemen üzerinde zar zor görünen aynı bereket sembolünü fark ettiğimde arzum içimin derinliklerinde birikiyor.

Onu uzaklaştırmak için elimi kaldırıyorum ama bileğimi yakalayarak beni hapsediyor. Arkama geçip kolunu sıkıca belime doluyor ve beni göğsünün sert duvarına doğru çekiyor. Bir elini çeneme koyuyor ve boynumu koklarken başımı yana yatırıyor.

"Kokun beni çağırıyor, sevgilim" diye fısıldarken nefesi kulağımda ılık. Seni kendime bağlamayı arzuluyorum: beden, zihin, kalp ve ruh. Söyle bana: Teslim oluyor musun? Beni kendin olarak kabul edecek misin?" Başını yakamın kıvrımına doğru eğiyor. Keskin dişleri üzerindeki ince deriyi sıyrıyor. "Kendini bana her şekilde bağlayacak mısın?"

Ben zaten bu adama bağlıyım. Bana bir seçenek sunduğu andan beri, taht odasında bana kılıcını sunduğu günden beri. Ve şimdi, başka bir seçenek sunuyor.

İçimden bir ürperti geçiyor, korkudan değil ama zevkten. Sesim ancak fısıltıyla çıkıyor. "Evet."

Pençelerini uzatıp elbisemin önünden aşağı doğru bir çizgi çizdikten sonra kumaşı üzerimden kaydırırken beklentiden nefesim kesiliyor.

Göğsümü avuçluyor, dilini boynumun hassas derisinde gezdirirken sert ucunu baş ve işaret parmakları arasında yuvarlıyor. Stav'ı arkama sertçe vuruyor.

Beni kollarının arasında yüzüstü çevirip yere yatırırken zevk içimde sımsıkı sarılıyor. Vücudumun üzerinde gezinirken dudakları ve dili her yerde, Avcı Ay'ın ışığı altında bana .

Bacaklarımı ayırıp başını aralarına daldırıyor ve dilini zaten kaygan olan kıvrımlarımda gezdiriyor. "Vücudun doğurgan," diye geveliyor. Zümrüt yeşili gözleri benimkilere kilitleniyor, arkalarında bir soru var.

Yüzüne dokunuyorum ve o da avucuma doğru eğiliyor. "Seninle her şeyi istiyorum aşkım."

Başını tekrar kalçalarımın arasına indirirken bakışlarında arzu yanıyor. İlgisinin altında kıvranıyorum, dikkatini arzumu daha da yükselten küçük et parçasına yoğunlaştırırken onu yerinde tutmak için parmaklarımı saçlarından geçiriyorum.

Topuklarımı sırtına gömüp ağzına doğru eğildiğimde . Serbest kaldığımda onun adını yıldızlara haykırmadan önce tüm vücudum bir yay kirişi gibi geriliyor.

Caelen vücuduma geri dönerken nefesim kesiliyor ve nefes nefese kalıyorum. Stav'ını girişime dayadı. Çenemi kavırıyor ve bakışlarımı kendi bakışlarına zorluyor. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve yavaşça içeri girip beni tamamen doldururken nefesim kesiliyor.

Kendini içimin derinliklerine bırakırken dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçıyor. Elini kalçamın etrafına sarıyor, kalçalarının açısını ayarlıyor ve inanılmaz derecede derine inerken inliyor.

Duruyor ve yanağıma dokunuyor, başparmağını şefkatle tenimde gezdirirken sevgi ve bağlılık dolu gözlerle bana bakıyor. "Sen benim kalbimsin," diye fısıldıyor.

"Ve sen de benimsin," diye cevap veriyorum.

İçimde derinlere inerken yavaş ve sabit bir ritim tutturmaya başlıyor. Stav'ının kanalımdaki lezzetli sürtünmesiyle inliyorum. Benim

Ben kenara yaklaştıkça iç kaslarım onun uzunluğunun etrafında esniyor ve titriyor.

Çenesini , "Çok sıkı," diye geveliyor.

Elini saçlarımda gezdiriyor, başımı yana yatırıp boynumu ortaya çıkarırken koyu renkli telleri parmaklarının arasında kavlıyor. Her darbesi daha uzun, daha derin ve daha güçlü hale geldikçe dişleri uzuyor ve keskinleşiyor.

Güçlü bedenine yapışıyor, kalçalarını içime doğru her itişinde sırtındaki kasların esnediğini hissediyorum. Stav'ı genişliyor ve içimde düğümlenerek bizi birbirimize kilitliyor. Ucu rahmimin üzerinde mühürlenirken küçük bir acı hızla mutluluğa dönüşüyor.

Bana bakıyor, bakışları sert ve sahiplenici. "Sen benimsin," diye hırlıyor.

Vücudum onun etrafında sıkılaşıırken sözleri içimde derin bir zevk uyandırıyor. Başım geriye düşüyor ve içimde kükrerken onun adını haykırıyorum.

Beni sahiplenirken dişlerini boynumun derinliklerine gömüyor. Acı, damarlarımda dolaşan coşkuyla karışıyor.

Acı, sadece bedenlerimizin birleştiiğinin farkına varana kadar azalıyor. Stav'ı içimde nabız gibi atmaya başlıyor ve üstümde kükrüyor. "Benim!" İçimde yoğun bir sıcaklık patlıyor ve beni tohumunun lezzetli sıcaklığıyla dolduruyor.

Üstüme yığılıyor ve vücudunun benimkinin üzerindeki ağırlığına bayılıyorum. İçimde düğümlenmeye devam ederken ikimizi de yanlarımıza yuvarlıyor. Yanağıımı okşuyor ve dudaklarıma geçmeden önce yanaklarıma, burnuma ve alnıma bir dizi şefkatli öpücük konduruyor.

Kalçalarını benimkilere doğru yuvarlıyor. "Seni tekrar istiyorum, Lyana'm."

Ağızımı onunkinin üzerine kapatıyorum ve onu iyice öpüyorum. "Ben seninim, aşkım."

EPILOG

CAELEN

W

Uyandığımda Lyana hâlâ uyuyordu. Kolumu beline doluyor ve saçlarını nazikçe okşarken onu kendime çekiyorum. Açık avucumu Lyana'nın hafif

Karnının şişmesini ve rahminde çocuğumuzun yaşam gücünü hissetmesini.

Kollarımda dönerek bana bakıyor ve dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyor.

"Ona ne isim verelim?" Ben soruyorum.

Gülümserken saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor. "Kız olduğundan bu kadar emin misin?"

Başımı salladım. "Yaşam gücü çok kuvvetli. Bana şimdiden annesini hatırlatıyor."

"olmazsa üzölmeyecek misin?"

"Asla. Ayrıca, bu çocuk birçoğunun ilki. Birden fazla oğlumuz ve kızımız olacak."

Onu altımda yuvarladığımda gülüyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Peki kaç tane istiyorsun aşkım?"

Ağzını kendi ağzıyla yakalamadan önce burnumun ucunu onunkinin köprüsünün yanından . Geri çekiliyorum ve çenesinden boynunun zarif kıvrımına doğru bir öpücük izi bırakıyorum. O benim için her şeyden daha değerli ve ben ona dokunmaya bağımlıyım.

Başımı kaldırıyorum ve bakışlarımla onun güzel yüzünde gezinmesine izin veriyorum. "Güzel karımın bana vereceğı kadar."

Dudakları çarpıcı bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Seni çok seviyorum, benim yakışıklı Yüce Elf kocam."

Yanağını okşuyor ve altın sarısı gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Ashal'veh, benim güzel insan karım."

Eğer bu serinin bir sonraki kitabını isterseniz: [Ayı Tarafından SahiplenildiKral : Ayı Değiştiren Romantik](#)

Jessica Grayson

Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen Amazon'da ([Buraya Tıklayın](#)) ve/veya Goodreads'te bir yorum bırakın.

Serinin bir sonraki kitabı - [Claimed By The Bear King: Bear Shifter Romance](#) şimdi ön sipariş için kullanılabilir.

Bu seride daha fazlasını ister misiniz?

Peri Masalı Yeniden Anlatımları (Bir Peri Masalı Romantizm Serisi)

[Ejderha Tarafından Ele Geçirilmiş: Bir Güzel ve Çirkin Yeniden Anlatımı](#) [Fae'ler Tarafından Büyülenmiş: Bir Külkedisi Yeniden Anlatımı](#)
[Deniz Adamı Tarafından Kurtarılan: Bir Küçük Denizkızı Yeniden Anlatımı](#) [Elf Prensine Bağlanan: Bir Pamuk Prenses Yeniden Anlatımı](#) [Ayı Kral Tarafından Sahiplenilen: Ayı Değişimi Romantizmi](#)

Ejderha Değiştirenleri sever misin? Elfleri? Fae? Vampirleri?

Buz Dünyası Savaşçı Serisi

[Sahiplenildi: Dragon Shifter](#)
[Romance Bound: Vampir Uzaylı](#)
[Romantizmi Kurtarıldı: Fae Uzaylı](#)
[Romantizmi](#)
[Çalıntı: Kurtadam Romantizmi](#)
[Taken: Vampir Uzaylı Romantizm](#)
[Kader: Ejderha Değiştiren](#)
[Romantik](#)

Ejderha Değiştirenleri mi istiyorsunuz? Bu tamamlanmış Duoloji ile onların dünyasına dalabilirsiniz.

Mosauran Serisi (Ejderha Değiştiren Uzaylı Romantizmi)

Her Sınırı

şeyinR zgarın şekli

V'loryn Serisi (Vampir Uzaylı Romantizmi)

Derin Uçta Kaybolmak

Farklı Bir Gökyüzünün Altında

Gümüş Bir Ayın Altında

V'loryn Holiday Serisi (Bir Marek ve Elizabeth Holiday romanı onların birleşmesinden önce geçer)

Seçtiğimiz şey

V'loryn Kaderli Olanlar (Vampir Uzaylı Romantizmi)

Işığın Başladığı Yer (Vanek'in Hikayesi) ..

Gelecek kitaplar hakkında bilgi almak için Facebook'ta

beni beğenin: [Jessica Grayson](#)

<http://facebook.com/JessicaGraysonBooks>.

VEYA

web sitemde yaklaşan yayın uyarıları için kaydolun:

Jessicagraysonauthor.com

Aria Winter

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Umarım bu hikayeyi beğenmişsinizdir. Eğer yazdıklarımı beğendiyseniz, **Jessica Grayson** takma adıyla da yazıyorum.

Gelecek kitaplar hakkında bilgi almak için beni [Facebook](https://www.facebook.com/ariawinterauthor)'ta beğenin (www.facebook.com/ariawinterauthor) veya web sitemden gelecek kitap uyarıları için kaydolun:

Ariawinter.com

Daha fazla Ejderha Değiştiren mi istiyorsunuz? Aşağıdaki Güzel ve Çirkin Yeniden Anlatımına göz atın.

Bir Peri Masalı Romantizm Serisi

Ejderha Tarafından Ele Geçirilmiş: Bir Güzel ve Çirkin Yeniden Anlatımı *Fae'ler Tarafından Büyülenmiş: Bir Kùlkedisi Yeniden Anlatımı*

Deniz Tarafından Kurtarılan: Bir Küçük Denizkızı Yeniden Anlatımı *Adamı Elf Prensine Bağlı: Bir Pamuk Prenses Yeniden Anlatımı* **Elemental Ejderha Savaşçıları Serisi**

Ateş Prensi tarafından sahiplenildi

Ejderhası Rüzgar Ejderhası Prensi tarafından alındı

Su tarafından kurtarıldı Ejderi Toprak Prensi

iyileştirildi Prensi Ejderi tarafından Ateş

Ejderi Muhafızı tarafından seçildi Rüzgar

Ejderi Muhafızı tarafından kurtarıldı

Su Muhafızı Hazine Edildi Ejderhası

Tarafından Toprak Ejderhası Tarafından

Alındı **Muhafızı Kozmik Muhafız Serisi**

Tilkinin Kalbi Tarafından Büyülenmiş

Tavus Kuşunun Güzelliği Tarafından

Baştan Çıkarılan Örümcek Ağı

Tarafından Korunan

Yılanın Kuşatılmış Bakışıyla
Ejderhanın Aleviyle Dövülmüş Bir
Kez Şekil Değıştiren Serisi Ella
ve Şekil Değıştirenleri
Pamuk Prenses ve Kurt Adamları

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

